

Giới thiệu Giáo Chủ, Người Lại Biển Thân

Editor: Jang Bò

Thể loại: Cổ đại, hài hước.

Số chương: 60 chương

Không biết vì nguyên nhân gì mà dạo này các môn phái chính đạo mọc lên như nấm

Mà từ ngàn xưa chính đạo không chung đường đã làm đệ tử phái tà ma ngoại đạo, thực sự là có áp lực rất lớn.

Thế đạo thay đổi không ngừng.

Đối với kẻ vừa nghe tên đã thấy rất giống một con tốt thí như nàng mà nói, áp lực lại càng lớn.

Nhu cầu cấp bách của nàng là phải ôm bắp đùi tìm chỗ dựa, không cần thận ——

Ôm lỗi một chút liền ôm nhầm trúng quái thú Giáo chủ đại nhân.....

Lần này xảy ra chuyện lớn rồi a.....

Bạn đang đọc truyện *Giáo Chủ, Người Lại Biển Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Ed: Jang Bò

Cha ta là phú thương, thế thiếp cả thầy 13 người, sinh được một đồng hài tử. Mới đầu đặt tên còn đứng đứng đắn đắn dựa vào niên hiệu đương triều mà xem xét, sau đưa nhỏ ngày càng nhiều lên, chính là lười, liền dứt khoát dùng Mai Lan Trúc Cúc, Cẩm Kỳ Thư Hòa cứ thế mà đặt. Đến lượt ta, chúng ta là bào thai sinh bốn thuận nước đầy thuyền lấy Xuân Hạ Thu Đông để đặt.

Đương lúc cha ta vẫn còn muốn tiếp tục thay Thẩm gia khai chi tán diệp con cháu đầy đàn, thì lại bất hạnh lại bị kẻ khác hãm hại, gia tài vạn bạc mất hết. Tất cả các thân sinh con vợ cả, mấy ca ca tỷ tỷ bộ dạng xinh xắn đó của ta đều không có ở đây, ta cùng mẫu thân liền chạy trốn, bất hạnh hơn nữa ta lại trở thành kẻ ăn xin.

Vừa đứng năm ấy vỡ lăm trải qua một cuộc hạo kiếp, nhu cầu cấp bách lúc này chính là thay máu. Vì vậy các môn phái mời chào đệ tử, đãi ngộ cũng không giống nhau.

Hôm đó ta đứng trước bảng quảng cáo dán chi chít giấy chiêu mộ đệ tử nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy Ngũ độc giáo này rất được, cung cấp mỗi ngày ba bữa cơm lại còn không phải nộp lệ phí, mỗi tháng lại cấp cả tiền tiêu xài, đối xử bậc này đúng là tốt nhất, vì vậy ta hấp ta hấp tấp đi báo danh.

Đợi đến lúc trưởng thành hơn một chút, mới biết thì ra Ngũ độc giáo là chính phái trong miệng tà ma ngoại đạo, tục nhân vẫn gọi là phản phái.

Mỗi lần ra cửa đều bị chính phái đuổi đánh, cuối cùng ta chỉ biết yên lặng nhìn trời, tại sao năm đó ta lại ham hố mấy đồng tiêu xài này cơ chứ.....

Giang hồ đồn chúng ta đều mặc hắc y cánh dơi, hoặc là búi tóc hình mạng nhện ra cửa, động một chút là ném nhện độc, rắn độc, những thứ này đơn thuần đều là hư cấu. Lòng thích cái đẹp mọi người đều có, chúng ta cũng không phải biến thái, người nào không có việc gì động vào những thứ này để tìm chết sao?

Đám người trên giang hồ đồn đại tà phái chúng ta thành như vậy, nhưng ta dám đánh cược, cho dù chúng ta ở lẫn trong đám người, chắc chắn sẽ không bị nhận ra.

Đúng là như thế, Lão tổ của Ngũ độc giáo có lẽ cũng cảm thấy giáo phái của mình không có gì đặc trưng, người xem Hoa Sơn có trường kiếm, Toàn Chân giáo có phát trần, Thiếu lâm tự..... Đầu trục, đều rất dễ nhận biết, quả thật đã thành chiêu bài riêng. Chỉ có chúng ta, không hề đặc sắc.

Vì vậy Lão tổ của Ngũ độc giáo đã ra một quyết định trọng đại, mỗi đệ tử của giáo trên trán đều điểm một dấu đỏ, chẳng những có đặc trưng lại còn thêm phần hi khí, ngày nào đó vỡ lăm hỗn chiến còn có thể dễ dàng nhận ra. Hành động này dọa cho toàn đệ tử sợ hãi, bởi vì tự biết mình là tà môn ma đạo, ở giữa chính phái mọc lên như nấm trên giang hồ, quả thật chính là tìm chết.

Vì vậy năm đó một đám trường lão vừa đe dọa vừa cầu khẩn, Lão tổ của Ngũ độc giáo mới miễn cưỡng đồng ý đổi máu đỏ in ở trên cổ tay. Ngay cả như vậy, đệ tử vẫn sợ bị chém, bốn mùa đều mặc áo dài che cánh tay. Thế nên trên đại hội võ lâm giữa trời nắng chói chang khốc liệt trên võ đài nếu thấy môn phái nào vẫn còn rất ngu xuẩn mặc áo tay dài, không phải người của ni cô am, thì chính là Ngũ độc giáo.

Có tiền căn cũng có hậu quả, người của Ngũ độc giáo quanh năm không thấy chút mặt trời cũng có chỗ tốt, tỷ như chúng ta ai nấy đều trắng nõn. Một chỗ trắng che trăm chỗ xấu, trong lúc vô tình trên giang hồ Ngũ độc giáo lại nổi tiếng vì nhiều mỹ nam mỹ nữ, thiếu niên thiếu nữ hâm mộ chúng ta cũng không ít.

Ta vốn cũng không phải là một cô nương hoa nhường nguyệt thẹn, đi tới nơi đây rầy những mỹ nam mỹ nữ này, lập tức chìm ngimm không biết đi về đâu. Hơn nữa nhìn bằng tên của các sư huynh sư tỷ, cái gì Chúc Thanh Phong, Tổng Tử Khanh, Hoa Vân Thường, gì mà Mị Nhi, Vân Nghệ Phong, vừa nhìn đã thấy có tiềm lực trở thành đại hiệp.

Lần đầu tiên cũng là duy nhất khiến ta có cảm giác may mắn, là năm đó khi xếp hàng nhập môn bị người ta chen ngang, muốn lấy võ lực phản kháng nhưng ta giống như một mảnh vụn bị người đánh bay..... Chen a chen a, đến phiên ta thì đã là người cuối cùng, vì vậy ta thành tiểu sư muội.

Bình thường tiểu sư muội nhà người ta đều là được sủng ái toàn thân, luyện công sai một chút sư phụ sư nương đều sẽ ôn hoà nói không sao luyện nhiều một chút là tốt rồi. Mà ta lại hoàn toàn không phải vậy, sư phụ người cầm roi nói muốn rút bắp chân người đây là chuyện gì, sư nương người không có việc gì sẽ nói lời ác độc nói người chính là vô dụng không dùng được.

Ta là tiểu sư muội, tiểu sư muội a! Ông trời ơi, định luật tiểu sư muội của người ở chỗ ta mất hiệu lực sao?

Không có sư phụ sư nương thương yêu, ta vẫn như cũ kiên định tin tưởng danh hiệu tiểu sư muội này nhất định sẽ mang đến vận may, tỷ như bình thường đều sẽ có đại sư huynh soái ca đẹp trai vô cùng, võ công lại cao thương yêu mình người.

Thời điểm nhìn thấy đại sư huynh Chúc Thanh Phong, rốt cuộc ta đã biết cái gì gọi là thiếu nữ tan nát cõi lòng.....

Sư huynh, người kia khắp người đều là thịt béo! Người đầu độc thì thôi đi lại có thể hạ độc chính mình đây là dạng gì đây!

Ta lau hàng lệ, chỉ cần người luyện thật giỏi, những thứ khác đều là phù du, nhất là bàn tử đại sư huynh, lại càng thêm phù du, mặc dù huynh ấy nặng hơn phù du rất nhiều.

(* Bàn Tử: Người béo)

Thoáng một cái, đã qua sáu mùa Xuân Thu.

Tổng kết sáu năm của ta, võ công gà mờ, hạ độc gà mờ, diện mạo.....gà mờ. Hay còn gọi..... đứng chột.

Chính là kẻ đứng chột như ta đây, vẫn phải ra khỏi cửa đưa tin, lại là đi đưa chiến thư.

Sư phụ người xác định đây không phải để cho ta đi chịu chết ư.....

Đường Môn lấy binh khí cùng độc nổi tiếng giang hồ, Ngũ Độc giáo chuyên tấn công độc dược, hai phái ở trên giang hồ tranh danh hiệu hạng nhất dụng độc từ xưa đến nay, lần này việc liên quan tới chiêu mộ đệ tử cùng địa vị trên giang hồ, nên trước khi đại hội võ lâm năm nay tổ chức, hai phái phải phân rõ.

Ta đứng trên nóc nhà đón gió, nhìn cảnh sắc trắng lè của Ngũ Độc giáo. Nuốt một miếng nước bọt, hỏi Bàn tử Đại Sư Huynh: "Sư huynh, ta còn có thể sống sót trở về sao? Không bằng huynh đi theo ta đi."

Đại Sư Huynh cố làm ra vẻ suy tư một phen, dùng bàn tay đầy thịt mỡ vỗ vỗ bả vai của ta, trầm ngâm nói: "Bảo trọng."

Ta bình tĩnh gạt tay hắn ra, nói: "Sư huynh."

"Cái gì?"

"Chúng ta tuyệt giao."

"....."

Chữ của sư phụ vẫn xấu xí rất có phong cách như cũ, chỗ ký tên vẫn phong tao giản lược như tranh tự họa.

Ta lắc đầu ngán ngẫm, thì thấy sư phụ hừ một tiếng: "Tiểu yêu, chữ này của ta Minh Chủ còn muốn học, năm đó ta cùng hắn học chung một học đường, hắn còn thường bắt chúc chữ viết của ta thay ta làm bài tập kiểm tiền, ha ha ha."

Ta nhẫn nhịn ánh mắt khinh bỉ, nói: "Sư

Bạn đang đọc truyện *Giáo Chủ, Người Lại Biển Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Ed: Jang Bò

Giọng nói không nặng không nhẹ, nhưng lại giống như một lưỡi dao sắc bén đâm tới, ta kinh hãi lưng toát đầy mồ hôi lạnh.

Nam tử trước mắt vóc người cao lớn thon dài, dưới ánh trăng âm đậm làn da như ẩn như hiện. Đôi mắt kia như được khảm ánh trăng, sáng rực rỡ, nhưng ẩn chứa sự thanh lãnh khiếp người. Sống mũi như dùng dao khắc lên thẳng tắp, đôi môi mỏng mím lại, ngũ quan anh tuấn lại pha thêm chút lạnh nhạt lười biếng, hẳn đứng đó khiến cho người khác có cảm giác lạnh lùng nghiêm nghị.

Ta nuốt nước bọt, người này, chẳng lẽ chính là Giáo chủ mà giáo Thủy Hành Ca.

Mặc dù đều là tà giáo, nhưng nghe nói năm đó khi mới tới Trung Nguyên trưởng lão của ma giáo một lòng ổn định tổ chức tránh ẩu đả thương vong, vì vậy vỗ vai lão tổ của Ngũ độc giáo nói: "Chúng ta đều là tà giáo nên đứng chung một phe." Sau đó lão tổ của Ngũ độc giáo cảm thấy hẳn quá phiền phức đã một đá, đá bay hẳn.

Mồ hôi lạnh lã lã rơi xuống..... Ngay cả việc lau mồ hôi trên trán ta cũng không dám, nếu kết thù với ma giáo, ta chẳng phải sẽ biến thành vật hy sinh của giang hồ sao. Nghĩ tới đây, ta vội rút tay lại, cười gượng: "Trung Nguyên và Tây Vực phong tục bất đồng, nếu như người xem tay của ta, vậy ta không phải là người sẽ không thể lấy ai. Giáo chủ đại nhân là nhân tài kiệt xuất, sẽ không muốn kết hôn với ta chứ."

Hắn cẩn thận đánh giá ta một hồi rồi nói: "Ừm, không muốn."

Mặc dù câu trả lời của hắn nằm trong dự liệu nhưng tại sao ta vẫn cảm thấy tổn thương sâu sắc a.

"Người nhận ra ta?"

Nụ cười trên mặt ta cứng lại: "Giáo chủ đại nhân uy danh vang dội ai lại không biết." Câu hỏi kia sớm đã khiến cho danh hiệu đại sắc lang của hắn vang xa, nhưng ta cũng không ngờ đại sắc lang này đáng đáp lại đẹp mắt như vậy, khó trách mấy thiếu nữ kia như tre già măng mọc ôm ấp tương tư với hắn.

Đang oán thầm, lại thấy hắn nâng trường kiếm trong tay lên, nửa phần sát khí cũng chưa lộ, trên mặt nở nụ cười nhạt nhẽo: "Vì danh tiết của cô nương, ta chỉ còn cách nhìn cánh tay của cô sau đó giết cô, như vậy mới có thể bảo vệ thanh danh cho cô."

Đây quả nhiên vẫn là tà giáo! Thiếu chút nữa thì bị nhan sắc của hắn lừa gạt. Ta nắm chặt dây cương, muốn nói với Tật Phong đợi ta ra hiệu lệnh phải mau trốn chạy, kết quả vừa cúi đầu xem xét, lại thấy Tật Phong vẫn đang nhai cỏ xanh trên đất, một chút ý thức nguy hiểm cũng không có. Ta không khỏi cảm khái, bằng hữu mà giống như lợn, không nên cứu.

Hắn ta kéo lê mũi kiếm trên đất, cào xuống nền đá, âm thanh nghe hết sức chói tai. Đi được vài bước, hắn dừng lại.

Ta yếu ớt hỏi: "Giáo chủ đại nhân?"

Hắn sâu kín nhìn ta, cười lạnh: "Được lắm, rất tốt, dám hạ độc với ta. Người là người của Đường môn hay là của Ngũ độc giáo?"

Ta nắm lấy yên ngựa rồi trèo lên, mới phát hiện hai chân ta run rẩy kịch liệt. Vì đối phó với đại ma đầu này, ngay cả chỉ bảo trấn giáo của Ngũ độc giáo ta cũng đã kính dâng cho hắn. Loại độc này trong số các loại độc của trung nguyên cũng không phải rất lợi hại, nhưng chỗ độc đáo là sự phụ ta đã bí mật điều phối lại, tạm thời trên giang hồ vẫn chưa có thuốc giải, cho nên nó rất trân quý. Thấy hắn không thể nhúc nhích, ta bèn tiểu nhân đắc chí: "Ta là đường đường là đệ tử của thủ lĩnh Tiên Hạc, đại đệ tử Liễu Tiểu Phiến, người tốt nhất không nên nổi giận, nếu không nội lực đảo ngược, sẽ học máu mà chết."

Dứt lời, ta vô cùng tự hào nâng dây cương, thúc ngựa chạy đi. Chạy được mấy dặm, ta mới nhớ tới một vấn đề rất nghiêm trọng. Vừa rồi không phải ta nên..... Một đao đâm hẳn tránh tai họa về sau sao?

Nghĩ đến tia sát khí ẩn trong khuôn mặt tươi cười kia, ta đã sợ run cả người, sau khi đưa thư xong ta nên về núi ẩn cư, chờ ma đầu kia rời khỏi Trung

Nguyên hãy lại xuất đầu vậy.

Quyết định thế, ta vượt vượt cổ Tật Phong đang còng chạy càng chậm nói: "Chạy thêm ba dặm nữa, đợi đến chuồng ngựa của khách điểm ta sẽ người buộc người cạnh con ngựa cái xinh đẹp nhất."

Tật Phong thờ ơ hững hờ, vẫn chạy với tốc độ của một con lừa.

"Ta sẽ cho người ăn thật nhiều, rất nhiều cỏ ngon."

Tốc độ của nó lập tức nhanh hẳn.

..... Đạo này, ngựa đều tham ăn vậy ư.

Vào đến khách điểm, com nước đã no ta chuẩn bị sang phòng tắm tắm một chút, mở bọc quần áo ra định lấy y phục, lập tức phát hiện có gì đó không đúng, trong túi đồ này thế nào lại toàn xiêm áo của nam tử đây. Nhìn thấy ấn tín bằng sáp màu đỏ, trên đó còn viết mấy chữ gửi môn chủ Đường môn đúng là chữ viết của sư phụ, chẳng lẽ nhị sư tỷ giúp ta chuẩn bị hành lý thật ra là muốn ta nữ giả nam trang để dễ bề đi lại trên giang hồ?

Ta gãi gãi đầu, lật ra vài cái, lại thấy một túi bạc rơi ra. Lập tức kích động, ta biết ngay nhị sư tỷ đối với ta tốt nhất! Mặc dù mỗi lần tỷ ấy vứt bỏ mỹ nam thì luôn để cho ta đi thu thập cục diện rồi rấm, nhưng thời khắc mấu chốt vẫn là thương yêu ta nhất.

Chỉ là sư tỷ ơi, y phục này của tỷ cũng quá lớn nha.....

Không có cách nào, ta chỉ có thể cầm bạc ra ngoài mua y phục. Đến tiệm tơ lụa, chọn xong y phục đang đợi tính tiền, chuông quầy vẫn còn đang gói đồ, lại thấy



Bạn đang đọc truyện *Giáo Chủ, Người Lại Biến Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Ed: Jang Bò

Ta nhắm mắt mở cửa, nặn ra khuôn mặt tươi cười mà ta tự cho là đẹp mắt nhất: "Khéo vậy."

Thủy Hành Ca cười như không cười: "Không khéo, ta là lần theo tung tích của người đuổi tới."

Mặc dù lời nói không có một chút sát khí nào, nhưng ý muốn giết ta đã thể hiện rõ trong mắt hần, nhìn bộ dáng đẹp mắt của hần, nụ cười này, nhất thời trên mặt ta tràn đầy gió xuân. Ta ngay lập tức phi nhô mình, ta đảo mắt thử thăm dò: "Không biết giáo chủ có suy nghĩ như thế nào về Tiên Hạc phái của chúng ta? Còn có Thiên Cơ môn, còn có Ngũ Nhạc và Ngũ độc giáo?"

Ta đã hỏi rất uyển chuyển, nếu hần ta không có thành kiến với Ngũ độc giáo, ta lập tức đưa tay cho hần nhìn, cũng không mất miếng thịt nào.

Ngược lại Thủy Hành Ca rất có tính nhẫn nại, người không biết còn tưởng rằng hần chính là một thư sinh dịu dàng, ai có thể đoán được hần lại là một đại ma đầu. Long mi dài khẽ nhếch, hần nhìn ta suy nghĩ, nói: "Người nói quá nhiều."

Ta che miệng lại: "Ta bảo đảm sẽ không nói nhiều như vậy nữa."

"Tiên Hạc phái là cái gì, chưa từng nghe qua. Thiên Cơ môn Môn chủ là Minh Chủ võ lâm của Trung Nguyên, thực lực hạng nhất. Ngũ Nhạc phái liên thủ có thể coi là xưng bá một nửa võ lâm, nhưng nếu phân chia ích lợi tất nhiên sẽ nội chiến. Ngũ độc giáo..... Hạ độc không bằng Đường Môn, võ công đánh không lại Ngũ Nhạc, hơn nữa ngày xưa còn có thù oán với sư phụ của ta..... Mặt của người sao lại khó coi như vậy?"

Ta vuốt vuốt mặt: "Không có gì."

Không ngờ hần còn rất kiên nhẫn nha, rất hợp với bề ngoài tuấn lãng này căn bản là rất có tiền đồ trở thành thiếu niên đại hiệp. Còn chưa kịp nghĩ xong, hần lại hỏi: "Cô còn có gì muốn hỏi?"

Ta lắc đầu: "Không có, Giáo chủ đại nhân, nước tắm của ta đã sắp lạnh, nếu ngài không có việc gì thì xin bái biệt tại đây, không tiễn ha."

Hắn gơ tay ngăn lại cánh cửa đang đóng, khước miệng lại dâng lên nụ cười: "Ta có một thói quen, không thích thiếu người chết thứ gì, cho nên trước mỗi lần ta ra tay, đều sẽ đặc biệt kiên nhẫn hoàn thành tâm nguyện của bọn họ."

"..... Thật ra thì tâm nguyện của ta là sống sót trở về."

"Nghe không hiểu?" Hắn lại đổi giọng: "Hoặc là, ngươi cho ta xem tay phải một chút, nói không chừng ta có thể suy xét bỏ qua cho ngươi."

Tiểu tử này còn nhớ rõ Ngũ độc giáo và giáo chủ Ma giáo của hắn có thù oán, có cho nhìn hay không cũng đều là chết, hít một hơi thật sâu ta nói: "Rốt cuộc tại sao ngươi lại muốn nhìn tay phải của các cô nương!"

"Ân công dặn dò, tìm người."

Ta âm thầm than thở, kể từ khi ra đời tới nay ta chưa từng gặp qua người lạ, cũng chưa từng cứu người, càng chưa bao giờ giữa ngày tuyết rơi đưa than sưởi ấm cho người nghèo, người hắn muốn tìm nhất định không phải là ta, nhìn cũng vô dụng. Nhìn vô dụng sau lại vẫn phải chết, ta từ từ đưa tay phải mò ra sau lưng, tới gần eo nơi để ngũ độc phần, chuẩn bị nhân cơ hội tung vào mặt hắn sau đó vắt chân lên cổ mà chạy.

Không đợi ta thành công sờ tới túi phần, đã thấy đáy mắt hắn thoáng qua một tia tàn khốc, nếu không phải ta đang chăm chú nhìn khuôn mặt hắn, sẽ bị nụ cười trên mặt hắn che lấp, người này giết người không chớp mắt. Nghĩ đến tốc độ động thủ của hắn, cả người ta đều đã lạnh lẽo, xong rồi, hồn ta sẽ tha hương rồi. Ta còn chưa lập gia đình, đáy giường còn có một túi tiền mà ta đã tích góp từng tí suốt sáu năm.

Cổ tay phải bỗng dưng bị hắn nắm lấy, đang chuẩn bị xem, thì thấy một người xuất hiện tại hành lang lầu hai, lảng không phi tới, tay cầm đại đao hét lớn một tiếng: "Yêu nữ, ta biết ngay ngươi không phải là chính phái, trên đời này làm gì có Tiên Hạc phái!"

Lời của Lưu tam gia tuy là nói với ta, nhưng đại đao lại đâm về phía Thủy Hành Ca. Đao mất thấy hành lang hai bên cũng chạy ra hai người, là hai huynh đệ Mộc Thanh, dưới lầu cũng đầy tiếng hỗn loạn, có lẽ là người của Lưu tam gia.

Thủy Hành Ca thân là đại ma đầu nhưng lại không có ẩn núp, thân phận bị bại lộ đáng đời bị chính phái vây đánh, ta gơ tay lên bỏ về phía tay của hắn, tay mới vung đến giữa không trung đã bị hắn tóm lấy, trở tay vịn ngược lại phía sau, thiếu chút nữa là nghe tiếng răng rắc trật khớp, ta đau hai hàng lông mày nhíu lại. Chẳng qua ta thật hy vọng cảnh tượng này có thể để cho Lưu tam gia cảm thấy ta đang là con tin, không phải cùng một phe với hắn!

Thủy Hành Ca rút trường kiếm, trượt qua sống đao của Lưu tam gia, Đao Quang Kiếm Ánh và tiếng kim loại va vào nhau, lòng ta kinh hãi run rẩy, âm thầm kêu khổ, tại sao còn không thả ta ra, thả ta ra sau đó đánh nhau thật tốt với Lưu tam gia đi mà Giáo chủ đại nhân.

Lưu tam gia là người của Thiên Cơ môn, hàng năm ở bên ngoài buôn bán, là người nắm giữ trụ cột kinh tế cho mình chủ. Nhưng bàn về đạo pháp cũng coi là cao thủ, hôm nay lại bị Thủy Hành Ca ép cho liên tục lui về phía sau. Mộc Thanh và sư đệ của hắn lại càng không tiếp được mấy chiêu.

Ta nghĩ thuốc mê chỉ chút nữa thôi sẽ phát tác, ta bèn hung hăng điểm vào huyệt vị trên tay hắn, thấy tay hắn như bị gai đâm buông lỏng một chút, ta vội rút tay về, run rẩy bỏ vào trong nhà, cầm túi tiền cùng thư tín nhảy ra ngoài cửa sổ. Vào chuồng ngựa cười Tật Phong chạy trốn về phía nam.

Giây phút nâng roi ngựa, ta lại lần nữa bị phần, ta là xuống núi đưa tin, không phải xuống núi dâng mạng, tại sao hết lần này đến lần khác đụng phải những chuyện xui xẻo này đây.

Còn tên Thủy Hành Ca kia, nếu lại chạm mặt hắn ta nhất định sẽ bị hắn bóp chết. Sắc trời dần sáng, ta xuống ngựa, đến bên bờ sông rửa mặt, nhìn cái bóng mờ



Bạn đang đọc truyện *Giáo Chủ, Ngươi Lại Biến Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Ed: Jang Bò

Về mặt Thủy Hành Ca cứng ngắt, từng chữ nói: "Không nên nghĩ quá nhiều."

Ta gật đầu: "Ta cũng cảm thấy ta suy nghĩ quá nhiều, hơn nữa còn rất đáng sợ."

"Tay, vurun ra." Dứt lời hắt lại bồi thêm một câu: "Lần này không đưa ra, ta sẽ trực tiếp chặt xuống."

Ta nuốt nước bọt: "Cái đó..... Nếu sau khi ngài xem xong biết ta không phải người ngài muốn tìm, ngài có lập tức giết ta không?"

Hắn lườm ta một cái: "Người thấy ta giống loại người hờ ra là giết người hử?"

Ta không mù được chứ..... Ta thận trọng nói: "Lần đầu tiên gặp ngài, không phải là lúc ngài vừa giết người xong ư. Dựa vào thời gian để tính, thời điểm đó ngài vừa tới Trung Nguyên không lâu, có thể có gây thù ở đâu được đây."

Thủy Hành Ca hình như hết sức nỗ lực suy nghĩ một hồi, lát sau chợt hiểu, về mặt hiện lên ý cười: "Hôm đó ta đã đi cả ngày, thấy đói bụng, vừa đứng lúc nhìn thấy có con chim bay qua, ta bèn dùng kiếm tức chém rụng nó. Sau đó người xuất hiện, ta chỉ là muốn nhìn tay người một chút người không nghĩ xem ta đi đến tận nửa đêm, đã đói muốn chết."

"....." Ai có thể nghĩ được đường đường là giáo chủ Ma giáo lại dùng kiếm bay qua bay lại để giết chim a, dù là có chuyện như vậy cũng không nên nói ra, tránh để ảnh hưởng tới hình tượng được chứ..... Ta oán thầm, đang muốn vén tay áo, lại dừng một chút, nói: "Trừ khi giết ta, còn không không cho phép ngài dùng những phương thức khác làm tổn thương ta." Thấy hắn gật đầu, ta mới vén tay áo lên, điểm đỏ trên cổ tay cũng theo động tác của ta mà hiện ra. Ta khàn trương theo dõi hắn, người này tốt nhất nên coi trọng chữ tín.

Thủy Hành Ca lật đi lật lại mu bàn tay và lòng bàn tay ta, đáy mắt thoáng qua vẻ thất vọng, buông lỏng tay nói: "Không phải."

Ta cũng rất thất vọng! Nếu ta là người mà ân công hắn muốn tìm, vậy thì ta sẽ có một hậu thuẫn cường đại rồi, đáng tiếc làm gì có cái bánh rán nào ngon như vậy rơi xuống đầu cơ chứ: "Lại nói, giáo chủ đại nhân, người mà ngài tìm kia trên cổ tay có đặc điểm gì, nói không chừng ta đã nhìn thấy."

Thủy Hành Ca nhướn mày nhìn ta: "Người đây là không muốn sống nữa rồi hả?"

Mặt của hắn còn lật nhanh hơn cả lật sách..... Ta gọi một chén mì: "Ngài đã nói không giết ta, cũng không cần ta giúp ngài tìm người, vậy giáo chủ đại nhân muốn làm cái gì thì đi làm cái đó đi." Thấy hắn lại nhìn chằm chằm tới đây, ta vội giơ ba ngón tay lên trời nói: "Ta xin thề với trời, ta còn rất muốn sống."

"....."

Bên ngoài vẫn đồn đại Thủy Hành Ca là kẻ toàn thân sát khí, nhưng tiếp xúc mấy lần cũng không coi là xấu xa. Hơn nữa đáng đáp ư nhìn, võ công lại cao, chắc, nếu có thể bắt hắn lên núi, nhệ sự tự nhất định sẽ cho ta nhiều bạc hơn nữa, giá của hắn chắc cũng không tệ.

Nghĩ xong, ta chợt cảm thấy mình giống như má mì ở thanh lâu. Sau khi chủ quán bung mì lên, ta hào phóng thanh toán cho hắn, coi như là hôm đó hiểu lầm hắn, bồi thường cho việc ta khiến hắn cả đêm đứng giữa bãi hoang chịu đói: "Vậy ngài từ từ ăn, ta còn vội đi đưa tin, cứ vậy từ biệt nhé."

Hắn thấp giọng đáp một tiếng, ta như trút được gánh nặng rồi đi.

Không cần lo lắng Thủy Hành Ca đuổi giết mình, hơn nữa trước đó hắn ép bức ta, sư huynh đệ Mộc Thanh nếu không phải dạng ngu ngốc, hắn sẽ không còn nghi ngờ ta và hắn là cùng một phe. Đây chẳng phải là mọi sự đại cát sao?

Nghĩ tới đây, ta quả thật muốn cười thật to. Không đúng, ta vui mừng cái gì, ta vốn không làm gì sai. Vô duyên vô cớ bị người khác vây đánh, giờ bọn hắn dừng tay ta còn định cảm ơn bọn họ, đây là chuyện gì a.

Ta lập tức giận giữ, chờ ngày nào đó ta trở thành cao thủ tuyệt thế, nhất định phải phục thù, thực nữ báo thù, mười năm không muộn.

Từ Xuyên, Đường Môn, lấy việc kinh doanh quán rượu cùng được liệu để sống, đệ tử hơn một ngàn, tự ý chế độc được cùng ám khí, võ công cực kém. Nghe nói lúc rảnh rỗi bọn họ còn thích nghiên cứu cạm bẫy, bố trí ở xung quanh, nhưng Đường Môn ít giao thiệp với bên ngoài, lại không có người dám đến cửa khiêu khích, người lập ra cạm bẫy cũng quên mất vị trí cụ thể của nó, nhiều đệ tử ra cửa mua vật phẩm thường bị rơi vào bẫy, dần dà họ bèn mở một đường tắt xuống núi, địa phương đầy cạm bẫy này hẳn là không có người ở rồi.

Ta tính toán thực lực của Mộc Thanh và Lộ Bảo Điền, bên đặc biệt ở lại khách điểm dưới chân núi hai ngày, tắm rửa chỉnh trang lại mình sạch sẽ, ăn mặc thật xinh đẹp, mua chút đặc sản hiếu kính sư phụ sư mẫu. Tính họ có lẽ đã đưa tin xong, mới ra cửa mang theo thư tín hướng Đường Môn mà đi tới.

Bởi vì có thể bài môn phái, nên người canh giữ dưới chân núi rất nhanh liền cho qua.

Đến sơn môn, đi vào trong mấy trăm trượng, trông thấy móc khóa sắt đập cửa bằng đồng trước đại môn đóng chặt, hai bên đều có tường vây cao, giữa đầu nhìn lên, chỉ thấy chim ưng bay qua. Đưa lên danh thiếp, theo gã sai vặt vào bên trong, bước qua tiền viện, đằng trước chính là đài luyện võ. Lan can bằng đá khắc hoa văn nhìn tinh tế vô cùng, xung quanh trồng đầy cây Cao Mộc, nhưng không có lấy một chiếc lá rụng, có thể thấy được nơi này hàng năm đều có người quét dọn.

Ta nhất thời cảm khái, đài luyện võ ở đây cảnh trí thật tốt, dáng vẻ này thật khác xa với sư phụ keo kiệt, vất cổ chày ra nước của ta một đồng ông còn

không nỡ tiêu làm gì chịu bỏ tiền thuê người quét dọn, rõ ràng các chi nhánh buôn bán của Ngũ độc giáo làm ăn cũng rất tốt, lại bắt chúng ta sáng sớm tới rừng Phong ẩm ướt tập võ, nói cho oai là tăng cường thể chất.

Vào trong phòng, gã sai vặt lui xuống, lại thấy một gã cao gầy khôn khéo tầm trên ba mươi tuổi, hần ôm quyền nói:



Bạn đang đọc truyện *Giáo Chủ, Người Lại Biến Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Ed: Jang Bò

Nếu như nói thông số võ lực của ta là 100, thì đệ tử canh giữ ở bốn phía của Đường môn chính là 100 người như ta, không đợi ta vẫy độc phẫn trong tay ra, Đường Tổng Đức đã trở tay vịn chặt, trực tiếp ném ta tới đại lao.

Ta ôm đầu gối ngồi ở góc, ngẩng đầu nhìn ô cửa sổ lớn tít trên cao, lại nhìn cửa sắt, nếu muốn trốn thoát khỏi nơi này căn bản là không thể. Mấy tên thủ vệ kia cũng rất cáo già, luôn miệng lái nhại nói ta là người của Ngũ độc giáo chuyên dùng độc, đưa nước cũng sẽ đứng cách xa dùng cây gậy đẩy tới, sợ ta bỏ thuốc mê bọn họ lấy chìa khóa chạy trốn.

Nếu ta không nhanh trở về, Mộc Thanh không tìm thấy thư tín đưa cho Đường Nghị Đường vậy, sợ rằng rất nhanh họ sẽ đoán được là ta cố tình ngã vào hần để trộm thư đi.

Nghĩ tới đây, ta vội quan sát mấy người giữ cửa mấy lần, thấy bọn họ không nhìn sang đây, vội lấy thư từ trong lòng ngực ra, vì bảo đảm an toàn, chỉ dám mượn ánh sáng bên ngoài qua một chút, nơi ký tên quả nhiên có nét vẽ phong tao xấu tệ của sư phụ. Ta hừ một tiếng, sờ sờ trên người, không mang hộp quẹt, không thể làm gì khác ta đau khổ xé thư từng chút từng chút nhai nuốt.

Cố gắng nuốt một cái, quá khô không thể nuốt nổi, cẩn thận bò đến cửa sắt, đưa tay vội lấy chén nước, lại nhìn thấy trong góc tối phía đối diện nhà tù có hai hạt châu sáng ngời, ta xoa xoa mắt, chẳng lẽ trong nhà tù còn có dạ minh châu hay sao? Nhìn kỹ lại, ta giật cả mình, đây rõ ràng là con mắt, còn là mắt thú, nó đang nhìn chằm chằm về hướng này, không hề hung dữ, nhưng tại sao ta nhìn vào mắt nó lại cảm thấy như nó đang nói: "Đồ phạm nhân ngu xuẩn".....

Ta ở một bên cố nhai nuốt, cuối cùng cũng ăn hết bức thư. Nhìn sang góc tối đối diện, ánh mắt kia nếu nói sáng như đuốc cũng không quá đáng. Có lẽ là ta vất cái chén tiếng vang kinh động đến bọn thủ vệ, bọn họ cầm đèn đi tới đây, đứng ở đằng xa nhìn ta một cái, sau đó hướng đèn về phía đối diện ta đi tới, đá đá vào cửa sắt, nói: "Đồ không biết sống chết, dám xưng oai ở đây, đến chim còn không dám bay qua bầu trời của Đường môn, lá gan của người cũng thật lớn, buổi tối sẽ nướng ngươi."

Lúc này ta mới nhìn rõ phòng giam đối diện, hóa ra là một con Báo xa lị* cực lớn. Bộ lông toàn thân màu đỏ xám, điểm chút đốm trắng, tựa như một chiếc váy hoa nhỏ. Lỗ tai thẳng dài, nhìn có vẻ giao hoạt. Ánh mắt kia một mỗi lười biếng, đối với tiếng đập cửa cũng xem thường, căn bản là tính tình kiêu ngạo.

(*Báo xa lị: Là giống báo quý hiếm, bộ lông rất đẹp dùng để làm áo lông cao cấp)

Trời tối, mấy tên thủ vệ kia đốt đèn sáng lên, ta vẫy vẫy tay với con Báo xa lị: "Meo – meo, chúng ta làm quen đi."

Về mặt nó lại trưng ra bốn chữ “Phạm nhân ngu ngốc”, ngáp một cái, kê đầu lên chân trước nằm xuống, mặc kệ ta.

Ta lăm bằm không biết nướng ăn ngon hơn hay là hầm lên ăn ngon hơn, lác đầu tỉnh táo, trong bụng toàn là giấy với mực, căn bản không thể no bụng a. Dựa vào tường suy nghĩ một lát, nghe thấy âm thanh của bọn thủ vệ đang đến gần, ta mở mắt, nhìn tên thủ vệ kia đang mở khóa sắt phòng đối diện.

Trong lòng yên lặng đếm, đếm tới ba thì thấy tên thủ vệ kia àm ngã xuống. Những người canh giữ ở người lập tức chạy tới, vừa đến gần hình như nghĩ tới điều gì, xoay người định đi. Ta cười cười, quá muộn rồi. Quả nhiên, không tới ba bước, hần cũng ngã xuống.

Ta ngâm nga tiểu khúc với tay túm chùm chìa khóa bên hông thủ vệ, hai phái đều là cao thủ dùng độc, nhưng độc có vạn loại độc, muốn ngăn chặn tất cả không phải chuyện dễ dàng. Nếu như bọn họ hạ độc với ta, ta đoán chừng ta cũng sẽ trúng chiêu, suy cho cùng người nào ra tay trước thì chiếm được lợi thế mà thôi.

Mở được cửa ra ngoài, ta động thủ côi y phục của bọn họ, sau đó kéo vào trong phòng giam lật úp người chúng lại. Sau khi hoàn thành mới tìm một chỗ tối côi sạch y phục mình, Đường môn đệ phòng thâm nghiêm, nếu như không tháo y phục, đoán chừng vừa bước ra cửa sẽ bị bắt trở lại.

Vừa côi hết y phục, lại thấy con Báo xa lị vẫn luôn không động tĩnh kia đối tư thế, quay lưng lại với ta. Này này, coi như hạ độc không tính là chính nhân quân tử gì, nhưng cũng không cần hất hủi ta như thế đi.

Mặc quần áo xong, ra tới cửa, ta lại quay trở lại, thờ dài nói: "Ta biết ngay Thảm Thu ta là người tốt, nếu không có người bọn họ cũng sẽ không buông lỏng cảnh giác, tốt lắm, khóa đã mở, mỗi người chúng ta đều tự chạy đi đi."

Báo xa lị bất động, ta lại không dám dùng tay kéo nó, mặc dù nhìn giống mèo, nhưng ai mà dám đi sờ một con mèo cao hơn đầu gối đây: "Này, người không đi?"

Trong lòng ta nghĩ ngợi, lấy hết can đảm cúi người nhìn, mới biết tại sao nó lại không đi, hai chân sau của nó đều là máu, nhìn vết máu, có lẽ là bị bẫy săn kẹp vào chân, nó muốn dùng sức



Bạn đang đọc truyện *Giáo Chủ, Người Lại Biến Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Ed: Jang Bò

Đường môn thật lớn làm cho đầu ta cũng lớn theo, làm cho người vẫn tự xưng là có bản lĩnh nhớ đường như ta đây, đi cũng có chút mê man.

Đêm hè ngắn ngủi, đã sắp bình minh, tiếng vang bốn phía cũng ít dần, ta không thể xác định nơi này cách sườn Nam còn bao xa. Nhưng thủ vệ ở đây so với địa phương lúc này ít hơn rất nhiều, người tuần đêm cũng chỉ có lác đác, có lẽ ta đã đi đúng hướng.

Ở nơi tường vây còn không cần, phải người coi chừng làm cái gì.

Sườn Nam có lẽ không có tường vây, thật giống như đi dã ngoại, tiếng côn trùng kêu càng thêm thanh thúy vang dội, lúu rúu làm cho ta phiền lòng, ta thật hận không thể từ trên trời tung ra một túi bột mì độc, để mọi thứ yên tĩnh lại.

Lúc này ta đứng ở trên đất cao, ánh trăng rơi xuống dưới chân nhìn có vẻ có chút quý dị, ách, xương. Liếc mắt nhìn qua, có xương người, cũng có xương thú, xương trắng trải đầy trên mặt đất, vài đốm lân tinh bay múa, so với nghĩa địa lại càng thêm khiếp người.

Ta muốn nhấc chân bỏ chạy, không thể, chân ta đã mềm nhũn.....

Thời gian trôi qua cực nhanh, nếu ta còn không hành động, đợi đến bình minh, cho dù ta chạy trốn từ sườn Nam, cũng chỉ sợ sẽ rất nhanh bị thủ vệ ở địa lao của Đường môn phát hiện không thấy, lập tức phái người bắt ta trở về.

Ta hít sâu một hơi, nhặt một cái xương thú trên mặt đất làm gậy, bọc thêm mấy cục đá, ném về phía trước, lập tức nghe xoảng một tiếng, dưới đất vọt lên một cái bẫy sắt, sau đó lặng lẽ rơi xuống, bụi rậm trên mặt đất cũng tung lên. Nếu như vừa rồi là chân ta giẫm lên, sợ rằng mấy cái răng sắt kia đã găm vào tận xương tủy rồi.

Khó trách con Báo kia lại bị thương nặng như thế, vừa đi một bước đã đụng phải cơ quan, sợ rằng đằng trước cơ quan còn nhiều hơn. Ta một đường vừa đi vừa ném đá, bẫy sắt giống như là tiếng đàn cổ liên tiếp kêu vang, thì ra cơ quan của Đường môn cũng chỉ có vậy.

Không đợi ta nghĩ xong, viên đá trong tay vừa rơi xuống đất, chợt nghe vèo một tiếng, trên đất bốc lên ngọn lửa xanh, ta sững sờ, lập tức xoay người chạy trốn, trong nháy mắt, sau lưng âm ỉm nổ vang, thân thể ta bị hất bay về phía trước, hung hăng nện xuống đất, cát bụi đầy trời cuốn tới, phủ lên người ta.

Ta ngất đi một lúc, ừ ừ ong ong, trước mắt đều là sương mù, ép buộc mình đứng dậy, lau bụi bẩn trên mặt, chỉ sợ người của Đường môn phát hiện đuổi theo, ta miễn cưỡng đứng lên. Nhỏ một miệng đầy bụi đất, vừa rồi khi có tiếng nổ mạnh, thật may là ta kịp há miệng, nếu không lỗ tai cùng miệng sợ rằng cũng phải chảy máu, ăn chút đất vẫn coi như là có lợi rồi.

Trước mặt khói mù tràn ngập, ngoài hai trượng không thể nhìn rõ, ta giơ tay lên phủi khói, ngẩng đầu nhìn, trời sáng nhanh quá, nếu còn không đi, bị bắt trở về phải làm thế nào, ta còn phải trở về báo tin cho sư phụ. Không thể để cho tên Lý Thương kia liên hiệp các phái, tiêu diệt Ngũ Độc giáo chúng ta.

Ta chậm rãi cất bước, ném con dò đường, có lẽ là mới vừa rồi động tĩnh quá lớn, những bầy săn chôn gần đây đều đã bị hất tung quá nửa, đã đi bảy bước, cũng chưa thấy chạm bầy gì.

Đỉnh núi xa xa đang dần sáng, ánh bình minh ló rạng, mặt trời nhô lên, cả vùng đất thoắt cái bị nhuộm màu sắc sỡ đến loá mắt. Ta nhìn sang bên kia, rốt cuộc lục phủ ngũ tạng cũng cảm thấy đau đớn, cúi người nôn ra một ngụm máu. Bước chân mềm nhũn, ngã xuống, bị Phích lịch đạn nổ ngay gần người, sao có thể bình an vô sự.

Thân thể hình như đè lên đoạn xương khô giòn ta nghe thấy tiếng vỡ, nhìn lại, mới phát hiện không phải là tiếng vỡ, mà là dưới đầu ta vừa đúng có một cái bẫy thủ dạng răng cưa. Trông thấy ngay lập tức đầu sẽ bị kẹp đến biến dạng, đột nhiên xuất hiện một đôi tay cứng rắn ngăn lại, răng cưa lập tức đâm vào tay, máu rơi trúng mũi ta.

Ta yếu ớt nhìn mặt trời đỏ rực chiếu lên bóng dáng mỏng lung của Thủy Hành Ca, ngàn vạn lần không ngờ hắn lại xuất hiện tại nơi này, hơn nữa còn cứu ta. Nghĩ đến hành động quý dị của hắn, ta lập tức tỉnh táo hơn một chút.

Thủy Hành Ca..... Người sẽ không phải..... Thật sự..... Thảm mến ta chứ?

Mang theo hạnh phúc ôm trứng bấp đui này, ta thỏa mãn ngất đi.

&&&&&

Không biết là ngủ mê bao lâu, khi tỉnh lại "vạn lai câu tịch" (không có một âm thanh), mở mắt nhìn, sắc trời còn tối đen. Ta đưa tay sờ sờ mọi nơi, là giường, một chiếc giường mềm mại. Sờ sờ lên người mình, áo vải thô đã thay thành tơ lụa mịn màng.

Này, này..... Thủy Hành Ca, chuyện này hình như tiến triển hơi quá nhanh đi?!

Ta lắc đầu một cái, thuần khiết nghĩ thật ra thì đây chỉ là chữa thương, chữa thương mà thôi.

Xuống giường, lục lọi hồi lâu mới tìm được cây nến, đốt lửa, trong nhà



Bạn đang đọc truyện *Giáo Chủ, Người Lại Biến Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Ed: Jang Bò

Vạn thần y nói mình coi tiền bạc như cặn bã, mà ở trong mắt ta, hắn căn bản là hổ rác.

Ta chỉ hôn mê năm ngày, thế nhưng hắn ôm bàn tính khur khur, lạch cạch gõ một phen, sau đó rất rộng rãi rất sung sướng trừ cho ta ba đồng tiền lẻ, nghiêm nghị nói: "Tiền xem bệnh tổng cộng là bảy trăm tám mươi lượng."

"..... Tám mươi lượng đã là thiên lý bất dung, bảy trăm tám mươi lượng cũng quá đắt rồi, đủ cho dân chúng nhỏ bé như ta đây sống một năm rồi! Hơn nữa ngài và sư phụ ta không phải là bạn tốt sao?"

Vạn thần y hết khó xử nhìn ta, trực tiếp bỏ qua về sau, hồi lâu nhấn mạnh từng chữ: "Thảm cô nương, ý của cô là mạng của mình chỉ trị giá tám mươi lượng, chứ không thể đến 700 lượng?"

Nếu ta mà đáng tiền, sư phụ sư mẫu đã sớm đem ta đi bán được chứ..... Ta lập tức gật đầu: "Cho nên ngài hãy thu tám mươi lượng thôi."

"....."

Vạn thần y thập phần ghét bỏ nhìn ta, Thủy Hành Ca đứng một bên hình như cũng ghét bỏ không kém, nói: "Tiên xem bệnh của cô, ta trả."

Đây nhất định là câu nói êm tai nhất mà ta được nghe từ lúc ta sinh ra đến giờ, ta cảm động lệ rơi đầy mặt, Giáo chủ đại nhân, không thể làm người yêu, vậy chúng ta làm bằng hữu đi! Kết bái huynh đệ có được không?

Vạn thần y cười nhếch cả lông mày, nguyên bản mắt đã nhỏ giờ lại càng thêm híp lại thành một đường chỉ, hai chòm râu nhỏ thô bỉ dựng lên: "Đến đây, Giáo chủ mau tới đây, tại hạ giúp ngài bỏ thuốc."

Bị Vạn thần y bóc lột một số tiền lớn như vậy ta đây càng thêm buồn bực, nói nhỏ với Thủy Hành Ca: "Sau này ta sẽ trả lại ngươi."

Hắn kỳ quái nhìn ta một cái, nói: "Chỉ là mấy trăm lượng bạc mà thôi."

Chỉ là! Mà thôi!

Bị cường hào đã kích, ta đây hít mũi một cái, hận không thể đâm đuôi bóp vai cho hắn tỏ vẻ thân cận. Thấy hắn cúi người kéo ống quần, Vạn thần y chậm chạp tháo băng, vết thương dần dần lộ ra bởi vì đắp thảo dược nên chân có chút xanh đen. Rửa sạch thảo dược, vết thương kia thật sâu, nhìn hình dáng mơ hồ như vết răng cưa, ta kinh ngạc, sẽ không phải là do cứu ta mà bị bầy săn làm bị thương chứ?

Khó thấy Thủy Hành Ca nhũ mày, sắc mặt cũng từng chút trở nên trắng bệch, căn bản là đang cố nén đau. Mệt cho hắn bị thương đến gân cốt như vậy còn có thể chịu đựng, nếu là người thường, sớm đã ngất đi. Ta ngồi xuống giúp Vạn thần y giữ băng gạc, không nhịn được hỏi: "Rõ ràng vết thương sâu như vậy, nhưng lúc ngài bước đi sao ta một chút cũng không nhìn ra."

Giọng nói của Thủy Hành Ca nhàn nhạt: "Quen rồi."

Ý của hắn là thường xuyên bị bầy thú kẹp, hay là thường xuyên bị thương nặng như vậy? Nhưng ta nghe giang hồ đồn đại, võ công cùng tu vi của Thủy Hành Ca cực cao, năm đó giáo chủ tiền nhiệm của Ma giáo bị các trưởng lão âm toán mất mạng, khi đó Thủy Hành Ca vẫn còn là thiếu niên dám một mình xông vào phòng của các trưởng lão chém giết. Đối với những kẻ đã từng theo phe các trưởng lão, nếu biết quay đầu lập công chuộc tội sẽ không giết không trách, lòng dạ rộng lớn bao dung. Mọi người đều cảm động đến rơi nước mắt, lại càng thêm bán mạng, khiến cho thế lực của Ma giáo sau sáu năm ngắn ngủi đã trải khắp Tây Vực, hôm nay lại muốn lấn tới Trung Nguyên, chẳng trách Lý Thương trở nên luống cuống tay chân.

Có thể quyết đoán như vậy, võ công lại cao, còn có giáo chúng ủng hộ vậy mà lại nói mình trọng thương đã thành thói quen.

Vạn thần y vừa mới bôi thuốc xong, đã thấy được đồng tên Đậu Đậu kia chạy vào: "Su phụ, đệ tử của Đường môn xin vào cốc, nghe nói là mật thám của Đường môn tìm được Giáo chủ Ma giáo và đệ tử của ngũ độc giáo ở đây, muốn lục soát tìm người."

Hắn cũng không thêm ngừng đầu, nói: "Dùng loạn côn đuổi ra."

..... Ta đột nhiên phát hiện su phụ cùng với mấy người trong võ lâm này kỳ thật đều là một loại đức hạnh.

Được đồng bình tĩnh nói: "Bọn họ còn mang theo một rương vàng lớn, cao quá nửa người tới đây."

Tay Vạn thần y run một cái, trấn định nói với chúng ta: "Các ngươi, đi cửa sau đi."

"....."

"....."

Bị một rương vàng bán đứng bọn ta đây được tặng một con ngựa, trực tiếp đi theo đường mòn rời cốc.

Không biết chân của Thủy Hành Ca có phải bị thương thật hay không, cưỡi ngựa một chút khó khăn cũng không có, ta thì ngược lại ôm eo hắn từ phía sau suy nghĩ có chút loạn. Trước kia ta từng ngồi phía sau đại sư huynh, nhưng tay ta hoàn toàn không thể ôm trọn vòng eo to mập như thùng nước kia. Hôm nay ôm hắn, eo không có một chút thịt dư, cảm thụ cực tốt, ta không nhịn được dùng ngón tay ấn thử, quả nhiên bèn chắc cực kì.

Ra khỏi sơn cốc, vào trấn Đông Lâm, ta suy nghĩ có nên nhờ Thủy Hành Ca đưa ta đến cái trấn nhỏ mà ta đã gửi Tật Phong, suy nghĩ một chút tốt nhất vẫn không nên, nếu để cho người khác nhìn thấy ta và hắn ở chung một chỗ, muốn không bị người khác hiểu lầm Ngũ độc giáo và Ma giáo có quan hệ cũng khó.

Tìm khách điểm ăn cơm trưa, ta thấy đây chính là cơm chia tay, nghĩ đến võ lâm lớn như vậy, sau này căn bản không thể gặp lại, không nhịn được nhìn hắn nhiều thêm mấy lần, nói: "Thủy Hành Ca, ta phải về núi ngũ độc, sau này còn gặp lại."

Hắn không động, nhướn lông mày nhìn ta:

Chương 8

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Ed: Jang Bò

Con Địa, có thể hút được tất cả các loại độc trên đời này.

Con Địa này được đặt tên là Địa, được sư phụ nuôi từ nhỏ luyện dưỡng mà thành, bề ngoài lớn hơn những con địa bình thường rất nhiều. Cách dùng chính là đặt nó dưới ánh nắng chói chang, phơi khô hơi nước toàn thân. Thả lại nó vào trong nước, chỉ chốc lát sẽ sống lại. Nếu như lấy miệng hút của con Địa đặt ở miệng vết thương trúng độc, nó sẽ hút đi toàn bộ số độc đó.

Còn nếu trong cơ thể có độc, đặt nó ở huyệt Dũng Tuyền, sau nửa ngày toàn bộ độc tố sẽ được nó thanh trừ hầu như không còn.

Nhưng đó là bảo bối của sư phụ, một lần con Địa hút độc tố, muốn nó thanh lọc hết cũng phải nửa năm. Vì vậy sư phụ sẽ không dễ dàng lấy ra, cho dù là núi vàng núi bạc cũng chưa chắc đã chịu.

Ta kiên nhẫn giải thích với Thủy Hành Ca, thế nhưng hắn lại hoàn toàn không có ý thức được khó khăn trong chuyện này, uống phí nửa ngày miệng lưỡi của ta: "Giáo chủ đại nhân, ngài tới Trung Nguyên chẳng lẽ chính là vì giải độc?"

"Một nửa."

"Một nửa kia có phải.... Xung bá võ lâm Trung Nguyên?"

Thủy Hành Ca lườm ta một cái: "Mấy cuốn tiểu thuyết phổ thông không nên xem nhiều, chuyện xung bá võ lâm một mớ như vậy, ta không có hứng thú."

Ta cứng họng trong chốc lát, tên Lý Thương hay sợ bóng sợ gió kia nếu nghe thấy lời này có thể học máu hay không đây. Ta sáng tỏ: "Một nửa kia là tìm ân nhân của ân công?"

"Ừm."

Ta lại càng tò mò: "Tại sao hắn không tự đến tìm, còn nữa, sao ngài lại thiếu hắn ân tình lớn như vậy, còn có còn nữa, cô nương ngài phải tìm bao nhiêu tuổi....." Đột nhiên phản ứng kịp đã hỏi quá nhiều, ta nuốt nước bọt: "Ngài có thể coi như ta chưa nói gì."

Hôm nay tâm tình của Thủy Hành Ca hình như không tệ, mặc dù vẻ mặt vẫn lạnh nhạt, lời biếng như cũ: "Năm đó phụ thân ta bị mấy trưởng lão trong giáo ám toán qua đời, may mắn được ân công tương trợ, ta mới có thể thuận lợi bình ổn đại cục. Nhưng sau này bởi vì ân công có chuyện không thể tự mình đi tìm cô nương kia, nên đã giao việc này cho ta."

Ta gật đầu, lại hỏi: "Không đúng, ta nhớ năm đó Ma giáo sinh loạn, ngài mới hơn mười bảy, hôm nay đã qua sáu năm, cô nương mà ngài muốn tìm kia hoặc là đã từ nhỏ lớn lên thành đại cô nương, hoặc là từ bà thím biến thành lão bà bà, chẳng lẽ ân công của ngài không biết tuổi của nàng?"

Thủy Hành Ca nhún vai một cái: "Quả thật không biết."

Nói một nửa lại ngừng, hỏi nữa hắn cũng sẽ không nói thêm, trong lòng ta ngứa ngáy không thoải mái, một lời nói cho xong a, không chơi như vậy làm người khác khó chịu vì tò mò.

Phi ngựa đi được năm sáu ngày, dừng chân thì nghe được chuyện Minh Chủ võ lâm muốn tiêu diệt các môn phái tà ma ngoại đạo, lời đồn truyền ra rất xấu, chẳng những giang hồ nhân sĩ, thương khách tới lui, thậm chí người kể chuyện ở quán trà, cũng đang nghị luận. Trái lại Thiên Cơ môn và các chính phái khác, đều không có một chút động tĩnh.

Ta nghe thấy mấy người bàn bên kia cũng đang nói chuyện này, không khỏi vui vẻ, món ăn cũng ăn ngon hơn. Thấy Thủy Hành Ca ăn chậm chạp, ta gấp một cái đùi gà thơm nức cho hắn: "Ta sẽ giúp ngài cầu cạnh trước mặt sư phụ, để sư phụ cho ngài mượn kỳ Địa."

Mặc dù khả năng không lớn, phân lượng của ta ở trước mặt sư phụ không thể so với các sư huynh sư tỷ khác.

Ăn cơm xong, ta cầm túi tiền chạy đến chỗ chương quỹ thanh toán, ân tình quả nhiên không thể thiếu, bữa ăn này cũng đủ xa xỉ rồi. Mấy ngày nay rong ruổi trên đường, ta có thể ăn lương khô, nhưng Thủy Hành Ca rõ ràng ăn không quen, ta bèn thừa dịp hôm nay vào trấn, mời hắn ăn một bữa. Lúc trả tiền ta đột nhiên nghĩ đến, nếu như ngày ấy ta lấy nhầm bọc quần áo của bọn Mộc Thanh, vậy tiền này..... Căn bản không phải là của nhị sư tỷ cho ta, mà là của bọn họ!

Nghĩ tới đây, tay ta bỗng dưng run lên, xong rồi, trong lúc vô tình ta lại thiếu Mộc Thanh một số tiền lớn, về mặt tức khắc trở nên đau khổ.

Chương quỹ cười hi hi nói: "Cô nương, trả lại cô một đồng tiền thừa."

Ta nhìn hân, thấy ngón tay của hân vẫn còn đặt ở trên đồng tiền kia, ta không biến sắc dùng sức đoạt lấy. Sắc mặt của chương quỹ lập tức thay đổi, ta oán thăm, một đồng tiền cũng có thể mua một cái bánh bao có được hay không! Coi như chỉ mua được một cái cũng có thể lấp đầy bụng, đồng tiền lớn lao như vậy! Tại sao có thể thoải mái cho rằng ta sẽ không lấy cơ chứ!

Cẩn thận cất đồng tiền vào trong túi, nhận thấy có người nhìn mình chăm chăm, ta cho là chương quỹ vẫn còn ở nhớ đến, ngẩng đầu nhìn, lại là một người đàn ông cường tráng. Bắp thịt sáng loáng thiếu chút nữa thì chọc mù mắt ta, ta chuyển vị trí, hân cũng cất bước cản đường ta, hét lên:



Bạn đang đọc truyện *Giáo Chủ, Người Lại Biến Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Ed: Jang Bò

Chưa tới giờ tỵ, Thủy Hành Ca đã đi mất.

Ta chán nản phát tay vẩy vẩy bóng lưng của hân, sau đó cầm bàn cờ trở lại trong phòng của mình. Sắp xếp lại chăn màn, chui vào, không cần biết có chờ được hân trở về hay không, cứ phải ngủ một giấc thật ngon đã.

Không biết có phải bởi vì biết chuyện Long Diệu Âm hay không, buổi tối ta đều nằm mơ thấy chuyện lúc nhỏ. Buổi sáng tỉnh lại, vô cùng mệt mỏi choáng váng, rõ ràng ngủ lâu như vậy, nhưng tinh thần không hề phấn chấn. Ta vén màn, còn chưa kịp ngáp xong, đã phải cứng rắn nuốt lại.

Trong phòng có người, là một đám người, hơn nữa còn là một đám nam nhân.

Ta thả lại màn, vỗ vỗ mặt, nhất định là đang nằm mơ. Đang lúc ta lắc đầu hăng say, một người trầm giọng: "Cô nương đây không phải là nằm mơ."

"..... Các người là ai?"

"Tả hộ pháp của Ma giáo, Tống Nghị."

Ta nhìn người cầm đầu đang nói chuyện, khuôn mặt đầy râu ria, không khỏi bi thương, tiền sinh kể chuyện cổ tích rõ ràng nói, hai đại hộ pháp của Ma giáo đều là siêu cấp vô địch trẻ tuổi đẹp trai, mà Giáo chủ mới là một đại hán thô kệch. Ta còn ước mơ trong cuộc đời mình nhất định phải nhìn thấy hai đại hộ pháp kia một lần, kết quả tâm hồn thiếu nữ lại tan nát.

Ta vội che giấu vẻ bi thương, nói: "Các người tới đây để tìm Giáo chủ của các người sao?"

Tống Nghị gật đầu, nói: "Đúng vậy, trên đường đi chúng ta nghe được tin tức của Giáo chủ, chạy đến nơi này, lại không thấy tung tích của ngài ấy. Biết được cô nương có quan hệ tốt với Giáo chủ, lại tự tiện xông vào, vẫn mong cô nương thứ lỗi."

Lời nói khách sáo này nói thật là khéo, mấy ngày nay ta đi cùng Thủy Hành Ca quả thật có chút thân cận, bọn họ không tùy tiện xách cổ ta dậy để hỏi cũng coi như là nhìn vào mặt mũi của Thủy Hành Ca, nhưng nếu như ta không thức thời mà nói bọn họ là gan thật lớn lại dám xông vào hỏi mấy câu chết tiệt này, thì nhất định sẽ bị họ ném ra ngoài cửa. Ta cười cười, nói: "Giáo chủ của các người tới hôm qua nói có chuyện muốn rời khỏi đây một ngày, cho nên ta cũng không biết ngài ấy đã đi nơi nào."

Sắc mặt của Tống Nghị và mấy người bên cạnh hơi đổi, không nói gì thêm: "Cáo từ."

Thấy hơn mười người bọn họ rời đi, ta ngược lại rất kinh ngạc, đều nói người trong ma giáo trời sinh tính đa nghi, sao lại dễ dàng như vậy đã tin lời của ta nói.

Vừa mới đi giày vào, lại nghe thấy một tiếng chim hót thanh thúy cùng với tiếng vỗ cánh bay vào phòng ta, ta còn chưa kịp xuống giường đi xem, thì mấy người vừa mới đi kia đã lại phá cửa mà vào, Tống Nghị nhìn kỹ huyết cấp đang đậu trên xà nhà, mày rậm nhíu lại, nói: "Quả nhiên là huyết cấp bồ câu

của Giáo chủ."

Ta nắm chặt y phục, nếu như đánh thắng được họn họ ta nhất định sẽ rất vui, nhưng nếu đánh không lại, ta không thể làm gì khác hơn là dùng độc.

Một người nói: "Huyết cấp bồ câu này chỉ nghe lệnh của Giáo chủ, chưa từng rời người, hôm nay xuất hiện ở đây, sợ rằng vị cô nương này....."

Mọi người biến sắc: "Chẳng lẽ vị cô nương này....."

Mặt ta căng thẳng, lập tức xua tay: "Ta và ngài ấy mới quen không lâu, khẳng định không phải là Giáo chủ phu....."

"Nhất định chính là vị cô nương mà Giáo chủ đã tận lực tìm kiếm giúp ân công nhiều năm!"

..... Ta lại suy nghĩ nhiều..... Kể từ sau khi xuống núi ta phát hiện mình càng ngày càng tự luyến, đây là một căn bệnh, phải trị. Ta bất đắc dĩ nói: "Xin lỗi, ta không phải là cô nương đó".

Giọng nói của Tổng Nghị nhàn nhạt: "Cô nương và Giáo chủ tất nhiên có quan hệ sâu xa, đã như vậy, chúng ta ở chỗ này chờ, Giáo chủ xong việc nhất định sẽ trở lại."

Ta khó xử nói: "Ta còn phải nhanh trở về."

Giọng của Tổng Nghị lại càng nhạt: "Vậy làm phiền cô nương rồi."

"....." Thật là không nói đạo lý!

Bị giam lỏng ta đây không ngừng kêu khổ, thà rằng cách núi ngũ độc ngàn dặm, đằng này ta lại đang ở ngay dưới chân núi đây. Giống như có một bát thịt đang ở trước mặt nhưng người lại không thể ăn.

Rửa mặt, có người nhìn chăm chăm. Ăn sáng, có người nhìn. Ngồi chồm hổm trong nhà vệ sinh, bên ngoài cũng có một vòng người vây quanh. Ta than thở, trước kia thời điểm bị chính phái vây đánh ta thường mơ ngày nào đó ta có thể uy phong hiệu lệnh một đồng người đi theo, nhất định sẽ rất phong cách, hôm nay quả thật rất phong cách, nhưng cũng không khỏi quá..... Phong cách rồi.....

Ta buồn bực không dám bước ra khỏi cửa chính nửa bước, đi ra ngoài dạo một vòng quay đầu nhìn lại trăm phần trăm là cảnh tượng này sao còn là dạo phố đây.

"Thủy Hành Ca ơi Thủy Hành Ca, chừng nào thì ngài trở lại." Ta gục xuống bàn chọc chọc đĩa bánh xốp trước mặt: "Khôn kiếp, làm gì có ai bỏ rơi thủ hạ tự mình chạy ra ngoài chơi như hân."

Bên trong phòng huyết cấp bồ câu từ trên



Bạn đang đọc truyện *Giáo Chủ, Người Lại Biến Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Ed: Jang Bò

Vàng trắng cong cong, mơ hồ ẩn hiện sau tầng mây đen. Ta ghé lên cửa sổ nhìn ra ngoài, trong viện vẫn còn có người. Ta lại từ từ đi tới cửa trước, nghe ngóng động tĩnh xung quanh một hồi. Nhẹ nhàng cầm lấy bọc quần áo, đưa tay mở khóa.

Năm đó sư huynh muội chúng ta ngồi thành hàng nghe sư phụ giảng bài, đi qua từng người ông đều nói: "Thiên phú dị bẩm, là kỳ tài học võ Ngũ độc giáo chúng ta sẽ từ người mà phát huy rực rỡ, cố gắng học công phu hạ độc cho tốt đi", đi tới trước mặt ta sẽ ngẩng đầu ưỡn ngực, sau một lúc lâu lại thấy sư phụ đọc rõ từng chữ "Người nên học công phu chạy trốn chết đi", lập tức cả nhà cười ầm lên.

Mà công phu chạy trốn chết không có gì ngoài hai loại, một loại là khinh công Đạp tuyết vô ngân, một loại là Vô thanh hạ độc. Khổ luyện sáu năm, đối với hai loại công phu này ta rất có tự tin. Huống chi ngay cả Thủy Hành Ca cũng từng trúng chiêu, những đệ tử này còn không phải dễ như trò bàn tay.

Lặng lẽ mở cửa, hai người canh cửa đã ngã xuống đất bất tỉnh, ta ngồi chồm hổm chọc chọc bọn họ, đã ngủ như chết rồi. Ta lập tức khom người cất bước, vừa mới bước một bước, lại nghe thấy giọng nói lạnh lùng phát ra từ hành lang: "Cô nương đây là đang muốn đi nơi nào?"

Ta dừng lại, rất thản nhiên đứng lên, nhìn người đang mặc hắc y đứng ở cửa, cười cười: "Ta đang định đi vệ sinh."

Tổng Nghị lườm ta một cái: "Hử? Cô nương định nói với ta, trong bao hành lý đó đều là giấy vệ sinh sao?"

Ta nghiêm túc trả lời: "Là nguyệt sự của ta tới."

Nhìn hần giống như đang muốn nói, cô nương có phải cô nên rút rì, giữ chút mặt mũi hay không đây, ta trấn định nói: "Tổng hộ pháp, ta còn có việc gấp, Giáo chủ của các người nói hôm nay sẽ trở lại, ta có ở lại hay không thật ra cũng không sao cả."

Mặt của Tổng Nghị vốn đã đen, lúc này bình minh sắp mọc sắc trời trắng xám lại càng thêm nổi bật, càng thêm âm trầm: "Kính xin cô nương đừng làm khó chúng ta."

Ta cắn răng, di chuyển lên phía trước, chờ khi ta tới được trước mặt hần ta sẽ vẩy bột phấn vào mặt hần. Vừa mới bước lên một bước, cánh tay bị người khác giữ chặt phía sau, ta kinh ngạc quay đầu lại, cùng lúc đó tia sáng đầu tiên của bình minh cũng chiếu tới, ánh sáng kia chiếu lên gương mặt có vẻ hơi tái nhợt của Thủy Hành Ca, bỗng nhiên ta thấy mình như đang say rượu, người trước mặt dường như đang tỏa sáng lấp lánh.

Bên kia Tổng Nghị soạt quỳ xuống, mừng rỡ: "Giáo chủ, thuộc hạ thất trách, khiến Giáo chủ chịu khổ."

"Bên ngoài không cần hành lễ, tránh cho võ lâm Trung Nguyên kiêng kỵ dòm ngó."

Nhìn về mặt kính sợ của Tổng Nghị, ta lấy cùi chỏ chọc chọc Thủy Hành Ca: "Chẳng lẽ không phải là ngài tùy hứng trốn đi chơi, sau đó khiến thuộc hạ của mình tìm khắp chân trời góc biển ư?"

Sắc mặt của Thủy Hành Ca lại càng xanh hơn, lông mày nhíu lại: "Cô lại xem quá nhiều truyện thần thoại rồi."

Thấy sắc mặt hần không đúng, ta hỏi vội: "Ngài làm sao vậy?"

Thủy Hành Ca không đáp, vung tay lên đóng cửa, nói với mọi người: "Các người trở về phòng đi."

Dứt lời, bèn kéo ta vào trong.

..... Giáo chủ đại nhân, ngài có thể dừng hành động mập mờ như vậy không, ngài đi từ phòng ta ra đã khiến mọi người hoài nghi, hôm nay vừa trở về đã vội vàng ta người một chỗ, chuyện này thực sự rất dễ dàng làm cho người ta hiểu lầm nha.

Thủy Hành Ca bị thương.

Không, là hần lại bị thương.

Ta rất buồn bực giúp hần băng bó vết thương trên tay, nói: "Miệng vết thương rất sắc gọn, vũ khí đã thương ngài xem ra được mài rất sắc bén. Cũng may thủ pháp của người ra đòn không quá chính xác, nếu không sâu đến gân tay, tay của ngài sẽ bị phế rồi."

Thủy Hành Ca nhếch lên đôi môi đẹp quyến rũ, ta nhìn bộ dáng này của hần quả thực là muốn hừ lạnh một tiếng, lại càng thêm buồn bực. Thương thế kia cũng không phải do ta làm, tại sao về mặt của hần lại nói người chính là hung thủ, người chính là hung thủ, Giáo chủ ngài phải nói đạo lý một chút chứ.

Quán xong băng gạc, mặt trời đã hoàn toàn mọc lên, giống như một quả cam, tất cả đều sáng rõ tươi đẹp.

Ta đứng dậy cúi lưng một cái, nói: "Ngài đã trở lại, vậy hãy bảo bọn họ thả ta ra, ta phải trở về núi ngũ độc."

Thủy Hành Ca nhìn ta: "Mặt của cô bị thương sâu như vậy, nên quay lại chỗ của Vạn thần y thôi, nếu không rất dễ bị hủy dung."

Ta chần chờ chốc lát, nhìn hần: "Tại sao ngài không hỏi ta là cái gì đã biến mặt ta thành ra như vậy, vừa rồi lúc ta quay đầu lại, ngài không hề kinh ngạc, giống như đã sớm biết."

Hần dừng một chút, cười cười: "Là do nội tâm ta cường đại."

"....." Khen mình như vậy không thấy có vấn đề à..... Ta yên lặng ghét bỏ nhìn hần, nói: "Không trở về một chuyến trong lòng ta rất lo lắng."

Hần thản nhiên

Chương 11

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Ed: Jang Bò

Ta nuốt nước bọt, bước đến trước mặt hắn, nói: "Sủng vật của ta đâu?"

Gương mặt của Mộc Thanh lập tức ửng hồng: "Đêm đó thấy nó bất động, ta bèn ra ngoài tìm lồng tre định trời sáng sẽ đưa nó xuống chân núi tìm đại phu, nhưng không ngờ sau khi ta trở về, đã không thấy tăm hơi nó đâu, tìm khắp Đường Môn cũng không tìm được."

"Làm sao huynh lại đến chỗ này?"

"Có một số việc cần làm..... Cô....."

"Hoá ra là như vậy." Nếu như nói cho hắn biết ta vẫn luôn lừa hắn, về sau có phải sẽ không thể cùng nhau giao hảo không đây. Ta lặng yên thờ dài, nhưng lừa gạt mãi thì có ích lợi gì, nếu quyết định làm bằng hữu với hắn, chỉ bằng sớm một chút thẳng thắn đối đãi: "Mộc Thanh, thật ra thì ta là....."

Nói còn chưa dứt lời, lại thấy một sư huynh chạy vào, gấp giọng: "Sư phụ, dưới chân núi có đệ tử của Ma giáo tập trung, chỉ sợ người đến không có ý tốt."

Sư phụ lập tức nhảy lên: "Mau thu dọn đồ đạc chạy trốn từ cửa sau!"

Chúng ta: "....."

Ta nhìn Thủy Hành Ca nhũn mày, đã nói không cho bọn họ đi theo, tại sao họ lại xuất hiện. Thủy Hành Ca nhún vai: "Có lẽ là bởi vì ta lên núi quá lâu, sợ ta gặp bất trắc."

"Mau bảo bọn họ đi, không cần dọa người."

"Được."

Nhìn hắn đi xuống núi, ta mới phát giác không khí không đúng. Sư phụ người mặt mày ý vị sâu xa là sao, sư tỷ người mặt mày như thể Ngô gia có muối sắp trưởng thành là sao, Mộc Thanh người..... Hiểu lầm rồi, ta và Thủy Hành Ca không cùng một thuyền! Chỉ là bởi vì..... Không đúng, sao ta lại tự nhiên quen thuộc với hắn như vậy?

Sắc mặt của Mộc Thanh âm u, giọng nói cũng có chút cứng nhắc: "Ta biết rồi, thì ra cô chính là Thánh cô của Ma giáo, khó trách Thủy Hành Ca một đường theo cô, thậm chí còn nghe cô sai khiến, ta nên sớm nghĩ ra."

"Không phải, Mộc....."

"Ta hiểu rồi."

..... Mộc thiếu hiệp, người không cần mơ mộng! Ta trăm miệng cũng không thể bào chữa, trơ mắt nhìn Mộc Thanh thất hồn lạc phách rời khỏi núi ngũ độc.

Sư phụ thấy thế vốn đang định đi thu dọn đồ chạy trốn, đã ngừng lại, bày ra bộ dáng thần côn thâm trầm: "Nói đi tiểu yêu người có phải là Diệu Thủ Quan Âm không? Bảo bồi nhất định không ít, mau giao ra đây, vì sư có thể tha cho người chỉ diện bích một tháng."

Ta không ngại phiền toái giải thích: "Đó là tỷ muội từ bào thai với con."

Sư phụ lập tức thu lại vẻ tươi cười: "A, vậy người đi diện bích ba tháng đi."

"Sư phụ!"

"Không nghe, không nghe, không nghe."

"....."

"Vân Thường, dẫn nó tới thạch bích nhai."

Dứt lời, sư tỷ kéo tay của ta hướng thạch bích nhai mà đi. Đi qua trước mặt Thủy Hành Ca vừa trở lại, ta bỗng dừng nhớ tới, quay đầu lại nói: "Sư phụ, con kỳ Địa của người ở đâu?"

Sư phụ vọt lên mỏm núi phơi nắng, lười biếng nói: "Làm gì?"

"Thủy Hành Ca muốn mượn, người cho hắn mượn đi, có thể cùng Ma giáo tạo mối quan hệ tốt."

Sư phụ lờm ta một cái, không đáp lại. Cũng không cự tuyệt, có lẽ có thể thương lượng. Sư tỷ lưu luyến nhìn theo Thủy Hành Ca không rời, nghiêm mặt nói: "Sư phụ, vì đại danh của Ngũ độc giáo, người vẫn nên cho mượn thôi."

Không đợi sư phụ trả lời, sư tỷ đã lôi kéo ta đi tới thạch bích nhai. Đi xa, thấy Thủy Hành Ca và sư phụ đang nói chuyện, lại không biết đang nói gì. Chợt thấy hắn ngừng đầu nhìn về chỗ ta, khoảng cách quá xa, không nhìn ra đó là ánh mắt gì, hắn cũng nhìn một lúc khá lâu.

Giọng nói của ám muội của sư tỷ lập tức quanh quẩn bên tai: "Thu Thu, muội nói xem có phải Thủy Hành Ca yêu thầm ta hay không? Nếu không sao hắn lại nhìn về đây lâu như vậy?"

Ta thật bất đắc dĩ gật đầu, sư tỷ cùng ta không giống nhau, mặc dù đều có khuynh hướng tự luyện, nhưng rõ ràng sư tỷ so với ta có tư cách hơn nhiều, trình độ tự luyện cũng nặng hơn rất nhiều. Bởi vì bộ dáng của sư tỷ rất đẹp mắt, còn có danh hiệu Ngũ độc Nhất Chi Hoa, hơn nữa từ nhỏ đã được sư phụ, sư nương giữ lại bên cạnh có được chân truyền, công phu hạ độc cùng khinh công cũng là hạng nhất.

Nhưng nàng có một tật xấu, dễ dàng vừa thấy đã yêu. Hơn nữa không yêu cầu tuấn mã, đại thúc râu ria, thiếu niên chưa trưởng thành, đều có thể lâm vào vực sâu. Nhưng nếu như đôi phương chạm đến ranh giới cuối cùng của nàng, lập tức sẽ bị vứt bỏ, sau đó vô tình rời đi.

Cho nên dưới chân núi thường xuyên có đại thúc, thanh niên, thiếu niên khóc lóc trên bậc đá, cầu xin sư tỷ hồi tâm chuyển ý, nhưng không có ngoại lệ không người nào có thể thành công khiến sư tỷ xuống núi gặp một lần.

Thế nhưng xà hạt mỹ nhân sư tỷ của ta lại cố tình có một cái tên vô cùng thuần khiết dễ nghe —— Hoa Vân Thường.

Sư tỷ ôm cánh tay của ta hai lúm đồng tiền như hoa, một thân lụa mỏng tung bay, trâm cài trên đầu phát ra tiếng đình đưng dễ nghe, đẹp không sao tả xiết: "Thu thu, bức họa của Diệu Thủ Quan Âm đã dán đầy đường cái, sư phụ là muốn muội tránh khỏi đầu sóng ngọn gió."

Tâm tư của Sư phụ ta tự nhiên hiểu, chỉ là loại phương pháp này trị ngọn không trị gốc, Long Diệu Âm trộm nhiều đồ như vậy, vật gia truyền, cung tên quý,



Bạn đang đọc truyện *Giáo Chủ, Người Lại Biến Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12

Ed: Jang Bò

Ánh trăng chiếu vào trong động chiếu rõ khuôn mặt của Thủy Hành Ca, đưa tay ôm lấy hông của ta, bàn chân nhẹ nhún một cái, cả người ta đã theo thân hình của hắn bay ra bên ngoài, cười gió đêm, nhảy xuống vách đá, cúi xuống nhìn bên dưới là một màu đen không thấy đáy. Ta kinh hãi ta ba hồn bảy vía đã tiêu tán một nửa, nắm chặt lấy vạt áo của hắn không dám lên tiếng.

Chuyện này. trong thoại bản rõ ràng là một tình tiết phong nhã tuyệt đẹp rơi vào trên người ta tại sao lại biến thành kinh hãi như vậy, rất muốn đánh hắn a! Ngươi thấy trên người hắn nồng đậm mùi thảo dược, ta không dám giãy giụa, nếu đụng trúng vết thương của hắn, hắn trực tiếp bỏ ta lại vách đá thì làm thế nào.

Thật vất vả cảm cực được đến lúc rơi xuống đất, ta nhìn nhận sự hoảng sợ dạ dày bắt đầu nôn nao, đứng cách hắn xa ba trượng, ta khoát tay nói: "Coi như bỏ trốn cũng không cần vội vã như vậy."

Thủy Hành Ca cau mày, cuối cùng bưng bình, nói: "Cô lại nghĩ quá nhiều."

. Con mẹ nó, hơn nửa đêm chịu đựng trọng thương chạy lên thạch bích nhai cứu ta xuống, rốt cuộc lại là ta tự luyện!

Thủy Hành Ca nói: "Không phải cô muốn diện bích một tháng sao? Nếu thật sự ở nơi gió thổi lạnh thấu xương này ba mươi ngày, mặt của cô sẽ bị hủy. Thừa dịp trời tối, xuống núi tìm Vạn thần y."

Ta nhẹ nhàng đưa tay giữ lấy đồng băng gạc sắp rụng xuống, nói: "Ừm, cảm ơn, sư phụ là muốn ta tránh khỏi chuyện Long Diệu Âm, chứ không phải thật sự muốn nhốt ta ở chỗ này, đại khái rất nhanh người sẽ thả ta ra ngoài."

Nói còn chưa dứt lời, liền nghe cách đó không xa có tiếng vang. Bên cạnh đây vực này chính là sơn môn, vào lúc nửa đêm thế này không phải là thay ca canh gác, đêm khuya lặng lẽ, chẳng lẽ còn có người tới đây ngắm cảnh hay sao? lát sau bên kia truyền đến giọng hỏi của sư huynh, sau đó một giọng nói rất quen thuộc vang lên, nhất thời không nghĩ ra cho đến khi người nọ báo danh, ta mới nhớ tới, là Đường Bảo Điền, sư đệ của Mộc Thanh.

"Đệ tử Thiên Cơ môn cầu kiến Lâm chương môn, kính xin vị sư huynh này thông báo một tiếng."

Giọng nói của sư huynh hết sức không kiên nhẫn: "Sư phụ đã ngủ, ngày mai các người hãy trở lại."

Một giọng nói trầm ổn mà thâm hậu, vừa mở miệng đã khiến ta chấn động: "Tại hạ Lý Thương, có việc gấp muốn gặp Lâm chương môn."

Danh tiếng của Lý Thương tại trung nguyên tuyệt đối là vang dội, ở trên đại hội võ lâm quần chiến ba ngày ba đêm, người khác sớm đã thể lực cạn kiệt miệng sùi bọt mép, hẳn vẫn một đường so tài đến cuối cùng, giành được vị trí minh chủ sau trận chiến đó. Cũng kể từ đó danh tiếng vang xa, đệ tử ra nhập Thiên Cơ môn chỉ sau một đêm đã tăng lên gấp bội.

". Lý. Minh Chủ? Thì ra là Minh Chủ đại giá quang lâm, thật là vinh hạnh cho núi ngũ độc. Xin ngài chờ một chút, ta lập tức đi lên thông báo, xin hỏi ngài muốn uống trà gì? Long Tỉnh hay là Bích Loa Xuân?"

Sư huynh khí thế của người đầu hết rồi vậy!

Nghe tiếng sư huynh chạy thật nhanh lên núi, ta vô cùng đau đớn, sa ngã, sa ngã a, quả nhiên sư phụ ra sao đồ đệ cũng sẽ như vậy. Không đúng, ta âm thầm xì một tiếng khinh miệt, không cần thận lại kéo cả mình vào.

Đường Bảo Điền khẽ cười một tiếng: "Con thấy Ngũ độc giáo này chẳng qua cũng chỉ như thế, vừa nghe đến đại danh của sư phụ lập tức chân chó rồi."

Lý Thương trầm giọng: "Người lại quên ta đã nói với người, không thể khinh thường bất kỳ môn phái nào. Có thể tồn tại trên võ lâm, lại phát triển được môn phái lớn mạnh như vậy, chắc chắn sẽ có điểm đặc thù. Ở điểm này, người thủy chung không bằng Mộc Thanh."

Giọng của Đường Bảo Điền lập tức hạ xuống: "Sư phụ dạy phải, đồ đệ sẽ ghi nhớ trong lòng." Chốc lát lại nói: "Ban ngày sư huynh có nói nữ nhân gọi là Liễu Tiểu Phiến kia đang ở trên núi, lại còn là Thánh Cô của Ma giáo, nhưng đồ đệ tin chắc, đó chính là Long Diệu Âm. Thân phận của nữ nhân đó kỳ quái cực kì, liệu có phải cũng là người của Ngũ độc hay không? Mới vừa rồi người kia nói đi thông báo, đã lâu không trở lại, giống như là muốn đi báo tin."

Giọng nói của Lý Thương nhàn nhạt: "Cho dù Long Diệu Âm thật sự là người của Ngũ độc giáo, Lâm Hạo Nam muốn tiếp tục chứa chấp cô ta, cũng không dễ dàng. Ta ở đây đánh rần động cỏ, Long Diệu Âm tất nhiên sẽ trốn khỏi nơi nguy hiểm này, đến lúc đó ta tìm nàng sẽ dễ dàng hơn nhiều. Cứ coi như người nhận lầm người, còn ta là tới bái phỏng Lão bằng hữu, hai bên đều vô hại."

"Sư phụ anh minh. Chỉ là nếu để cho Mộc sư huynh biết. Có thể sẽ không tốt."

Nghe được tiếng Lý Thương thờ dài, nhưng lại không nói cái gì. Ta suy nghĩ nếu ta là Long Diệu Âm mà Mộc Thanh cũng nghĩ như vậy, vậy quan hệ của chúng ta sẽ trở thành dạng gì đây? Nghĩ không ra. Ngược lại còn giật mình, nhớ lại, thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

Nếu Lý Thương thật sự lên núi chất vấn sư phụ việc Long Diệu Âm ở tại môn phái của người, lấy thân phận Minh Chủ của hắn, sư phụ muốn giấu ta cũng không giấu được, ngộ nhờ để người ta biết Diệu Thủ Quan Âm trộm hết bảo vật trong thien hạ đang ở núi ngũ độc, vậy chẳng phải sẽ dẫn tới hắc bạch hai bên quần đấu. Nhưng nếu như ta thật sự không ở trên núi, ra bên ngoài vậy thì chính là một mình ta sẽ bị quần ẩu rồi.

Ta hận đến nghiến răng, Long Diệu Âm đừng để cho ta tìm được người, tìm được lập tức đánh cho người thành đầu heo! Thân là đệ nhất thánh thủ trong thiên hạ thế mà lại để người ta nhìn thấy bộ mặt thật, người là đang cố ý sao? Cõi lòng ta đầy bi phẫn nghe sư huynh chạy xuống núi mời sư đồ Lý Thương đi lên, cho đến khi không nghe được nữa, mới nắm chặt quyền: "Thủy Hành Ca, không cần đưa ta trở về, ta muốn đi tìm người, muốn hung hăng đánh nàng một trận."

"Long Diệu Âm?"

"Ừ."

"Cô biết nàng ta ở đâu sao?"

"Không biết." Ta khẽ ngẩng đầu, dùng vẻ mặt ôn nhu nhất nhìn hắn, khiến bản thân dịu dàng nhất có thể nói: "Giáo chủ đại nhân có thể giúp ta một chút hay không?"

Hắn nghĩ nghĩ, lắc đầu: "Nếu là đưa cô tới chỗ Vạn thần y, ngày giờ có thể dự tính, ta không ngại. Nhưng tìm một thần long thấy đầu không thấy đuôi, không biết phải phí bao nhiêu thời gian, không được."

"Ngài tới Trung Nguyên không phải còn có nguyên nhân nữa là tìm ân nhân cô nương sao? Ta có thể giúp ngài nha, ở đây căn bản năm dặm sẽ có một nhà tắm, mấy ngày nữa trời chuyển lạnh, người lớn trẻ nhỏ đều đến đó tắm rửa, một buổi tối ta có thể giúp ngài kiểm tra hơn trăm người nha."

Con người của hắn hít lại rõ ràng đang giật giật, ta tiến lại gần, mềm giọng nói: "Nếu là ân nhân cô nương, cho dù thủ hạ của ngài lợi hại hơn nữa, cũng không thể đi tới đó kiểm tra từng người được. Nữ nhân trong giáo phái của ngài đều là người Tây Vực đúng không? Họ có chịu cởi hết quần áo giữa một đám nữ nhân Trung Nguyên giúp ngài tìm người không? Không thể đi."

Lúc này rốt cuộc ánh mắt của Thủy Hành Ca cũng nhìn thẳng ta, cười nhạt nói: "Được, ta đồng ý. Trong ba tháng này ta giúp cô tìm người, nhưng cô phải tới nhà tắm ngồi chờ ba tháng. Nếu chỉ mất thời gian ba ngày, vậy cô cũng chỉ cần ngồi ở đó ba ngày. Nếu cô tìm được nàng trước, vậy coi như cô đã hoàn thành nhiệm vụ."

Giao dịch này rất là công bằng, hắn không có nhân cơ hội chiếm tiện nghi. Ta đưa tay trái ra vỗ tay với hắn, nói: "Một lời đã định."

Hắn nhìn ta, muốn nói gì đó rồi lại thôi.

Chúng ta thừa dịp lúc sư huynh dẫn Lý Thương lên núi, rồi đi. Đi cũng đã xa, sắc trời dần sáng, vào đến trong trấn, tìm một tiên sinh viết thư, lại thuê một con chim bồ câu, gửi tin đi cho sư phụ, tránh để ông lo lắng.

Thủy Hành Ca ghét bỏ nhìn con chim bồ câu có màu lông không đồng nhất trong tay ta, nói: "Ta rõ ràng có huyết cấp bồ câu, tại sao cô không mượn? Lại dùng con chim bồ câu ngu si này?"

Hắn không nhắc tới còn may, nhắc tới ta liền xù lông: "Nếu nó lại cho ta thêm một trảo nữa thì sao? Ta còn có thể lập gia đình nữa hay không hả?"

Thủy Hành Ca thu liễm tầm mắt, quả nhiên đuối lý: "Huyết cấp trời sinh tính tình hung mãnh, quanh năm uống máu, cô lại tới gần nó như vậy, nhất định là nó tưởng cô là miếng thịt tươi ngon."

Tươi ngon. Thật sự không thể tìm được lời nào phản bác lại lời "khen ngợi" này, ta buồn bực nhún nhún lớp băng gạc, quần cũng thật quá dày đi che kín cả nửa bên mặt, cho dù ta đứng trước bảng dán đầy bức họa kia, cũng không có người nào nhận ra: "Ai nói huyết cấp hung mãnh, có một con khác rất ngoan ngoãn." Ta cảm khái: "Hơn nữa ngài biết không, nó còn biết ngồi giống như người, ánh mắt khinh bỉ, bày ra bộ dáng duy ngã độc tôn nghịch tặc thì chết về mặt rất đáng ăn đòn, lần sau gặp nó không bằng bắt đi hầm cách, nhất định đại bổ. Thủy Hành Ca ngài sao vậy? Uầy?"

Không biết tại sao lại đắc tội Thủy Hành Ca, một đường xa cách, ta suy nghĩ chẳng lẽ con kia huyết cấp kia là hắn lên nuôi, với khí độ của hắn cần gì vì một con chim bồ câu mà cùng ta trở mặt. Ta một bên gặm bánh nướng một bên ghét bỏ nhìn hắn, đường đường là Giáo chủ Ma giáo, vì một con chim bồ câu mà hờn dỗi với ta, ngài thì tốt rồi, hừ.

Ngẫm nghĩ lại, ta chợt hiểu, nuốt xuống bánh nướng, nghiêm túc nói: "Chim bồ câu hầm cách thủy rất bổ, sau khi ta hầm sẽ chia cho ngài một nửa."

Mặt Thủy Hành Ca cứng đờ, sau đó nở nụ cười, cười như được tắm gió xuân: "Đem cô đi hầm nhất định cũng rất ngon."

". Ta...ta tiếp tục ăn bánh nướng, chim bồ câu cái gì chứ đều là phù vân."

Hiện tại cuối cùng ta cũng đã hiểu rõ, Thủy Hành Ca là một kẻ biến thái, hơn nữa lại còn không thích cười, tục xưng là mặt than. Một khi hắn cười, chứng tỏ đang báo hiệu hai việc: một là hắn muốn lật bàn, hai là hắn muốn giết người.

Không cười thì thôi, cười một tiếng sẽ có người gặp nạn.

Ta thấy mình ngộ ra được chân lý yên lặng khen ngợi bản thân, thuận thực gặm hết bánh nướng, nói: "Được rồi, nói cho ta biết trên tay phải của vị ân nhân cô nương này có điểm gì đặc biệt."

Thủy Hành Ca chần chờ hồi lâu, mới nói: "Bởi vì có chút nguyên nhân đặc biệt, nên không thể để cho người khác biết."

"Ừ." Ta gật đầu một cái, nhìn thẳng vào đôi mắt đẹp của hắn, lúc mới bắt đầu không chịu nói cho ta biết, là sợ ta tiết lộ ra ngoài. Hôm nay lại nói cho ta biết, là bởi vì tin tưởng ta sao? Thể lực của Ma giáo không lộ như vậy, nếu như hắn sai giáo chúng đi tìm, cũng không phải là việc khó. Nhưng hắn không làm vậy, ít nhất ta có thể khẳng định chuyện này rất ít người biết, nhưng hôm nay ta trở thành một trong số người trong đó, đây là hắn đã coi ta như bằng hữu có thể tin tưởng sao?

Phát hiện ra điều này khiến ta có một chút mừng rỡ, càng thêm nghiêm túc nghe hắn nói.

"Ở cổ tay phải của nàng, có một vòng ấn ký màu đỏ nhỏ như sợi bông. Hai đầu nối nhau, là vết bớt bẩm sinh."

Ta đáp một tiếng, theo bản năng nhìn xuống cổ tay mình, trắng nõn, đừng nói một vòng đỏ, ngay cả nốt ruồi đỏ cũng không có, chỉ có một ấn ký màu đỏ đặc trưng của đệ tử Ngũ độc giáo, hết sức bất mắt. Ta vỗ vỗ tim: "Ta nhớ kỹ rồi, từ bây giờ ta sẽ giúp ngài nhìn chăm chăm."

"Ừ."

"Còn có." Ta ho nhẹ một tiếng, "Sau khi tìm được ân nhân cô nương đó, ngài sẽ lập tức trở về Tây Vực sao?"

"Nếu như ở Trung Nguyên không có người nào có thể giải được độc trên người ta, tìm được nàng sau đó ta sẽ trở về."

"A." Khó có được có thể đi theo người có võ công cao cường hành tẩu giang hồ, rất có cảm giác an toàn, kể từ sau khi gặp hần, tất cả mọi chuyện đều hữu kinh vô hiểm, chơi cũng thật vui. Hần nói muốn trở về, ta lại có cảm giác không nỡ.

Ân nhân cô nương, hay là cô muôn một chút hãy xuất hiện đi?

Bạn đang đọc truyện *Giáo Chủ, Ngươi Lại Biến Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Ed: Jang Bò

Thương thế của Thủy Hành Ca khôi phục chậm hơn ta tưởng, đã qua mười ngày, vết thương trên mặt ta đã chuyển biến tốt, nhưng vết thương trên cánh tay hần lại dần dần biến thành màu đen. Rõ ràng không có độc, nhưng nhìn thật giống như đã không thể vãn hồi. Sắc mặt hần trừ hơi có vẻ tái nhợt, cũng không nhìn ra bất cứ suy yếu gì. Nội tâm hần quá cường hãn đi, bị cấm mấy đao cũng không có việc gì, nếu là ta, đã sớm gục xuống rồi.

Giúp hần thay thuốc xong, rốt cuộc ta vẫn không nhịn được nhắc nhở: "Một đường đi tới đây, mấy đại phu đó đều không thể tin được. Nếu cứ như vậy, cánh tay của ngài có thể sẽ bị phế, hay là chúng ta đi tới chỗ Vạn thần y đi?"

"Không cần, rất nhanh sẽ tốt lên thôi." Hần nhìn ra ngoài cửa sổ, lại hỏi: "Đã sắp mừng một rồi hả?"

"Ừ, qua hai ngày nữa là mừng một rồi." Ta nén cười: "Chẳng lẽ Giáo chủ đại nhân lại muốn đi ra ngoài một ngày?"

Thủy Hành Ca khen ngợi nói: "Đã đoán đúng."

". Ngài" Ta yên lặng nghĩ, Thủy Hành Ca ngài so với nguyệt sự mỗi tháng của nữ tử còn muốn đúng giờ hơn, nghĩ xong ta bèn đi rót nước, khi trở về thấy bụng quận đau, thật sự là nguyệt sự tới.

Nằm lý một đêm ở trên giường đau chết đi sống lại, Thủy Hành Ca ở bên ngoài gõ cửa nói: "Lên đường", ta khoác áo giùng giàng đứng dậy, mở cửa, hần mang theo vẻ mặt tìm tòi nghiên cứu đánh giá ta: "Trên mặt cô viết bốn chữ 'Túng Dục quá độ'."

Phi!

Ta hữu khí vô lực phi nhỏ hần: "Hôm nay không muốn đi, ta muốn nghỉ ngơi."

Thủy Hành Ca hỏi: "Cô bị thương ở đâu? Ta xem một chút."

Ta đau khổ, vẫn là nên sớm thành thật khai báo, nhỏ giọng nói: ". Nguyệt sự tới."

Thủy Hành Ca chau mày, cuối cùng không hỏi nhiều rồi đi. Ta thở ra một hơi, vừa nằm xuống không lâu, lại nghe thấy hần gõ cửa. Ta bực tức vén chăn lên, nếu có gạch ở đây ta sẽ lập tức ném hần!

Nữ nhân tới nguyệt sự cũng giống như bị một chục mũi tên nhọn đâm thủng bụng, đau thật sự được hay không!

Ngài có biết hay không đây.

Được rồi, hần sẽ không biết.

Ta mở cửa, một tay hần đang xách một đại thúc có mái tóc rối mù run rẩy ném vào: "Đại phu."

"."

Đại phu có lẽ đã bị hù dọa đến điên rồi.

Đại phu vô cùng bi thống cung kính trở về, Thủy Hành Ca đi theo hần lấy thuốc. Trong nhà yên tĩnh, ta thấy nhân sinh như vậy mới hoàn mỹ. Đang ngủ mơ mơ màng màng, lại có tiếng gõ cửa.

Không đề ý tới!

"Thuốc nấu xong rồi."

Ta thở dài, giấy gựa chịu đựng đau nhức định đứng dậy, đã thấy Thủy Hành Ca đi vào.

Từ trước tới nay người trong giang hồ đều coi cửa là cửa sổ, cửa sổ mới là cửa chính. Lấy kinh công của hân, muốn vào phòng quả thật rất dễ dàng. Ta vội kéo chăn lên che người, từ xa đã ngửi thấy mùi thuốc nồng nặc.

Người có bộ dáng đẹp đến cảm bất thuốc mà cũng như đang cảm bảo thạch, ta lập tức cảm thấy toàn thân Thủy Hành Ca cũng đang lấp lánh kim quang, ta hung hăng véo mình một cái: "Nghỉ ngơi hai ngày sẽ không sao."

Hân bắt sờ vi động, duỗi tay ra: "Uống."

Ta không thể làm gì khác hơn là ngửa cổ uống cho xong, đắng đến nhú mảy, nhận gói đường từ tay hân, ta nói: "Trước kia phụ thân của ta cũng sẽ tay trái bung thuốc tay phải cầm đường."

Thói quen này vốn rất đặc biệt, ít nhất trước kia khi ta ngã bệnh sư phụ sư nương cũng sẽ không cầm đường trên tay, các sư huynh cũng sẽ không, nhiều nhất là sáng khoái ném cho ta cả hũ đường. Nhưng tay phải của Thủy Hành Ca thậm chí còn cầm gói đường nhỏ bọc cẩn thận bằng giấy dầu, mở ra xem, tám năm sáu viên đường hạt sen.

Ta sùng sốt trong chốc lát, ngửa đầu nhìn hân: "Thủy Hành Ca, ngài sẽ không phải là ca ca thất lạc nhiều năm của ta chứ?"

Thủy Hành Ca nhìn ta chằm chằm nói: "Ta không nhớ có người thân lưu lạc ở trung nguyên."

Ta lắc đầu một cái, có lẽ là trùng hợp, chẳng lẽ cứ cầm đường trong tay sẽ là phụ thân, cầm đường hạt sen đều là thân thích của ta hay sao: "Có tin tức của Long Diệu Âm hay chưa?"

Trên giang hồ đám người Tống Nghị giăng kín lưới, đã tìm gần nửa tháng, vẫn không có bất cứ tin tức gì.

"Không có." Dừng chốc lát, hân lại mở miệng: "Ta đã sai huyết cấp trở về Tây Vực triệu tập Vũ Thiên Tầm tới."

Ta kinh ngạc nói: "Người đó chính là người mà giang hồ đồn đại ‘Chỉ cần là người sẽ không thể thoát khỏi sự truy lùng của nàng’ ư?"

"Ừ."

Đã sớm nghe nói Ma giáo có nhiều kỳ nhân, Vũ Thiên Tầm kia chính là một người trong số đó, chỉ cần có một chút dấu vết, trong vòng một tháng nàng có thể tìm được người nọ. Bình thường nếu bị nàng tìm được không có ngoại lệ tất cả đều sẽ có một loại đối xử, đó là bị nàng hành hung một trận sau đó sẽ giao cho cô chủ.

Ta mừng thầm, vốn đang lo lắng sau khi tìm được Long Diệu Âm sẽ không thể xuống tay, sợ sẽ bị liệt tử liệt tông của Thẩm gia trách cứ ta khi dễ người trong nhà, nhưng nếu là do Vũ Thiên Tầm động thủ vậy sẽ hoàn toàn khác nhau.

Chợt ánh mắt của Thủy Hành Ca nhìn thẳng tới: "Cô là cảm tình con chuột hay sao?"

Ta không hiểu: "A? Không phải, ta cảm tình con dê."

Hân chớp mắt khoe môi, ta nghiêng đầu suy nghĩ: "Này đừng cười như vậy chứ."

Ta suy nghĩ lời này có ý gì, nhìn hân cầm chén thuốc đi ra ngoài, mới bỗng nhiên phản ứng kịp, bực tức nói: "Ngài mới là con chuột!"

Hơn nữa, người thật sự từng gặp qua con chuột biết cười sao!

&&&&&

Thuốc của đại phu một chút hiệu quả cũng không có, ta vẫn đau đến không muốn sống như cũ.

Ngày thứ ba cuối cùng cũng tốt hơn một chút, hoàng hôn vừa tắt, ăn cơm xong, Thủy Hành Ca nói: "Ta phải ra ngoài, cô ở nơi này chờ ta."

"Ừm." Ta yên lặng xới cơm, sao ta lại có cảm giác giống như tiểu nương tử chờ đợi tướng công trở về, xong rồi xong rồi, gần đây càng ngày càng thích suy nghĩ lung tung. Quan hệ của chúng ta là mối quan hệ hợp tác, đồng minh vô cùng tốt!

"Chăm sóc mình cho tốt."

Ta dùng một chút, nói: "Thủy Hành Ca."

Hân đặt bát cơm xuống, uống một ngụm trà đáp: "Cái gì?"

"Đừng... đối xử tốt với ta như vậy."

Hân quăng ra ánh mắt kỳ quái nhìn ta, nói: "Cô muốn ta ngược cô?"

Ta trừng mắt nhìn hắn, thật muốn lật bàn, mặt dày mày dạn nói: "Ngài đối xử với ta tốt như vậy, ta thích ngài thì phải làm thế nào? Ngài sẽ không lấy ta đúng không? Ngài nghĩ xem, đây là mối tình đầu của thiếu nữ, nếu như ngài vào nhuyển ngọc ôn nhu của ngài không thoát ra được thì làm thế nào? Phải không? Cho nên đừng đối xử với ta tốt như vậy."

Lúc này Thủy Hành Ca lại không cười nhạo ta, hình như nghiêm túc suy nghĩ một hồi, gật đầu: "Được." Cuối cùng lại nói: "Ta giúp cô thay thuốc trên mặt, sau khi ta đi, nhớ phải uống thuốc."

Ta ỉu xiu nhìn hắn, căn bản hắn cũng không biết đối với một cô nhi mà nói, loại quan tâm này có lực sát thương cực lớn. Quả thực so với mặt đường còn ngọt hơn, ngọt muốn chết người.

Loại ngọt này nếu được rót đầy vào lúc phủ ngũ tạng, thì cho dù có đau đớn đến mấy cũng không cảm giác được. Lúc ta vào phòng liếc nhìn gương một cái, chắc, sắc mặt hồng nhuận, tràn đầy hoa đào. Mặc dù chỉ nhìn thấy nửa bên mặt.

"Chờ vết thương trên mặt ta tốt hơn, ta sẽ tới nhà tắm giúp ngài tìm người."

"Nếu như không tìm được Long Diệu Âm thì sao?"

Ta phóng khoáng nói: "Dù sao ta cũng muốn tắm rửa, thuận tiện giúp ngài tìm, không tính vào trong giao dịch."

Thay thuốc xong, Thủy Hành Ca đi rửa tay, trong chậu đồng tiếng nước chảy róc rách vang lên, ngón tay thon dài, trắng nõn, thật đẹp mắt. Ta đứng ở một bên cầm khăn lông, chột hần ngừng động tác, khẽ nghiêng đầu nhìn ra ngoài. Ta nhìn theo tầm mắt của hắn, ngoài cửa sổ không có người nào, trời đã tối, không có chút âm thanh. Đang định mở miệng, đã bị hắn tóm lấy, kéo ra phía sau tắm bình phong, ý bảo im lặng.

Bên trong phòng nhất thời yên tĩnh, cẩn thận lắng nghe, bên ngoài. Vẫn không có bất kỳ âm thanh gì.

Thủy Hành Ca cầm lấy tay ta mở lòng bàn tay ra viết lên: Có người.

Cao thủ! Ta có thể ôm bắp đùi của ngài một chút được không!

Ta gợn tay lên: Bao nhiêu người?

Trả lời: bảy, tám.

Ta oán thán, đầm đìa hần: Đánh bọn họ!

Lông mày của Thủy Hành Ca nhăn lại, nhìn sang phía cửa sổ. Ta cũng nghiêng đầu nhìn theo, chẳng có cái gì cả, bầu trời đen nhánh, không ánh trăng. Bên ngoài không có gió, chẳng lẽ hần định chạy trốn? Không phải đi, cao thủ ngài cầm nhầm kịch bản rồi, ngài nên xông lên đánh cho bọn họ hoa rơi nước chảy mới dừng lại!

Sờ tay của hần đầu ngón tay lạnh lẽo, mới vừa rồi còn nóng như lửa, nhưng bây giờ lại lạnh ngắt. Ta ngẩng đầu nhìn hần, thấy môi hần trắng bệch, vẻ mặt mệt mỏi: Ngài bị bệnh?

Sắc mặt của Thủy Hành Ca nghiêm nghị: Trốn đi từ cửa sổ.

Ta gật đầu một cái, nhìn môi của hần đang đếm từng chữ, đếm tới hai, sắc mặt của hần lại thay đổi: Sân sau của khách điểm cũng có người.

Ta theo bản năng cầm tay của hần, xích lại gần chút, chỉ sợ hần sức lực cạn kiệt ngã xuống. Bàn tay kia đã lạnh như khối băng, cho dù là trùng Hân băng độc, cũng sẽ không lạnh đến nỗi này. Ta khần trương nhìn hần, môi hần đã bắt đầu đen lại, vẻ mặt vẫn giữ phong phạm Vương giả, làm người ta nhất thời quên đi giờ phút này hần đang có "Bệnh nặng" trong người. Ta kéo kéo ống tay áo của hần, viết: Ngài đi trước đi, ta yểm hộ.

Hần gật mình thả lỏng trong chốc lát, thu lại tầm mắt, viết lên tay ta, ta cảm giác đốt ngón tay cũng đã cứng ngắt: Cô ở lại chịu chết sao?

Ta giận dữ chọc hần: Ta sẽ lại vui vẻ xuất hiện trước mặt ngài đây!

Thủy Hành Ca đã chịu nghe ta, đã không còn xa cách như trước đây, hình như là cảm thấy người bên ngoài muốn xông vào, hần không dùng ngón tay viết, mà trực tiếp nói: "Nếu như hóa trang thành bộ dáng của cô, có lẽ cũng có thể trốn đi, mặc dù khinh công hơi kém một chút."

Ta cực kỳ đau lòng sờ lên trán hần, xong rồi xong rồi, không phải hần điên rồi chứ? Ngay lúc này lại bị cháy hòng đầu óc ư.

Không đợi ta đau đớn xong, bên trong phòng đã ầm ầm vang dội, vô số tơ lụa màu trắng tung bay đánh tới, âm thanh ván gỗ bị đánh gãy vang lên, tung bay trong đồng gỗ vụn, nhảy mắt đã cuốn lấy ta và Thủy Hành Ca, trừ đầu, cả người đều đã bị quấn kín. Chỉ là tơ lụa, nhưng lại giống như tơ vàng chỉ bạc, cuộn chặt không thể động đậy.

Nâng mắt nhìn, bên trong phòng tất cả đều là nữ tử mặc áo trắng, chẳng những chiều cao tương tự, đến dáng dấp cũng giống nhau đều là ngực lớn eo nhỏ, khuôn mặt tuyệt mỹ phi thường. Lụa trắng tung bay khắp phòng, giống như ở trong tiên cảnh. Ta nuốt nước bọt: "Đệ tử của phái Nam Hải?"

Nam Hải không phải một hải đảo, mà là một môn phái. Môn hạ đều là nữ đệ tử tuyệt sắc, nhưng Môn chủ lại là nam, bởi vì yêu thích sắc đẹp cho nên tất cả đệ tử đều là những cô gái xinh đẹp, lấy dải lụa gấm phiêu dật làm vũ khí, khi cần thiết sẽ lấy sắc mê người, chính nhân quân tử trên giang hồ từng đồn

đại, thà gặp trứng mười Tu La, cũng không muốn gặp phải người Nam Hải.

Bởi vì một khi gặp gỡ, cơ hồ sẽ bị luân hãm vào vòng tay của mỹ nhân, danh tiếng cũng không cần nữa.

Họ cũng không trả lời, tất cả đều không thèm nhìn ta, mà nhìn chăm chăm vào khuôn mặt của Thủy Hành Ca. Ta thật có xúc động muốn lần lượt đi phát khăn tay cho họ, cô nương, lau nước miếng đi.

Một người cười nói: "Quả thật là Giáo chủ Ma giáo Thủy Hành Ca, cũng không khác lắm so với bức họa."

Ta bị phản nhảy đến chắn trước mặt Thủy Hành Ca, ngăn cản những tầm mắt sắc mị kia lại, nói: "Không cho nhìn! Hắn đang bị bệnh, mau tìm đại phu cho hắn."

Hơi thở của Thủy Hành Ca sau lưng ta cực yếu, nếu không phải đứng gần như vậy, cơ hồ sẽ không cảm thấy. Nàng kia lạnh nhạt nói: "Chúng ta không phải đại phu hành y cứu người, vào trong tù Chu công đại phu sẽ chiều cổ tốt cho các ngươi. Nếu Giáo chủ đại nhân nguyện ý giao ra cuốn Bí tịch võ công của Ma giáo, môn chủ nhà ta ngược lại có thể suy nghĩ tha cho các ngươi một mạng."

Thủy Hành Ca chợt mở miệng nói chuyện, mặc dù âm thanh yếu ớt, nhưng khí thế không thua chút nào: "Thả nàng."

Cô gái lắc đầu, cười nói: "Bắt ngươi, là vì bí tịch. Nhưng bắt nàng, lại là vì Nam Hải bị nàng trộm đi Chi bảo trấn giáo. Hiện giờ các ngươi mau giao ra đây, một cái cũng không được thiếu."

Ta khóc không ra nước mắt, con mẹ nó, Long Diệu Âm, ta muốn đánh ngươi thành đầu heo!

Bạn đang đọc truyện *Giáo Chủ, Ngươi Lại Biến Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Ed: Jang Bò

Mắt bị bịt bằng vải đen, ta mơ hồ cảm thấy mình bị ném lên xe, chạy tầm nửa canh giờ, xuống xe bị mất được tháo ra, trước mắt là một nhà lao. Tơ lụa trên người buông lỏng, còn chưa kịp tung độc được liền bị họ tịch thu, một cước đạp ta vào trong tù, Thủy Hành Ca lại được diu vào căn thận.

Đều là tù binh đối xử sao lại có khác biệt lớn như vậy!

Thấy trên đệm cỏ có một cái chắn, ta vội đi lấy, dùng chắn đắp kín người Thủy Hành Ca, ai ngờ cô gái đứng ngoài mắt hạnh tròn tròn, quát: "Xấu nữ, đây không phải là cho ngươi!"

"."

Không phải mặt ta bị thương sao! Má trái của ta vẫn cực kỳ mềm mại trắng nõn có được không! Ta bực tức kéo chắn, lẻ lười: "Không phục thì mở cửa ra."

Mỹ nữ tức điên, tuyên bố muốn cắt ta thành tám khúc nhắm rượu uống, ta lập tức giơ ngón tay giữa lên với nàng. Nhưng nàng lao tới chưa kịp mở khóa, đã bị những người khác lôi đi.

Phép khích tướng không được, ta không thể làm gì khác là đắp chắn lên người Thủy Hành Ca, khuôn mặt của hắn đã lạnh băng chuyển sang màu tím ngắt, sờ sờ cổ của hắn, mạch tượng vẫn còn đập. Ta cúi người chui vào trong chắn, ôm chặt lấy hắn, nhi nữ giang hồ không câu nệ tiểu tiết, ta đây là vì bằng hữu không tiếc cả mạng sống.

Cơ thể của Thủy Hành Ca thật kỳ quái, ta ôm cánh tay hắn, tay của ta cũng đã lạnh như khối băng rồi, thế nhưng hắn vẫn không ấm lên chút nào lạnh băng như cũ. Ta chỉ sợ hắn chết, dùng tay xoa xoa mặt hắn, nói: "Thủy Hành Ca, Thủy Hành Ca? Giáo chủ đại nhân? Ngài đừng chết, mau tỉnh lại."

Hắn vẫn bất động, hơi thở đã yếu như có như không, ta đã muốn khóc, cứ không mình bạch như vậy bị biến thành người băng, ta rất không cam tâm! Run rẩy định học theo mấy cuốn tiểu thuyết võ hiệp coi quần áo da chạm da làm hắn ấm lên thì kẻ vẫn luôn đóng chặt mắt này chợt chậm rãi mở mắt ra, vẻ mặt hết sức kỳ quái nhìn ta đang vén lộ nửa vạt áo.

". Đừng nhìn ta như vậy! Ta không phải loại nữ nhân kia! Ta là đang giúp ngài ấm lại, ấm lại Giáo chủ! Ngài đã từng xem qua tiểu thuyết võ hiệp

của Trung Nguyên chưa, trong đó đều viết như vậy! Đây, ngài còn nhìn! Còn nhìn chăm chăm!

Ta buồn bực nắm chặt vạt áo, trừng hấn: "Tình là tốt rồi."

Thủy Hành Ca không nói gì, nhấc tay lên, chậm rãi đặt trên cổ ta, ta tròn mắt nhìn: "Ngài muốn làm gì?"

Vốn đang yếu ớt, đột nhiên tay hấn nâng cao mạnh mẽ đánh xuống, đánh vào cổ ta đau nhói, hai mắt đen kịt ta hôn mê bất tỉnh.

Ta có thể làm thịt hấn không!

&&&&&

Ta bị con khát làm tỉnh, giằng co cả đêm không uống nước, mờ mắt ra chỉ thấy trong nhà lao mờ mờ ảo ảo, xoa một hồi lâu mới khôi phục lại. Chấn vẫn đập trên người, đang là mùa hè, hơi nóng lại càng thêm bốc lên. Ta đuổi lưng một cái, sờ sờ sang bên cạnh, không có ai.

Trong nhà lao không có bóng dáng của hấn, ta bò đến cạnh hàng rào sắt, nhìn ra ngoài, ngoài cửa hai thủ vệ đang đứng, không khỏi khẩn trương, họ mang Thủy Hành Ca đi đâu rồi? Thân thể hấn suy yếu như vậy.

Ta lầm nhảm nói: "Hi vọng võ công Nam Hải luyện không cần nam sắc, nếu không Thủy Hành Ca đánh không lại nhất định sẽ bị đè bên dưới."

Nghĩ đến cảnh tượng đó ta vội vàng lắc đầu, cuộn lại chăn, lật đống lật tây mấy cái rồi ngồi xuống nệm rom. Ta hípc mắt, có một con rắn nhỏ dài bằng một cánh tay, to cỡ ngón cái màu nâu.

Nó bò bò lên chăn, hình như đang hấp thu nhiệt độ, tỏ vẻ vô cùng vừa lòng. Ta cúi đầu xem xét, nhìn tỷ lệ phối hợp cơ thể nó, đầu nó nếu to hơn chút, cái đuôi lại nhỏ gọn hơn chút, haizzz ta không khỏi thất vọng: "Nếu người là rắn độc thì tốt biết bao nhiêu, ném qua bên kia hù chết họ, cắn họ một cái."

Nó thu cái đuôi, cuộn thành một vòng, cái lưỡi đỏ ngầu ngoe nguẩy. Ta chán chết sờ sờ đầu nó, rất ngoan, không cắn người. Dáng vẻ hoàn toàn không giống mấy con rắn độc mà sư phụ hay cho chúng ta huấn luyện lấy độc, chúng điều hung mãnh vô cùng. Có một lần không biết ông lấy từ đâu một con măng xà, dọa cho đại sư huynh ngất tại chỗ.

Tên tuổi của Ngũ độc giáo không phải nói suông, chúng ta luyện độc được, hầu như đều là từ rắn, rết, bò cạp, nhện độc, cóc độc, nhất là rắn độc, rất nhiều chủng loại, thường bị sư huynh muội chúng ta lấy độc. Dân dã mấy con rắn hổ nghe thấy tiếng chúng ta đều bỏ chạy, có một đoạn thời gian rất dài chúng ta phải ra ngoài năm dặm để bắt rắn.

Ta lo lắng nhìn ra ngoài, lăm bầm lâu bầu: "Thủy Hành Ca chẳng lẽ ngài thật sự bị Tiêu sắc lang coi trọng, như thế nào còn chưa trở lại."

Con rắn vẫn đang lè lưỡi kia hơi ngẩng đầu, ánh mắt sắc bén nhìn ta, ta nghe rằng: "Còn tròn mắt nữa ta sẽ mang người đi nấu, canh rắn ăn cũng không tệ nha."

Ta sờ bụng một cái, thật đói. Đang suy nghĩ có nên gọi bọn họ đưa cơm, liền nghe tiếng bước chân. Ta vội chạy đến cửa sắt, một bóng bạch y đập vào mắt, nhưng không thấy Thủy Hành Ca. Ta ním môi, bị Tiêu sắc lang mời đi uống trà cũng không cần uống lâu như vậy đi.

Cô gái đến trước cửa, ý bảo mở khóa, vốn là ánh mắt tùy ý nhàn nhạt quét vào trong một vòng, sắc mặt chợt thay đổi, kinh ngạc hỏi người bên cạnh: "Thủy Hành Ca đâu?"

Người nọ ngăn người, nhìn vào bên trong, cũng kinh hô: "Không, không thể nào chạy được, cửa không mở, chẳng lẽ hấn chui xuống đất hay sao?"

Ta sợ run, Thủy Hành Ca hấn. Không phải là bị Tiêu sắc lang mời đi uống trà, mà là trốn? Hấn thế nhưng một mình bỏ chạy, cho nên tối hôm qua hấn mới đánh ngất ta? Bởi vì không mang ta theo được, lại sợ ta làm bại lộ hành tung của hấn. Chợt cảm thấy thất vọng đau khổ, ta vốn tưởng rằng chúng ta đã cùng nhau trải qua mặc dù không tính là nhiều, nhưng ít ra hấn cũng không nên nghi ngờ ta sẽ bán đứng kế hoạch chạy trốn của hấn.

Hai nữ tử đi vào lòi ta ra ngoài, những người khác vội vã đi tìm người. Ta hữu khí vô lực bị họ kéo đi, suy nghĩ kỹ một hồi, ta cũng buông lỏng, mình và Thủy Hành Ca không quen không biết, cũng chỉ là đi cùng nhau một hai tháng mà thôi. Nghĩ tới đây, sức chiến đấu lại dâng cao, hỏi chính sự quan trọng hơn: "Hai vị tỷ tỷ các người muốn dẫn ta đi nơi nào?"

Họ không đáp.

Ta uể uải chuyển nói: "Ta có thể đi, nếu không các người buông tay, dù sao ta cũng không đánh lại các người, kéo như vậy trông vô cùng khó coi a."

Họ không để ý tới ta.

Ta. Không thể làm gì khác hơn là tiếp tục để các nàng kéo đi với tư thế vô cùng churóng tai gai mắt. Đều là thân nữ nhi, sao phải hại nhau gáp gáp vậy a.

Phái Nam Hải cũng không ở Trung Nguyên, nơi này có lẽ là chỗ ở tạm thời của bọn họ, nhưng chớp mũi ta ngửi được mùi, tất cả đều là mùi son phấn, tai ta nghe, tất cả đều là tiếng cười của nữ nhân. Ta lập tức hiểu đây là địa phương nào, không hổ là Tiêu sắc lang, nơi này rõ ràng chính là thanh lâu.

Hai người đẩy cánh cửa gỗ trạm trổ hoa văn tinh xảo, mùi phấn son nồng nặc đập vào mặt, ta bị sặc ho khù khụ. Ta ngã ngồi trên tấm thảm lông, ngẩng đầu nhìn phía trước, lụa mỏng đỏ chót tung bay, mặt mù như trời tối, không nhìn thấy người phía sau, một giọng nữ kiều mỹ truyền vào trong tai, ta mà cả người nổi da gà.

Lụa mỏng cuộn lên, chỉ thấy trên dưới hai mươi nam tử khoác áo lông cáo ngồi ở trên ghế dài, tay trái đặt trên ngực mỹ nhân, tay phải sờ đùi mỹ nữ, ướt át vô cùng.

Ta oán thăm, mùa hè nóng bức, dùng hàng này không thấy nóng à.

Nam tử gò má trắng như ngọc, không thể không nói vô cùng tuần lãng, lại có một loại cảm giác tang thương lạnh lùng khó mà kháng cự, đáy mắt lộ ra tràn bốn chữ "Tung Dục quá độ", ta rất muốn hỏi một câu, người bị thận hư sao?

Hai người đặt ta ở đó, nhẹ nhàng chấp tay thi lễ: "Môn chủ, đã đưa Long Diệu Âm đến." Chân chò chốc lát lại nói: "Thủy Hành Ca đã chạy trốn, chúng ta."

Lời còn chưa dứt, một đạo kinh phong đánh tới, hai người đang nói chuyện kia hóa thành một đường vòng cung trên không trung, ầm ầm rơi xuống đất, phun ra một ngụm máu tươi. Không hề kêu rên tiếng nào, đứng dậy quỳ xuống đất: "Tạ Môn chủ ban thưởng."

Ta lập tức nuốt nước bọt, người này chính là người một năm trước kế nhiệm chức trưởng môn đời thứ bảy Tiêu Luyện, ta lập tức yếu ớt nói: "Ta không phải Long Diệu Âm, đó là tỷ muội của ta, chúng ta là tứ bào thai."

Ly rượu trong tay Tiêu Luyện khẽ lay động, ánh mắt thẳng tắp nhìn ta chăm chăm: "Lý do này rất không được, Long Diệu Âm, người đánh cắp Ngọc tiêu của Nam Hải đã một năm lẻ ba tháng, cũng nên trả lại rồi."

Nha nha ta phi, Ngọc tiêu của Nam Hải chính là binh khí xếp hạng thứ mười trong bảng binh khí, có thể thổi bay trăm vạn hùng binh, mặc dù có chút khoa trương, nhưng danh tiếng không phải là thổi phồng lên. Long Diệu Âm người thật đáng băm vằm! Ta thiếu chút nữa nhào qua ôm bắt đùi hắn: "Tiêu Môn chủ, ta thật sự không phải Long Diệu Âm, từ nhỏ ta và nàng thất lạc, ta cũng là thời gian trước mới biết nàng là tỷ tỷ của, trừ lần đó ra không còn liên quan, chuyện của nàng ta hoàn toàn không biết. Người tin ta, người tin ta đi."

Tiêu Luyện khẽ cười nói: "Long Diệu Âm, người diễn kịch ngược lại không tệ. Người đã nói người không phải Diệu Thủ Quan Âm, mà là thân tỷ muội của nàng, vậy người hãy lưu lại nơi này, chờ nàng tới đổi Ngọc tiêu cứu người thôi."

Ta dùng một chút, cách này rất tốt! Có ăn có uống cũng chỉ là nghỉ ở địa lao. Không đúng. Ta ngẫm nghĩ, thanh lâu tại sao có thể có địa lao? Chẳng lẽ thanh lâu này là sản nghiệp của Nam Hải? Mỗi môn phái đều có thủ đoạn nghề nghiệp riêng, giống như Phong Vũ lâu kinh doanh sông bạc, Ngũ độc giáo là tiệm gạo, Tiêu sắc lang mở thanh lâu đúng là rất bình thường.

Không đợi ta vui vẻ xong, Tiêu Luyện uống một hơi cạn sạch rượu, thần nhiên nói: "Đánh gãy gân tay gân chân của nàng, tránh cho nàng chạy trốn, cẩn thận đừng làm nàng chết."

Ta kinh hãi thiếu chút nữa nhảy lên: "Hay là các người dùng xích sắt đi, ta sẽ không trốn, nhất định sẽ không!"

Tiêu Luyện không nói thêm nữa, hơi nhấc ngón tay, hai người kia lại nhấc ta lên, kéo đi đường cũ. Một đường kéo về địa lao, ném ta vào, lại khóa cửa, đi ra cửa, giọng nói lạnh khốc: "Đi tìm đại phu đến, chuẩn bị băng gạc cùng thuốc cầm máu."

Ta ngẩn ngơ, nghe tiếng bước chân kia xa dần, dùng sức nhìn ra bên ngoài, còn có một người coi chừng. Ta khoát tay: "Ta khát nước."

Không để ý ta, mắt cũng không thèm nhìn một cái.

Ta gãi gãi đầu, lớn tiếng nói: "Thủy Hành Ca sao ngài lại chui từ dưới mặt đất chui ra vậy?"

Quả nhiên, vừa dứt lời, nàng kia đã vội vàng ba bước làm thành một bước chạy tới, vừa tới bên ngoài cửa sắt, đã bị ta tung bột phấn lên mặt, không một tiếng động ngất đi.

Ta há hê cầm lại cây trâm rồng ruột dùng để đựng thuốc mê lên búi tóc, đưa tay với lấy cái chìa khóa trên eo nàng. Đáng hận là nàng ngã xuống quá xa, ta với không tới. Lần đầu tiên trong cuộc đời ta hận tay của mình sao không dài hơn một chút, thò chân với, với đến mức chân đã muốn rút gân, vẫn không kéo qua được.

"Chẳng lẽ mạng ta xong rồi." Ta tự giễu cười cười: "Chẳng những mặt bị hủy dung, còn bị đánh gãy gân tay gân chân, thật sự không thể gả ra ngoài rồi." Ta thở dài, trong mắt có chút hơi nước: "Thủy Hành Ca, ngài đi, tại sao không mang ta đi cùng."

Rắc.

Chân. Rút gân. Ta vội rút chân trở lại, đau điếng người, thật vất vả xoa nắn, đứng dậy muốn thử lại lần nữa, lại thấy con rắn nhỏ màu nâu dùng cái đuôi giữ chặt cái chìa khóa, nhẹ nhàng nhấc lên, tháo ra. Sau đó từ từ kéo qua bên này cho ta.

Ta cảm động lệ rơi đầy mặt, cẩn thận ngẫm lại, động vật gần đây ta gặp hình như đều có chút kỳ quái, kỳ quái đến không giống như động vật, nhưng rõ ràng rất đáng yêu, vô luận là báo hay là con huyết cá biết ngồi giống như người kia, đều yêu muốn chết! Nhất là người, con rắn nhỏ!

Con rấn nhỏ quần cái chìa khóa, động tác tuy chậm, nhưng ít ra vẫn bò đến trước mặt ta. Ta vội vàng cầm lấy, run run mở khóa, tiếng ổ khóa mở thanh tháy kêu lên, ta cúi người nhắc nó lên, thiếu chút nữa là hôn một cái: "Nếu ngươi là người ta sẽ lấy thân báo đáp!"

Đây là tiếng lòng vô cùng chân thành nha!

Chỉ là tại sao ta có cảm giác thân thể con rắn đang quấn trên tay bỗng dưng Căng thẳng lên.

Bạn đang đọc truyện *Giáo Chủ, Ngươi Lại Biến Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15

Ed: Jang Bò

Mới từ trong địa lao đi ra, lại nghe thấy tiếng bước chân nhỏ nhẹ đến gần, ta nhìn xung quanh, nhưng không có nơi nào có thể ẩn nấp. Ngẩng đầu nhìn, mái hiên thấp bé, vẫn ở trong phạm vi có thể sử dụng khinh công. Nhún chân một cái, ra sức bò lên nóc nhà, không dám thở mạnh.

Mãi mới chờ đến lúc họ đi, ta chậm rãi đứng dậy, nhìn ra xa, thanh lâu này cũng thật là. Lớn, bọn họ không sợ lạc đường à.

Ta lắc đầu một cái, nhảy xuống mặt đất, vén ống tay áo lên, con rấn nhỏ vẫn cuộn chặt tay ta, thân thể nó man mát lạnh lạnh: "Hay là phóng thích ngươi ở nơi này đi, tùy tiện tìm một chỗ chui đi là được."

Nó bất động, thấp thò cái lưỡi hồng hồng, bộ dáng lưỡi biếng. Ta ngửa mặt lên trời thở dài: "Gần đây đã thủ gặp phải đều có bệnh tâm thần a. Ngươi nghe rằng thì sao, ta mười tuổi đã có thể tay không đánh chết rắn độc đấy!"

"Yêu nữ trốn chỗ nào!"

Tiếng quát vang lên, một vệt sáng bằng tơ lụa đánh tới, rõ ràng là lướt qua cánh tay, nhưng lại sắc như đao kiếm, ống tay áo rách vụn, ta kinh hãi nhảy lui về phía sau.

Hai dải lụa trắng quấn trên mười ngón tay của đệ tử Nam Hải, trái phải lay động, lại sắc bén đánh tới.

Sư phụ đại nhân nói, nếu ngươi đánh không lại người người phải bỏ chạy, không chạy thoát phải quả quyết ôm bấp đùi đối phương. Nếu như ôm bấp đùi cũng bị người ghét bỏ, vậy ngươi đành lấy sắc dụ thôi. Cuối cùng còn nói với ta, tiểu yêu, sư phụ khuyên con nên dùng cách chạy trốn mới là tốt nhất.

Ta bị sư phụ dả kích sáu năm, khi võ công cùng công phu hạ độc của các sư huynh sư tỷ tiến bộ vượt bậc thì khinh công của ta cũng cứng rắn bị buộc lên một tầm cao hơn. Nhưng chỉ thủ chứ không thể tấn công, thể lực của ta bằng không. Thừa dịp lúc họ thu hồi tơ lụa, ta nhảy lên nóc nhà, hướng về phía hậu viện chạy trốn.

Qua hậu viện, toàn tiếng oanh ca yến vũ cao ngạo, đã sắp tới đại sảnh của thanh lâu. Đáng tiếc bây giờ mới là buổi chiều, nếu là buổi tối, có lẽ có thể may mắn xen lẫn trong đám nam nhân bi ôi mà rời đi.

Thấy một cái cửa sổ trên cao rộng mở, tiếng bước chân cũng dồn dập tiến tới gần, ta vội vàng nhảy vào bên trong.

Bên trong mùi hương thiếu đốt trần ngập, tản ra mùi thơm nồng nặc, khói trắng bốc lên mù mù. Mấy nữ nhân thanh lâu vì muốn khách động tình, thường thường lúc đốt hương sẽ cho thêm Thôi tinh được. Nữ nhân ngồi thấy không có cảm giác gì, nhưng với nam nhân thì chính là một loại xuân dược lợi hại. Cảm giác thấy con rấn nhỏ trên cổ tay càng siết chặt, ta giờ tay lên捏 nó, sẽ không phải là rắn độc chứ. Nhưng rõ ràng thú vật, sao có thể bị mê hương ảnh hưởng.

Trong phòng tiếng nói kiều mị rơi vào tai, giọng nói êm ái của nữ nhân bay tới, ta đỏ mặt đi tới trước tấm bình phong, ngoác ngoác đôi nam nữ đang cời xiêm áo: "Hi ~"

Hai người mang bộ dáng gập quỵ, há mồm sợ hãi muốn kêu, hai tay ta nâng lên, hung hăng đập lên trên cổ của bọn họ. Hai người liếc mắt nhìn nhau, song song ngã xuống giường.

Ta chạy đến học tử bên kia tìm kiếm y phục, lúc đầu: "Không có bộ nào đơn giản thuần khiết một chút nha, đây toàn là Không Tước a."

Thật vất vả mới tìm được một bộ toàn thân chỉ có bốn màu, cời y phục đã rách tả tơi của mình ra chuẩn bị thay. Nhìn thân thể của mình, không có vết

thương, nhìn gương mặt đã bị hủy dung, không khỏi cười khổ. Con rắn nhỏ trên cổ tay vèo cái buông ra, dùng tốc độ cực nhanh bò tới cửa, bò đi.

"Mới vừa rồi còn chết sống không đi, bây giờ lại chạy." Ta thay y phục hoa hoa lệ lệ, từ trong ngăn tủ lấy ra một chiếc khăn lụa trơn bóng, che lên trên mặt, soi soi gương, nếu nhìn một cách đơn thuần thật ra thì bản cô nương vẫn còn vô cùng xinh đẹp!

Chậm rãi đi tới trước lò hương, để mùi thơm ám lên người mình, ta hận không thể nhảy vào bên trong hun cả người để người gặp người sắc, thuận lợi chạy trốn.

Qua khe hở ở khe cửa nhìn ra ngoài, quả nhiên trông thấy rất nhiều nữ tử áo trắng đang đi lại quanh đại sảnh.

Ra cửa, bước nhẹ vòng qua đường hẹp đi ra ngoài. Liếc mắt nhìn xung quanh, bèn tùy ý ngồi xuống một cái bàn tròn, nâng ly rượu mời một khách làng chơi uống. Ta cũng có một chút hiểu biết về nơi này, dù sao từ nhỏ đến lớn ta cũng ở bên cạnh thiên hạ vô địch sắc lang Nhị sư tỷ! Chỉ là. Sờ eo cái em gái nhà người a!

Ta lập tức giận giữ đứng dậy, ly rượu trong tay rắc rắc vỡ làm đôi, tên mập bên cạnh bị kinh hãi dữ tợn giật mình. Phát hiện không khí không đúng, ta vội cười cười, dịu dàng nói: "Cái ly này cũng thật quá giòn rồi, để ta đi đổi một cái khác."

Ta muốn nôn. Tên mập kia vẫn còn rất hưởng thụ, đôi mắt ti hí hí một cái: "Cô nương, chúng ta tới phòng đùa đùa nghịch nghịch thôi."

Vừa nghe có hy vọng, ta vội dầm dẫm bả vai đầy thịt của hắn nói: "Đại gia, ở nơi này thật nhưc đầu, chúng ta ra bên ngoài tìm khách điểm tốt hơn được không?"

Tên mập vừa nghe, không chút suy nghĩ, đứng dậy kéo eo của ta: "Đi, đi ra bên ngoài!"

Ta mừng rỡ, lắc mông cùng hắn một đường bước ra ngoài. Một bước, hai bước. Mười bước, mắt thấy sắp xuyên qua đám người, đi qua bên cạnh từng nữ tử áo trắng, ta khẩn trương tay đổ đầy mồ hôi. Tên mập kia nói với má mì một câu, má mì bèn sai người ra mở cửa, đã thấy khe cửa, bên ngoài một mảng ánh sáng, sau lưng lại truyền đến một giọng nói: "Mẫu Đơn cô nương, xin dừng bước."

Cảm thấy rét lạnh, quay đầu nhìn lại, tay đã bị nữ tử áo trắng giữ chặt, cúi đầu nói: "Môn chủ cho mời."

Ta nhìn tên mập, van xin hắn giữ ta lại, cho dù thanh lâu này thật sự là sản nghiệp của Tiêu Luyện, nhưng cũng không thể thô lỗ đòi người của khách hàng đi. Ai ngờ tên mập mới vừa há mồm, thì đã thấy một cô gái diêm dúa lẳng lơ ôm lấy cổ của hắn, giọng nói vô cùng kiều mỹ: "Khách quan, để ta tới tiếp chàng nha."

Hai mắt tên mập sáng lên: "Được, được."

Phi! ! Trong lòng ta giận sôi hai người này, sau đó bị người ta kéo đi.

Nữ tử áo trắng cười lạnh: "Ngay dưới mắt của chúng ta mà định chạy trốn, nằm mơ. Còn nữa, ngươi còn dám dùng độc, ta sẽ trực tiếp ném ngươi vào hố phân."

. Quá tàn bạo.

Lại bị ném vào một phòng mùi huân hương y như vừa nãy, ta ngồi ở trên thảm lông, nhìn Tiêu sắc lang đang trái ôm phải ấp, không khỏi có cảm giác bội phục sâu sắc, rốt cuộc người này một đêm bao nhiêu lần hóa thú a.

Sắc trời đã tối, ánh tà dương bên ngoài chiếu vào trong phòng, những mảnh ánh sáng màu da cam quanh quẩn bên trong sương trắng, trông lại càng mất tinh thần. Tiêu Luyện cười lạnh, ngón tay nhẹ giờ lên. Những người bên cạnh đi tới lật khăn che mặt của ta xuống, đụng trúng vết thương, ta đau đến nhe răng.

Lắc lắc ly rượu trong tay, Tiêu Luyện thờ dài nói: "Đáng tiếc cho một đôi mắt đẹp như vậy. Ngươi đã không bị gân tay gân chân, vậy thì khoét đôi mắt đi thôi."

Ta ngẩn người, thấy hắn không giống nói giỡn, toàn thân ta phát lạnh: "Ngươi vẫn nên chọn huyết quản của ta đi."

Tiêu Luyện không lên tiếng, mắt như chim ưng nhìn chằm chằm vào ta, hồi lâu cười cười: "Mặc nhi, đạo pháp của ngươi rất được, tới khoét mắt của nàng ra, đừng để cho máu làm dơ bản tâm thâm."

Nữ tử bên cạnh lập tức lấy cây chủy thủ từ trong tay áo ra, hàn quang vừa hiện, không đợi nàng đến gần, trước mắt ta đã mơ hồ thấy đau, run rẩy lui về phía sau, cô cười nói: "Nếu không hay là ngươi phê đôi chân này của ta, để đôi mắt lại cho ta đi."

Không thể tự do chu du thiên hạ, dù sao cũng tốt hơn không thể nhìn thấy một cảnh núi sông này.

Nữ tử tên Mặc nhi kia bước rất nhanh, thoáng cái đã đến trước mặt, tay trái ấn chặt cổ của ta, giờ tay phải lên. Mắt thấy chủy thủ đã sắp roi xuống, ta tự biết không thể nào chạy trốn, tức giận tung chân đá nàng, hung hăng đánh nàng một chưởng, xoay người muốn chạy trốn, đã thấy bốn năm người xông lên gắt gao giữ chặt ra.

"Thảm Thu ta có thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho các ngươi! ! !"

Tê tâm phê liệt kêu lên giống như lời thoại của mấy cuốn tiểu thuyết ta hay xem, ta bị cảm xúc bị phần của chính mình làm sợ, đao chưa rơi xuống, nước mắt đã ra. Bây giờ còn không rơi nước mắt, sau này sẽ không còn cơ hội rồi.

"Đợi một chút."

Ai có thể khiến chùy thủ của đệ tử Nam Hải đã chạm tới lông mi ta còn lập tức dừng lại, cũng chỉ có Tiêu Luyện.

Cuối cùng hắn cũng từ chiếc ghế dài đáng chết kia bước xuống, đến gần ta sau đó cúi người nói: "Trước đây ngươi nói ngươi là một trong tứ bảo thai, mới vừa rồi ngươi còn tự xưng là Thẩm Thu?"

Ta hận không thể nhổ một bãi nước bọt vào mặt hắn: "Đúng như thế thì thế nào!"

Tiêu Luyện cười lớn: "Bốn chị em các ngươi lần lượt gọi là Xuân Hạ Thu Đông?"

Ta ngây ngẩn: "Làm sao ngươi biết?"

Tiêu Luyện cất tiếng cười to, bàn tay thon dài tay phất lên, mấy người đang giữ chặt ta liền buông tay, một tay hắn cầm vai của ta nhấc lên, không thềm đề ý đến mặt ta đều là nước mắt ướt nhẹp, dùng sức ôm ta một cái: "Thu Thu, ta là Thập thất ca ca!"

Ta: "."

Thần, Thần linh hiển linh sao?

Tiêu Luyện hưng phấn đến mức gương mặt "Túng Dục quá độ" của hắn cũng đã đỏ lên: "Ta là người con thứ ba của Cửu di nương, Thẩm Sách! Muội đã quên sao?"

Làm sao có thể quên! Tên đó thường gạt ta nói có sói đến, còn thích gạt ta nói chỉ cần ta thành tâm cầu nguyện là có thể lấy được đám mây trắng trên trời, lừa gạt ta ăn bao nhiêu khổ, Thập thất ca ca a! Ta kinh hãi hỏi: "Ngươi sẽ không khoét mắt ta xuống chứ?"

Tiêu Luyện cười nói: "Dĩ nhiên không khoét, nếu không liệt tổ liệt tông của Thẩm gia dù ở trong mộng cũng sẽ không để ta yên."

Ta nín khóc mà cười, từ nhỏ phụ thân đã thích dùng tổ tông dọa chúng ta, không hổ là người Thẩm gia. Ta hít mũi một cái, lần đầu tiên ta muốn cảm tạ cha ta ban đầu đã cưới nhiều di nương như vậy, sinh nhiều hài tử như vậy, hơn nữa hôm nay còn có một Môn chủ ca ca! Ta cảm động không thôi: "Thập thất ca, ca làm ta sợ muốn chết!"

Tiêu Luyện cười to, lại hỏi: "Ngươi cùng mấy người Xuân Xuân bị thất lạc?"

Ta lau nước mắt, gạt đầu: "Ừm, lúc trước nhà tan cửa nát, không còn nhà, ta vì miếng cơm, nên chạy tới gia nhập Ngũ độc giáo. Kết quả thời gian trước nghe nói Long Điều Âm lộ bộ mặt thật, vừa nhìn bức họa, Wow, đây rõ ràng là thân tỷ muội của ta. Sau đó bị ca bắt tới, thiếu chút nữa thì không có chân, không có tay."

Về mặt Thập thất ca ca xấu hổ: "Ta không biết là ngươi, tốt lắm, hiện tại đã không sao. Về sau cũng không ai có thể khi dễ ngươi. Lúc trước ta được một gia đình trong nhà dẫn đi, hắn nói có bạn cũ ở Nam Hải, ném ta ở đó, kết quả. Khụ khụ."

Nhớ tới sắc danh của ca ca vang dội, ta cũng đỏ mặt, ho khan hai tiếng: "Những chuyện này từ từ nói, Thập thất ca, ta muốn đi nghỉ ngơi một chút."

Giống như lúc nhỏ, hắn xoa xoa đầu ta, trở lại vẻ lạnh lùng: "Vậy thì đi nghỉ ngơi cho tốt đi." Hắn chậm rãi đứng dậy, nói với một đám đệ tử còn đang trong trạng thái kinh ngạc: "Chăm sóc tốt cho Thu Nhi."

Ngay sau đó có người tới đỡ ta, động tác êm ái vô cùng, giọng điệu cũng rất là thân thiện: "Thu Thu cô nương, mời qua bên này."

Cảm giác từ địa ngục vọt lên cửu trọng thiên, hoá ra là như vậy

Ta ngây ngốc ngẫm mình trong bồn tắm đầy cánh hoa, đôi một bộ y phục thoải mái thơm mát, đến phòng ngủ, nằm trên nệm giường mềm nhũn, chợt cảm thấy cuộc sống thật tốt đẹp. Sau này ta không còn là Thẩm Thu không nơi nương tựa nữa rồi.

Cả đêm mộng đẹp, lại được trở về quang cảnh phồn hoa của Thẩm gia ngày xưa.

Phụ thân dẫn theo mấy chục huynh muội chúng ta trùng trùng điệp điệp vào tửu lâu, bao cả quán xem hí kịch, cười đến thập phần vui vẻ.

Trong mơ bỗng thấy nệm mềm bị lún một góc, ta lật người, lại lật trở lại, mở mắt nhìn, xiêm y màu xanh đập vào mắt, ta lập tức ngồi dậy, nhìn kỹ, là Thủy Hành Ca.

Lúc này bên ngoài mặt trời đã lên cao rực rỡ, trong phòng ánh sáng đầy đủ, bởi vì hắn ngồi ngược sáng, nên nhìn không rõ mặt. Ta khế lại gần, chỉ thấy đáy mắt hắn nhuộm một màu bi ai khó có thể dùng lời diễn tả, nhìn ta một hồi lâu chợt bi ai nói: "Xin lỗi."

Ta nghiêng đầu: "Hà?"

Hắn nắm chặt quyền, từng chữ nói: "Nếu không phải ta rời đi, cô cũng sẽ không bị Tiêu Luyện."

"Hà?"

"Làm hại."

"."

Ta kinh hãi thiếu chút nữa ngã xuống giường, hận không thể cắn chết hắn! Ngươi mới bị Tiêu Luyện làm hại! ! !

Bạn đang đọc truyện *Giáo Chủ, Ngươi Lại Biến Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16

Ed: Jang Bò

Ta trợn mắt, nén giận gầm nhẹ với hắn: "Ta rất tốt! Giáo chủ đại nhân không cần giả vờ mặt người dạ thú đau lòng cho ta!"

Thủy Hành Ca dừng một chút, nhìn xuống ta: "Cô mặc như vậy. Lại còn mạnh khỏe ngủ trong phòng chữ Thiên tốt nhất trong các phòng? Nơi này không phải là phòng ngủ của Tiêu Luyện sao?"

Ta cười lạnh, nhìn không được châm chọc: "Giáo chủ đại nhân nếu đã đi sao còn trở về, ta chết, vẫn còn thiên thiên vạn vạn cô nương có thể vì ngài mà tiến vào nhà tắm tìm ân nhân cô nương."

Thấy lông mày hắn nhăn lại, hình như muốn nói điều gì, rồi lại dừng lại. Ta gấp muốn chết, hận không thể chém hắn. Nhưng nghĩ lại, ta có lý do gì mà tức giận như vậy. Không quen không biết, ngay từ đầu kết hợp cũng vốn chỉ là ích lợi quan hệ. Ta ôm ngực, Thảm Thu ới Thảm Thu, đối với loại nam nhân lúc mấu chốt vứt bỏ ngươi chạy trốn còn gì để động tâm!

Không rời đi, chẳng lẽ ngươi muốn biến thành quỷ một mực đi theo ta hay sao!

Ta nhìn mặt hắn ứng hồng mắt tự nhiên, khoe miệng nhếch lên: "Đừng nói với ta bộ dáng tràn đầy dục hỏa này của ngài, là kết quả của việc đêm qua ngài mò mẫm đi dạo cả đêm trong này."

Thủy Hành Ca thu hồi tầm mắt, lạnh nhạt nói: "Nơi này khắp nơi đều là Thôi tình hương, cô nên cảm thấy may mắn vì ta có thể nhìn được không xuống tay với cô."

". Cảm ơn."

Không đúng, sao ta còn phải cảm ơn ngược lại hắn!

Hắn đứng lên, chặn hơn nửa tầm mắt của ta, trong mắt ta tràn đầy bóng dáng cao lớn của hắn: "Đi theo ta, nơi này không an toàn."

Ta ôm đầu gối bất động, nói: "Hết sức an toàn, Tiêu Luyện là ca ca cùng cha khác mẹ thất lạc nhiều năm của ta."

Thủy Hành Ca giật mình buông lỏng, ngoài ý muốn nói: "Ca ca?"

Ta vênh vang đắc ý, nói: "Đúng vậy, cho nên hiện tại ta rất tốt rất an toàn, nếu như ngài không muốn bị bắt, hãy chạy nhanh đi." Ta bỗng nhớ tới chuyện đêm đó, nhìn hắn chăm chú dò hỏi: "Hôm đó vì sao thân thể ngài đột nhiên lạnh như vậy, còn nữa, ngài nói ngài không hề rời khỏi thanh lâu, vậy ngài đã đi đâu? Tại sao. Không tới cứu ta?"

Mặc dù hỏi thế có chút da mặt dày, nhưng trong lòng ngựa ngáy kịch liệt muốn biết ý nghĩ của hắn, muốn biết rốt cuộc là tại sao hắn không xuất hiện.

Thủy Hành Ca nói: "Sau này có cơ hội thích hợp, ta sẽ nói cho cô biết."

"Hiện tại không nói được?"

"Không được." Hắn nghĩ cũng không nghĩ đã đáp rồi, hồi lâu mới chậm rãi nói: "Nếu hôm nay nói cho cô biết, nhất định cô sẽ rời đi, không bao giờ muốn xuất hiện trước mặt ta nữa."

Thấy hắn có vẻ thật sự có ẩn tình, ta lặng yên nói: "Ngài chỉ cần nói cho ta biết. Ngài thật sự không bỏ ta lại một mình chạy trốn là được rồi."

"Không có."

Ta nở một nụ cười: "Vậy sau này chúng ta vẫn là bằng hữu."

Hắn gạt đầu một cái, quay mặt đi: "Ta ra ngoài hóng mát một chút."

. Một mực chịu đựng Thôi tình hương. Thấy hắn bay ra cửa sổ, ta cười khỏ, đứng dậy rửa mặt, nhìn trong nước in nửa bên mặt vẫn bị bọc vải thưa, thật khó nhìn. Nghĩ tới việc Thủy Hành Ca không phải cố ý bỏ ta lại, trong lòng ta ấm dần. Chỉ mong hắn thật sự có nỗi khổ tâm, không phải gạt ta.

Nhưng mà hắn gạt ta hình như cũng không có chỗ nào tốt, hơn nữa có vẻ hắn thật sự chưa rời khỏi thanh lâu, nếu không trên người sao có đầy mùi thơm, còn có sao hắn biết được gian phòng kia vốn là phòng của Thập thất ca, chẳng lẽ nói, hắn một mực nơi này, chờ thời cơ hành động sao?

Giờ Thìn, Thập thất ca sai người tới, nói nơi này không tiện cho cô nương ở, đề nghị ta dời đến khách điểm bên cạnh. Ta lo lắng Thủy Hành Ca không tìm được, bèn nói nơi này ở rất thoải mái.

Cho đến gần tối, mới lại thấy Thập thất ca.

Huân hương trong phòng đã được bỏ đi, bên trong mặc dù vẫn có chút dư hương, nhưng cũng không ảnh hưởng. Thập thất ca mặc một thân trường bào màu đỏ sẫm, viền tay áo đỏ thẫm thêu Đẳng Vân, màu sắc vừa cao nhã vừa mỉ hoặc. Bên hông đeo đai lưng bạch ngọc, tóc đen như lụa, buông xòa nhưng không hề lộ vẻ xốc xếch. Tùy ý mà phong thần tuấn lãng, hoàn toàn bất đồng với kẻ "Túng Dục quá độ" lúc trước.

Trên bàn bày hoa quả bánh ngọt, đói bụng đã hai ngày nay ta cầm lên một miếng bánh ngọt, mềm mại ngon miệng, hương vị hết sức ngọt ngào, thỏa mãn cười lên: "Thập thất ca, ca có tin tức của các huynh tỷ muội khác không?"

Thập thất ca lắc đầu nói: "Thiên hạ rộng lớn, biển người mịt mờ, khi đó trong nhà đột nhiên gặp biến cố, không thể bận tâm những thứ này. Hai năm trước ta ngồi lên chức môn chủ, có phải người đi tìm, nhưng không có một chút dấu vết."

Ta cau mày: "Theo lý thuyết, Thẩm gia chúng ta có chừng hai mươi tám tôn tử, trước đây thất lạc nhiều tuổi nhất là đại ca đã hai mươi bảy tuổi, bộ dáng sẽ không thay đổi, nếu cảm bức họa đi tìm, thì sao có thể không có tin tức của huynh ấy?"

Thập thất ca cười nói: "Cho nên nói điều kỳ lạ ở chỗ này, ta tìm người vẽ lại hình dáng của hai huynh trưởng, và ba tỷ tỷ, nhưng không tìm được bất kỳ người nào. Những tiểu đệ muội như các người lại càng không cần phải nói, tuổi còn nhỏ được người khác nuôi dưỡng, ngay cả tên cả họ cũng có thể bị sửa lại, bản thân mình cũng không nhớ được mình là ai."

Ta cười cười, nói rất đúng, nếu không Long Diệu Âm sao lại gọi là Long Diệu Âm, sợ là gặp được Thánh thủ cũng chỉ coi nàng như cô nhi mà đối đãi. Lúc đầu ta lên núi, sư nương rửa mặt chải tóc cho ta, nói người tên là gì, thì cứ kêu như vậy. Ngũ độc giáo chúng ta thu đồ đệ, không phải thu con cái, như vậy rất tốt.

"Thu Nhi, còn có một chuyện, nhiều năm qua ta vẫn không hiểu."

"Hả?"

"Ban đầu gia nghiệp của cha lớn như vậy, làm sao chỉ sau một đêm có thể sụp đổ, ta đã hỏi mẹ cả cùng mấy di nương mà cha sủng ái, tuy nhiên họ cũng không biết. Đến người quản gia từng bước không rời cũng không biết."

Ta gãi gãi đầu: "Nghe bà vú nói, cha bị kẻ xấu hãm hại, nhưng cụ thể tình huống như thế nào, ta cũng không rõ ràng lắm."

Thập thất ca than thở: "Thôi, đã qua nhiều năm như vậy, tra cứu cũng không còn ý nghĩa. Chỉ là không biết cha có còn sống hay không, những huynh muội khác còn lại bao nhiêu người còn sống trên đời."

Chúng ta cảm khái chuyện cũ một phen, chỉ thêm phiền muộn vô hạn. Lấp thêm miếng bánh ngọt, ta lại hỏi: "Long Diệu Âm trộm Ngọc tiêu của Nam Hải từ bao giờ?"

Thập thất ca cười khỏ: "Hai tháng trước." Hắn lại nhìn ta: "Mặc dù bị thương nửa bên mặt, nhưng cẩn thận phân biệt, vẫn không khác người trong bức họa là bao. Không khỏi bị mấy người mất trộm đuổi giết, muội theo ca trở về Nam Hải tạm lánh thôi."

"Ừm. Ta còn có chuyện phải làm. Thập thất ca, tuy nói danh tiếng của Nam Hải rất lớn, nhưng danh tiếng của Ma Giáo hình như lớn hơn, huynh công khai bắt Thủy Hành Ca, sẽ không có vấn đề gì chứ?"

Hắn dừng một chút, uống một hớp rượu, mới từ trong ngực lấy ra một lệnh bài bằng vàng óng ánh: "Lý Thương âm thẩm triệu tập các đại môn phái, quyết ngăn cản Ma giáo vào Trung Nguyên, một khi bọn họ xuất hiện, toàn lực vây quét."

Ta sững sờ, lệnh bài kia là Minh lệnh, chỉ có Minh Chủ mới có thể sử dụng: "Lý Thương hắn. Rốt cuộc hắn kiêng kỵ Ma giáo ở điều gì. Bọn họ cũng chỉ là ở bên kia đợi đã chán bèn nghĩ đến việc dẫn đệ tử đi dạo một chút ở Trung Nguyên, Lý Thương lại sợ náo loạn, cứ cho rằng chuyện không đơn giản."

Thập thất ca cười, cuối cùng lại cau mày: "Làm sao muối biết Ma giáo chỉ tới Trung Nguyên đi dạo một vòng?"

Ta nghĩ nghĩ, tìm lý do hợp lý nhất giải thích: "Ta và Giáo chủ của bọn họ là bằng hữu cùng chung hoạn nạn."

Thập thất ca ngoài ý muốn, sắc mặt nghiêm túc nói: "Về sau không được qua lại nhiều với hắn, nếu không sẽ chọc họa sát thân. Tuy nói Lý Thương ý đồ không rõ, nhưng đuổi Ma giáo là việc bắt buộc phải làm. Muối vốn đã thay Long Diệu Âm gánh tội, nếu thêm cả Ma giáo, Thập thất ca cũng không có biện pháp bảo vệ. Không được, muối hãy cùng ta trở về Nam Hải."

Ta còn chưa kịp đáp lời, đã nghe một giọng nói: "Nam Hải không thể bảo vệ nàng, Ma giáo có thể."

Quay đầu nhìn lại, Thủy Hành Ca nhẹ nhàng xuất hiện trước cửa sổ. Ta yên lặng chăm chọc hắn, chẳng lẽ khinh công tốt thì thật sự có thể biến cửa sổ thành cửa chính

Thập thất ca biến sắc, chủy thủ xuất hiện bên tay phải, vừa định đứng dậy, ta lập tức kéo hắn: "Thủy Hành Ca không phải người xấu."

Thủy Hành Ca cũng không tới gần, giọng nói nhàn nhạt: "Phái Nam Hải bắt được Long Diệu Âm tin tức đã truyền ra bên ngoài, rất nhanh bọn họ sẽ tìm đến, ngươi không che chở được nàng. Nếu ngươi nghe theo Lý Thương, vậy ngươi nên biết, vô luận thế lực của ngươi lớn như thế nào, cũng phải bận tâm danh tiếng trên võ lâm, mà Ma giáo chúng ta lại không cần."

Thập thất ca im lặng, hồ nghi nhìn hắn: "Ngươi mới chỉ tới Trung Nguyên được hai tháng, sao ta có thể an tâm giao tiểu muội cho ngươi chăm sóc?"

Ah, Thập thất ca, lời này của huynh thế nào lại để cho ta có cảm giác đang giao phó cả đời.

Ca ca hắn lại lạnh lùng nói: "Đêm đó bắt ngươi, không tốn quá nhiều sức. Nhưng hôm nay ngươi từ bên ngoài đi vào ta lại hồn nhiên không biết, võ công của ngươi chênh lệch quá lớn, sẽ không phải là đang tu luyện loại võ công tà môn nào đó chứ, vậy càng đừng hòng muốn ta yên lòng."

Thập thất ca vừa nói như thế, ta mới nhớ tới, Thủy Hành Ca đặc biệt để ý mòng một, mười lăm, hai ngày này, mỗi khi đến hai ngày này sẽ không trông thấy bóng dáng. Cẩn thận ngẫm lại, tối hôm qua đúng lúc là mùng một. Chẳng lẽ hắn thật sự luyện võ công kỳ quái nào đó, hai ngày này sẽ xuất hiện chuyện kỳ quái khiến cho hắn không thể gặp người?

Ta bỗng dưng chạy tới trước mặt hắn, vén tay phải của hắn lên, vết thương ngày hôm trước còn đang thối rữa, thế nhưng bây giờ tất cả đều không thấy. Màu da bình thường, trắng nõn không thấy một chút dấu vết. Ta ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn hắn, chỉ thấy ánh mắt hắn lay động, khẽ tránh, không dám nhìn ta.

Lần trước chân hắn bị thương, hồi phục cực tốt. Hôm nay tay lại bị thương, hồi phục cũng quá tốt đi.

Ta chán nản túm lấy tay của hắn, mẹ nó ta phi, ta cũng muốn luyện loại võ công tà môn này! Ta cũng muốn bị thương liền có thể tự nhiên khôi phục! Cầu xin vết thương trên mặt cũng tự nhiên mà khôi phục a!

Hắn không nói lời nào, ta cũng không hỏi gì, qua hồi lâu, chợt nghe giọng nói bình tĩnh hiểu ra của Thập thất ca: "Thì ra quan hệ của các ngươi là loại quan hệ này, nếu như vậy, thì ta có thể yên tâm. Thủy Hành Ca, làm phiền ngươi chăm sóc tốt tiểu muội nhà ta!"

Ta và Thủy Hành Ca không hiểu gì nhìn hắn, nhìn bộ dáng vui mừng giống như Ngô gia có muối muối sắp trưởng thành của Thập thất ca, ta khó nhọc nói: "Không phải. Ca, ta cùng Thủy Hành Ca không phải loại quan hệ kia."

"Về sau nếu hắn khi dễ muối, nhất định phải nói cho ta biết, ta sẽ thay muối làm chủ."

"Huynh hãy nghe muối nói."

"Đi nhanh đi, những tên khốn kiếp kia rất nhanh sẽ tìm tới, còn nữa, sinh cháu ngoại nhất định phải nói cho ta biết!"

Nội tâm ta lăn ba vòng tại chỗ, huynh hãy nghe ta nói, huynh hảo hảo nghe ta nói một câu!

Thập thất ca không nghe, đã hoàn toàn lâm vào trạng thái "Ta đã có muối phụ, hơn nữa còn là Giáo chủ Ma giáo thật là sáng khoái tinh thần a". Ta và Thủy Hành Ca neho mắt nhìn nhau, vạn bất đắc dĩ, cũng lười giải thích.

Thập thất ca sai người chuẩn bị hành lý cho ta, nặng trĩu, ta cười hớn hở: "Đều là tiền sao?"

"Chỉ là một chút tiền lẻ, từ đây đến Tây Vực muối tiêu tiết kiệm cũng không thành vấn đề."

Ta lén liếc một cái, vàng óng thiếu chút nữa ánh sáng làm mắt bị mù.

Chỉ là, một chút, tiền lẻ. Thân ca, đây căn bản không cần tiết kiệm a! Rốt cuộc huynh đã sống xa xỉ đến mức nào đây!

Ta vui vẻ ôm túi hành lý trước ngực, hoàn toàn không để ý đến ánh mắt của Thủy Hành Ca đang nhìn ta: "Đội tìm được Long Diệu Âm, ta bắt nàng cùng tới Nam Hải tìm huynh."

Thập thất ca than nhẹ, giống như lúc nhỏ lừa ta lấy đồ chơi bằng đường, thâm thúy nói: "Một đường đi phải cẩn thận, phải sống cho thật tốt."

Giọng nói trầm thấp, trong lòng ta cũng vắng lặng, ngẩng đầu cười cười: "Thập thất ca, huynh cũng phải sống thật tốt."

Từ biệt sáu năm, gặp nhau lại chia xa, không biết đến năm nào mới gặp lại.

Đầu thu, cũng đã tới rồi.

Bạn đang đọc truyện *Giáo Chủ, Người Lại Biến Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17

Ed: Jang Bò

Ma giáo cử Vũ Thiên Tâm đi tìm người quả không lãng phí mới có bảy ngày, đã thấy huyết cáp đưa thư tới. Chúng ta vừa từ thanh lâu ra, đi tới sau trấn nhỏ, liền nhận được tin.

Thủy Hành Ca lại vào từ cửa sổ, nói: "Có tin tức của Long Diệu Âm."

Nguyệt sự lại sắp đến, cả đoạn đường nóng nực oi bức, ta gọi tiểu nhị mang nước dưa hấu ướp lạnh tới uống hết hai bát lớn nước lạnh, hiện tại đau đến chết đi sống lại. Trùm chăn co rúc ở trên giường, nhìn Thủy Hành Ca từ từ đến gần, cúi người nhìn ta, cau mày hỏi: "Rất đau sao?"

Ta cắn răng nghiêng lợi: "Ta đau rất không rõ ràng sao?"

Thủy Hành Ca ân cần đắp chăn ấm: "Còn có thể nói giỡn, cũng chưa đau đến mức thần chí không rõ ràng, ta đi tìm đại phu."

"Đừng." Ta vội kéo lấy hắn: "Ta ở lại đây hai ngày, sẽ ổn, ngài hãy lên đường đi trước, ta ra roi thúc ngựa đuổi theo sau."

Thủy Hành Ca nhìn ta một hồi lâu, hỏi: "Ta muốn tìm đại phu cho cô, chứ không phải là vì vội lên đường?"

Ta tức giận đuổi hắn: "Đau, ngài hãy để cho ta ngủ ngon giấc, sáng mai sẽ không có việc gì."

Hắn không kiên trì nữa, chờ hắn đi ra ngoài, ta che bụng, lấy tay xoa làm ấm bụng, về sau không bao giờ ăn những đồ lạnh chết người này nữa. Mới vừa ngủ, lại nghe thấy tiếng gõ cửa, bên ngoài Thủy Hành Ca đang gọi.

Hình như không thấy ta đáp lại, một lúc lâu không có tiếng động. Trong mơ mơ màng màng có người lại nhảy cửa sổ mà vào, bên trong nhà ánh nến sáng lên, chiếu ta tỉnh lại, mùi thuốc đắng ngắt mơ hồ bay vào lỗ mũi, ta khổ sở ôm chăn định biến mất ở góc giường.

Giọng nói bình tĩnh của Thủy Hành Ca lọt vào tai: "Ngồi dậy uống thuốc."

Chưa từng nghe nói qua hắn người thích săn sóc như vậy, Giáo chủ đại nhân, giảng hồ đồn ngài máu lạnh vô tình, ngài có thể phù hợp hơn một chút với hình tượng trên giang hồ không? Tìm đại phu, nấu thuốc chuyện như vậy nếu để các tiểu cô nương biết sẽ bóp chết ta được chứ!

Ta uống xong thuốc, tay phải hắn đuổi đến, là mấy viên đường hạt sen. Ta nhất thời do dự, ta nên kiểu cách mà nói cảm ơn, hay là tự tìm đường chết mà nói ta không muốn uống thuốc nữa. Suy nghĩ một chút, vẫn là nên nói cảm ơn.

Ngón tay thon dài đặt nhẹ lên miêng gạc, ta kinh hãi cổ cứng đờ, lông mi dài của hắn chau lại: "Xem ra vẫn phải đi tới chỗ Vạn thần y."

Ta gạt tay hắn ra, cúi đầu không dám nhìn thẳng vào hắn: "Trước đi tìm Long Diệu Âm đã."

"Chỗ này ta đang ở, lại đứng ngay gần chỗ Vạn thần y."

Ta nháy mắt mấy cái, vui vẻ, đúng lúc thuận đường đi Y cốc. Chốc lát lại ỉu xiu, ta không có tiền. Nghĩ lại không đúng, ta có vàng Thập thất ca vừa đưa, ta là tiểu phú bà được chứ. Ta che miệng lên lên cười, chẳng những ngày nào đó về sau có thể trả lại tiền đã lỡ tay cầm nhầm của Mộc Thanh, còn có thể trả cho Thủy Hành Ca, lần này xem bệnh cũng có tiền.

Thủy Hành Ca khom người nhìn ta, ánh mắt quái dị: "Thẩm Thu, cô thật sự cảm tình con chuột ."

Ta giận dữ, nhấc chân muốn đạp hắn, thân thể vừa động đã đau lợi hại, eo còn chưa thẳng lên, người đã mềm nhũn ở trên giường, bụng ta đau đến không muốn sống.

Chợt trên bụng nặng trĩu, chân khí cuộn cuộn xuyên thấu qua bàn tay, rót vào trong bụng, cảm thấy dịu đi rất nhiều. Ta trừng lớn mắt nhìn hắn, tác phong của Tây Vực cũng quá lớn mật rồi, trực tiếp để tay lên bụng của cô nương gia như vậy thật sự không có vấn đề sao? Cho dù ta lấy tay che bụng, chân

khí kia vẫn nổi lên không dứt.

Tay của Thủy Hành Ca rất ấm, không giống hôm đó lạnh như tuyết. Ngón tay trắng nõn, khớp xương rõ ràng, móng tay sạch sẽ chỉnh tề, ta nhìn đến ngây ngẩn. Tầm mắt chậm rãi xê dịch về khuôn mặt của hắn, nam nữ thụ bất thân cái gì sớm đã bị ném ra chân trời góc biển rồi.

Thủy Hành Ca. Hôm nay ngài đối với ta tốt như vậy, nếu ta thật thích ngài thì làm thế nào?

Ta vuốt ngực, ngẩng đầu nhìn hắn. Giống như nam tử bước ra từ tranh sơn thủy, gió nhẹ nước chảy không dính khói bụi trần gian, tiểu ngao phong vân. Không nói không cười vẻ mặt nghiêm nghị mang theo ba phần xa cách, mơ hồ lộ ra hơi thở lạnh lạnh, tuấn mỹ vô cùng. Ta cắn răng, hay là thừa dịp này, trực tiếp tỏ tình thôi. Hắn lườm ta một cái, xoay tầm mắt: "Tổn hơi thừa lời ngược lại thật sự là giống như con chuột."

"."

Tâm tình muốn thổ lộ đã hơi phi yên diệt. Ta vỗ vỗ mu bàn tay hắn: "Không đau rồi."

Hắn thu tay, hỏi: "Cô không hỏi vì sao mỏng một, mười lăm ta đều có chuyện, không hỏi chuyện vì sao ta bị thương?"

Ta kéo chân, đưa lưng về phía hắn: "Không hỏi."

Chuyện giữa chúng ta tổng cộng chỉ có thể định nghĩa là: bằng hữu bình thường, hai tháng bằng hữu bình thường, cùng chung hoạn nạn sau vẫn là bằng hữu bình thường.

Đã như vậy, hỏi cái kia nhiều làm gì, chỉ thêm mập mờ.

Hình như thấy ta thật sự không muốn biết, hắn ngồi một lát, liền rời đi. Ánh nến dập tắt, bên trong phòng một mảnh đen kịt.

&&&&&

Thủy Hành Ca sai Tổng Nghị đi bắt Long Diệu Âm, nghĩ tới tình cảnh một nhóm người lỏng lẻo hùng dũng bắt lấy Long Diệu Âm sau đó xách đến trước mặt ta, ta liền cảm thấy vui mừng, không nhịn được cười gian một cái.

Đầu ngón tay của Thủy Hành Ca hơi ngừng lại, lạnh nhạt nói: "Còn cười nữa, gương mặt mỹ nhân cũng sẽ trở thành lão thái bà."

Ta đang để hắn dịch dung cho ta, nghe thấy lời này, vội nghiêm mặt lại không dám cười: "Nhớ phải che hết được mặt bên phải."

Hắn dừng một chút: "Vết thương mặc dù đã tốt hơn, nhưng cô thật sự muốn che kín? Nếu không để thoáng khí, vết thương sẽ chậm hồi phục."

"Ừ, che đi."

Hắn không hỏi nhiều nữa, ngón tay dài ép nhẹ, từng điểm từng điểm lau đều.

Dịch dung xong, ta lấy gương đồng nhìn mặt của mình, quả nhiên là gương mặt mỹ nhân, đẹp mắt cực kỳ. Thử cười cười một cái mị quốc khuynh thành, nhất thời tâm tình thật tốt, hai tay vuốt ve nâng mặt lên nhìn hắn: "Thủy Hành Ca, ta nhìn có được hay không?"

Thủy Hành Ca nhăn mặt một cái, liếc mắt: "Không."

". Phối hợp một chút đi!"

"Đẹp mắt."

Ta hài lòng, vỗ vỗ tay: "Tốt lắm, đi thôi."

Chờ ta nhận ra từ nơi này tới chỗ Vạn Thần Y chỉ còn mười ngày lộ trình thì mới phát hiện Thủy Hành Ca vẫn một mực hướng Y cốc đi. Cũng không biết hắn đã lên kế hoạch từ đầu hay là vô tình đi tới.

Ta dùng y phục gói kỹ lưỡng nửa cân vàng mà Thập thất ca cho, cầm mấy ngàn lượng ngân phiếu giấu trước ngực, xác nhận bề ngoài không nhìn ra, mới cùng hắn ra cửa. Thủy Hành Ca hỏi: "Tại sao không tới hiệu đổi tiền?"

"Không an toàn." Đối với người nghèo sáu năm mà nói, loại vật này vẫn nên mang theo mới có cảm giác an toàn, người giàu như các ngài làm sao mà hiểu được!

Cách Y cốc chỉ năm ngày lộ trình.

Tổng Nghị dùng bò câu đưa tin, Long Diệu Âm mấy ngày nay không trở về ỏ, đã chia binh ra hai lối bắt nạt. Hắn đang ngồi chễm chệ chờ chúng ta tới.

Nói là ôm cây đợi thỏ, ta thấy, càng giống như là đợi Thủy Hành Ca. Sợ giáo chủ của bọn hắn chạy mất thì đúng hơn?

Thúc ngựa đi về phía nam, cả đêm mệt nhọc, nhìn thấy nguồn nước liền ngừng lại, cho chúng nó uống nước ăn cỏ.

Ta vuốt con ngựa lông bôm, tăng thêm tình cảm, thấy hấn hai tay ôm ngực đứng ở bên hồ, mắt nhìn xa xăm, ta bèn hỏi: "Thủy Hành Ca, các ngài không phải cùng đi Trung Nguyên sao? Tại sao Tống Nghị cứ vội vã cuống cuống sợ ngài chạy, mới đầu ta còn tưởng rằng ngài mê luyện sắc đẹp của các cô nương Trung Nguyên nên len lén tới đây."

Ánh mắt như đuốc phóng đến, hấn giật giật khoe miệng: "Mê luyện sắc đẹp của các cô nương Trung Nguyên?"

Ta nghiêm nghị gật đầu: "Ai bảo ngài luôn muốn xem tay phải của các cô nương." Cuối cùng lơ lửng cười lớn: "Ngài không biết bọn họ đồn ra ngoài thế nào sao? Bọn họ nói ngài muốn tìm tay phải của cô nương để thay thế mình Khụ khụ."

Thủy Hành Ca xì một tiếng: "Sau khi tìm được Long Diệu Âm, cô muốn theo ta trở về Tây Vực hay là muốn tiếp tục chạy trốn?"

Ta tròn mắt: "Tìm được nàng ta là có thể yên bình, tại sao ta còn phải chạy trốn."

Giọng hấn nhàn nhạt: "Nàng là thân tỷ muội của cô, cô nguyện ý đẩy nàng ra trước mặt mọi người? Ngay từ đầu cô đã tính toán, không giống như là muốn đánh nàng một trận, mà là muốn gặp nàng?"

Ta ho một tiếng, rõ ràng mặt ta đã rất hung thần ác sát rồi, tại sao hấn vẫn nhìn ra, có còn riêng tư nữa không. Ta yên lặng rút chân lại, ngân phiếu ta giấu ở trong giày hấn sẽ không biết chứ?

Con ngựa ăn no, chúng ta lại lên đường.

Đi qua Đường Môn, nghĩ tới Đường Nghị Đường là bạn tốt của sư phụ, ta lại dịch dung rồi, không khỏi mừng thầm, dù sao bị một môn phái để mất tới cũng không phải là chuyện tốt, biết được Đường Môn không phải là địch, ta cũng vui về một đường. Vòng qua Đường Môn, chính là Y cốc.

Sơn môn Y cốc là một bức tường nham thạch tự nhiên to lớn, màu xanh của cỏ, rêu quấn quanh khe đá, phía trên vẽ lộn xộn lung tung, giống như hôm đó khi tỉnh lại, trong phòng đều là hình vẽ các loại kỳ hoa dị thảo, cũng không biết rốt cuộc là ai làm ra. Nhìn lên trên, có một cự thạch khác, ngược lại không có hình vẽ, chỉ viết hai dòng chữ xấu xí làm cho người ta giận sôi "Hành y tế thế, thầy thuốc thiên hạ", bên cạnh còn có một hàng chữ nhỏ —— tiền vàng mau đến.

Vạn thần y, người là sợ giang hồ chính phái phong danh hiệu tư cách cho người, cho nên mới viết như vậy đi.

Vào cốc, thấy Thủy Hành Ca mấy lần nhìn lên trời, ta nói: "Còn có bốn ngày nữa là mười lăm rồi."

Hấn đáp một tiếng, ta không hỏi nhiều, mặc dù rất tò mò rốt cuộc là hấn đang luyện võ công gì, ngày ngày luôn chuẩn bị tinh thần như vậy.

Trông thấy nhà gỗ của Vạn thần y, lại thấy khu rừng nhỏ bên ngoài đã đứng rất nhiều người, nhìn kỹ trang phục của bọn họ, đều là Đường Môn.

Đang suy nghĩ là ai ở bên trong, chỉ thấy cửa phòng mở ra, Đường Nghị Đường sắc mặt xanh đen bước ra, nhìn đâu cũng thấy một môi bệnh hoạn: "Cảm ơn Vạn thần y."

Vạn thần y cầm bàn tích lạch cạch cạch cạch gỗ, vui vẻ nhưong mầy: "Không cần khách khí, tiền xem bệnh nửa rương vàng."

Đường Nghị Đường nhú mầy, không thèm nhìn mặt nói: "Ta sẽ sai hạ nhân đưa tới."

Vạn thần y cười đến run rẩy hết cả người bị ỏi nói: "Đậu Đậu, tiễn khách."

Dược đồng Đậu Đậu chạy ra ngoài, cung kính giơ tay lên: "Đường môn chủ mời."

Thấy đoàn người bọn họ đi tới đây, ta vội kéo Thủy Hành Ca quay người, khoác tay của hấn ngăn đầu nhìn trời, phong cảnh vô cùng tốt, bầu trời trong xanh, có văn hóa cũng là một cái tội. Đường Nghị Đường người đi nhanh thêm vài bước a!

Tiếng bước chân sau lưng hơi ngừng lại, chỉ nghe Đường Nghị Đường vô cùng khổ sở ho khan ba tiếng, chậm chạp rồi đi. Đội bọn hấn đi xa, ta sờ sờ lên cằm "Thân là Môn chủ Đường môn dùng độc nổi tiếng, thế nhưng lại trúng độc, hơn nữa tự mình không giải được, này trên võ lâm còn có ai lợi hại như vậy đây."

Thủy Hành Ca mầy nhú lại, trầm ngâm: "Là Bách hoa độc."

Tiếng cười của Vạn thần y vang dội, ha ha vui vẻ: "Bách hoa độc chính là kỳ độc của Tây Vực, chỉ có Ma giáo dùng, xem ra Đường môn chủ đắc tội ma. Vị công tử này nhìn rất quen mặt." Hấn chớp chớp, kinh ngạc nhảy lui ba trượng: "Thủy Hành Ca!"

Chân mầy Thủy Hành Ca vẫn chau, ta giật nhẹ tay áo của hấn: "Là Tống Nghị cùng Đường Nghị Đường nổi lên xung đột sao?"

Hấn lắc đầu một cái: "Chúng độc dược này chỉ độc, trong giáo chỉ số ít người dùng. Tới Trung Nguyên chỉ có Tống Nghị mới có, nhưng hấn tuyệt sẽ không tùy ý dụng độc. Dù sao chúng ta tới đây không phải muốn giao chiến với Trung Nguyên, hấn sẽ không làm ra chuyện không đúng mực như vậy. Nếu như có người muốn giá họa cho hấn, trộm đi độc dược."

Ta nghĩ một lát, không khỏi nuốt nước bọt, ngẩng đầu nhìn hấn, Thủy Hành Ca cũng cúi đầu nhìn ta, ánh mắt giao nhau, đồng thanh thốt lên: "Long Diệu Âm?"

Bạn đang đọc truyện *Giáo Chủ, Người Lại Biến Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Ed: Jang Bò

Ánh mặt trời sáng chói cũng không cứu vớt được Tổng Nghị dưới ánh mặt trời chói chang mặt của hấn vẫn đen sì như cũ.

Hai tay hấn lần từ vạt áo, chậm chậm tìm kiếm, cho đến cổ, sắc mặt đen sì lông mày như kiếm, cứng ngắt nói: "Quả thật không thấy."

Bị trộm vật phẩm mang theo người nhưng lại hồn nhiên không biết, thủ pháp của Long Diệu Âm quả thật cao minh. Tổng Nghị nếu đã là hộ pháp, võ công hấn sẽ không quá kém.

Thủy Hành Ca hỏi: "Không phát hiện kẻ nào khả nghi?"

"Không có." Tổng Nghị lại bổ sung: "Hơn nữa còn là vật mang theo người, thuộc hạ vẫn không có cách nào lý giải."

Ta nhắc quạt quạt lửa trong lò, nhắc nhở hấn: "Dù là vật mang theo trong người, thời điểm đi tắm cũng sẽ rơi ra. Hơn nữa. Khụ, Tổng hộ pháp có đi dạo qua thanh lâu không?"

Tổng Nghị giương mắt nhìn ta, cô nương có phải cô nên dè dặt một chút hay không đây, đành giọng nói: "Không có. Tắm rửa." Hấn dừng chốc lát: "Tiểu nhị có đi vào thêm nước. Tiểu nhị không có hành động gì khác lạ, ta lại tùy ý chọn khách điểm, tên trộm đó không thể biết trước mà chà trộn vào đó."

Ta thử thăm dò: "Kẻ trộm dịch dung rồi thì sao?"

Thủy Hành Ca ở bên nói: "Phàm là dịch dung đều có dấu vết, Tổng Nghị là cao thủ trong nghề, không thể nào giấu giếm được hấn."

Ta sờ sờ lên cằm, cười nói: "Vây đơn giản, cho tiểu nhị tiền, sau đó để cho hấn đi trộm y phục, vậy là được. Cần thận giấu lại, tác phong này rất giống của Xuân tỷ tỷ. Nàng từ nhỏ đã có danh hiệu tiểu hồ ly, xảo trá thật sự." Thấy ánh mắt của Thủy Hành Ca nhàn nhạt nhìn ta, ta lập tức nói: "Ta là bé ngoan! Tứ bảo thai tính tình không phải nhất định sẽ giống nhau."

Dứt lời, thấy mặt Tổng Nghị càng đen hơn, trầm giọng nói: "Kẻ trộm là tỷ tỷ của cô nương? Tại sao lại hăm hại Ma giáo chúng ta, có dụng ý gì?"

Giọng nói tràn đầy sát khí, ta vội trốn sau lưng Thủy Hành Ca, nói: "Ta và nàng đã mất liên lạc lâu rồi, hơn nữa cũng không nhất định là nàng làm. Nếu quả thật là nàng, vậy cũng có thể là bởi vì nàng phát hiện các người đang tìm nàng, sau đó giờ chút trò đùa dai nhỏ nhỏ."

Trên trán Tổng Nghị nổi gân xanh: "Trò đùa nho nhỏ? Cô nương có biết, lần này tới Trung Nguyên là vì cùng các môn phái ở Trung Nguyên giao hảo, mở rộng mạch máu kinh tế của Ma giáo. Nhưng loại độc này tung ra, Ma giáo có nhảy vào sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch."

"Bắt, bắt được Long Diệu Âm, là có thể chiêu cáo thiên hạ."

"Nàng kia ở nơi nào? Nơi ở của nàng đầy bát quái trận, người bình thường căn bản không vào được, người bảo chúng ta làm sao đi bắt nàng?"

Hấn giống như sư tử hồng, chặn cho ta cứng họng. Tuy nói không phải là ta hạ độc, nhưng đúng là ta đã cầu xin hấn đi tìm Long Diệu Âm, nếu như kẻ trộm này chính là Long Diệu Âm, thì chính là sai khi nàng phát hiện mới phản kích trộm độc. Nếu không có Thủy Hành Ca ở đây, chỉ sợ hấn đã sớm ném ta chôn xuống ao phân.

Thủy Hành Ca chậm rãi nói: "Bản việc, không thể trách nàng. Người giữ đồ bị người ta trộm đi, trách nhiệm hơn phân nửa là của người."

Tổng Nghị thở dài: "Thuộc hạ biết tội, đã gây ra đại họa cho Ma giáo."

"Trung Nguyên kiêng kỵ Ma giáo, cho dù không xảy ra chuyện của Đường môn chủ, bọn họ cũng sẽ không tháo phòng bị xuống, không sao. Bình đến tướng chần, khối phù nhiều Trung Nguyên này không cần cũng được." Thủy Hành Ca lại cau mày: "Long Diệu Âm đang ở nơi nào?"

"Mười dặm ngoài Đông Giao. Thuộc hạ từng đi qua, nhưng không có ai, cho rằng nàng không ở bên trong. Nhưng sau đó ngoài năm dặm đến một con chim cũng không có, mới nổi lên lòng nghi ngờ, lẻ vào nơi đó lần nữa, đi đã gần hết đường, mới giật mình đang ở trong trận, vội vàng lui ra ngoài. Đang muốn bẩm báo Giáo chủ, Giáo chủ liền tới."

Thủy Hành Ca gạt đầu một cái: "Rút người về, nếu bày ra trận pháp, thỏ khôn có ba hang, cho dù coi chừng trăm dặm xung quanh, năng vẫn có thể ra ngoài."

Tổng Nghị trả lời, lui xuống, trước khi đi vẫn không cho ta sắc mặt tốt, mặt than tỏa sáng, là mặt than tỏa sáng a.

Ta than thở: "Nói như vậy, ta phải đi tìm người tinh thông Kỳ môn độn giáp phá trận tóm nàng rồi, ta hình như không biết người nào tài giỏi như thế."

Giương mặt lạnh lùng của Thủy Hành Ca mơ hồ có nụ cười: "Trong giáo của chúng ta trùng hợp có một người, đối với phương diện này có chút nghiên cứu."

Ta vừa ghen tỵ vừa hâm mộ nói: "Thủy Hành Ca, thủ hạ của ngài nhân tài cũng thật nhiều. Nhưng theo lý thuyết, bát quái trận này là của Trung Nguyên, các người cũng lưu hành nghiên cứu những thứ này sao?"

"Tam Trưởng Lão tiền nhiệm hàng năm cư ngụ ở Trung Nguyên, nhìn thấy vật thú vị, sẽ mang về trong giáo, kỳ môn độn giáp chính là một trong số đó."

Ta nháy mắt với hắn: "A ~ Ma giáo các người quả nhiên ráp tâm không tốt, sớm đã phái người ẵm núp ở Trung Nguyên."

Còn chưa âm dương quái khí xong, đã bị hắn giơ tay vỗ lên trán một cái: "Con chuột."

"."

Hoàn hảo Tổng Nghị đã rời đi. Nếu không hắn sẽ sử dụng ánh mắt giết chết ta rồi. Ta sờ sờ mặt, nhất định là bởi vì gương mặt mỹ nhân này thật là đáng yêu, cho nên hắn mới vỗ ta một cái. Ta tiếp tục quạt lò lửa, mùi thuốc nồng nặc, sặc ta bịt mũi: "Một chén thuốc hai mươi lượng, Vạn thân y đây là đánh cướp đấy." Ta lại nhìn hắn: "Ngài luyện công tẩu hỏa nhập ma, hay là để cho Vạn thân y xem một chút?"

Thủy Hành Ca đáp: "Không phải tẩu hỏa nhập ma."

Tâm hồn bát quái trong lòng bùng bùng, ta hỏi: "Vậy ngài bị làm sao? Ngày mai là mười lăm, ngài lại muốn một mình chạy ra bên ngoài sao?"

Thủy Hành Ca gạt đầu: "Ừm. Chờ người đó tới, lại đi tìm Long Diệu Âm"

"Cũng không biết có khi nào nàng tới tìm ta trước hay không."

Chờ người đó từ Tây Vực tới đây, vết thương trên mặt ta cũng tốt lên nhiều, nếu Long Diệu Âm nhìn thấy mặt ta, đại khái nàng cũng biết ta là ai, cho dù vào trong trận, cũng sẽ không đá thương ta. Người ta muốn gặp suốt sáu năm đang ở phụ cận, không thể chờ thêm mấy ngày, thật sự là đứng ngồi không yên.

Uống qua thuốc, ta về phòng tháo mặt nạ, lấy thuốc của Vạn thân y xoa lên, nửa bên kia thành mặt trắng nhò. Thật muốn dính khuôn mặt mỹ nhân này lên, nhưng làm thế nào cũng không dán lại được, đành thế thôi, không ra khỏi cửa là tốt rồi, cũng sẽ không hù dọa người.

Nằm dài trên giường mơ mơ màng màng ngủ một hồi, trong mộng đều là cảnh Thảm gia sụp đổ, khắp nơi là cảnh người làm trốn chạy, ta ôm chân mẹ, hỏi bà phụ thân ở nơi nào. Lại bị bà một cước đá văng, ôm bọc quần áo chạy mất. Bốn nữ nhi, không sánh bằng mấy tờ ngân phiếu tài bảo trong tay bà. Ta vừa kéo muội muội chạy vừa quay đầu nhìn lại, đại trạch của Thảm gia đã bao phủ trong biển lửa.

Ta mở mắt ra, lau trán, đều là mồ hôi lạnh. Lặng yên một hồi lâu, mới chậm rãi đứng dậy, thật đói, chỉ cần ăn no vậy là đủ rồi. Vừa mang giày, ánh mắt thoáng nhìn, trên cột giường cắm một cái phi tiêu. Ta giơ tay lên rút ra, không rút ra được. Nhảy xuống giường, nắm bằng cả hai tay, dùng sức kéo ra, vẫn không có chút động tĩnh nào.

"Nha nha ta phi, nếu gửi cho ta cũng đừng có cắm sâu ba phân như vậy chứ!" Quan sát một hồi, ta yên lặng gỡ mảnh vải buộc trên phi tiêu xuống.

Người chưa tỉnh ngủ, đầu óc có hơi đần nha.

Ta an ủi tự mình như thế, mở mảnh vải ra nhìn, chỉ thấy phía trên có dòng chữ nhỏ viết tay "Nếu muốn gặp ta, giờ tý đi về rừng cây phía Đông" .

Không có chữ ký, chỉ có một đóa hoa mai.

Con cái Thảm gia, vào học đường, đều học cách vẽ hoa mai. Cha luôn nói, ngộ nhớ ngày nào đó chúng ta thất lạc, có một dấu hiệu đặc biệt mới dễ nhận biết.

Bây giờ nghĩ lại, chẳng lẽ cha đã sớm nghĩ đến việc Thảm gia sẽ suy tàn sao?

Ta lắc đầu một cái, cắt mảnh vải đi. Muốn đi tìm Thủy Hành Ca, lại ngừng bước. cũng đã đến mười lăm, ngộ nhớ lúc lâm vào khốn cảnh trong trận pháp, bị nhốt lại không thể đi ra thì làm thế nào?

Nghĩ tới nghĩ lui, ta mặc thêm xiêm áo, cắt kỹ mảnh vải, đẩy cửa đi ra ngoài.

Ánh trăng mười ba chiếu vào đá xanh lát trên đường phố, điểm sáng như sóng nước trong veo. Đêm đã khuya, không có người đi đường, chỉ có người bán hàng rong, đã chuẩn bị dọn dẹp sạp hàng. Bởi vì nơi này gần Đường môn, thương khách nam bắc thường lui tới cái trấn nhỏ này, phụ cận Đường

môn, không có đạo tặc dám quấy phá, vì vậy thương khách đi đường vòng cũng dễ hiểu.

Lần trước tới, đêm chưa khuya người đi đường nhón nha nhón nháo, mũi chân đụng tới gót chân, đèn rực rỡ chiếu xuống dưới, ánh sáng lấp lánh, tiếng người huyền ảo, không vắng vẻ như hôm nay.

Đã tới đầu thu, gió đêm hơi lạnh, ta bước nhanh một chút, hướng rừng cây phía Đông chạy đi.

Rừng cây phía Đông ngoài thành nổi danh hoang sơ, sáu năm trước võ lâm náo động, nơi này đã từng xảy ra đại chiến, lúc ấy tử thương vô số, có vài người không người nào nhận lãnh, vì vậy có Thi Cốt ở lại trong rừng cây. Hiện tại nửa đêm đi vào, mơ hồ thấy có quỷ hỏa trời du, phối hợp với côn trùng ngủ đông kêu vang, hết sức quỷ dị.

"Tha lỗi tha lỗi, ta là người tốt, chưa bao giờ làm chuyện giết người cướp của. Sáu năm trước ta còn là Tiểu hải đồng, người nhà đều là thương nhân, cùng các vị võ lâm tiền bối không có xung đột, ngàn vạn đừng tìm ta báo thù a."

Ta yên lặng điểm tên các vị Thần Tiên một lần, rõ ràng đi đã lâu, mà vẫn chưa ra khỏi rừng rậm. Ta dừng một chút, cắn răng nói: "Long Diệu Âm người đi ra cho ta! Kỳ môn độ kiếp loại vật này là để dùng trên người nhà sao!"

Trừ tiếng côn trùng kêu vang, vẫn không có tiếng vang nào khác. Chợt tốc độ gió trên đỉnh đầu đột ngột thay đổi, ta theo bản năng đánh sang bên cạnh, bên tai ầm ầm vang dội, nghiêng đầu nhìn, chỉ thấy các cọc gỗ hợp lại thành lưới lớn, nhưng bên dưới cọc gỗ, toàn là răng cưa sắc bén, đây rõ ràng là muốn đẩy ta vào chỗ chết.

Tìm bỗng dừng như bị kim châm, ta run giọng: "Tại sao lại muốn giết ta?"

Rừng cây yên tĩnh, ta cho rằng sẽ luôn trầm mặc như vậy, chợt truyền tới một giọng nữ trầm thấp: "Ta muốn sống thật tốt, tiểu Thu, ngươi hãy thay Xuân tỷ tỷ chết đi."

Ta ngẩn người, bức tức: "Phi! Chúc cho liệt tổ liệt tông Thẩm gia hàng đêm vào giấc mộng của ngươi, khiến ngươi gặp ác mộng cả đời!"

Hơi thở ta run run, tay chân cũng không còn lưu loát, một đường chạy về, nhưng căn bản không biết đường ở nơi nào, né mấy cái bẫy rập, té ngã nhào. Nếu như bây giờ có gương cho ta soi, nhất định là chặt vật không chịu nổi.

Tiếng vang sau lưng dần ngừng lại, ta chạy muốn tắc thở, ngã bệt xuống dưới tàng cây há mồm thở dốc, dụi dụi mắt, cố gắng nhìn trước mặt. Cả rừng cây này sớm đã bị nàng bày bẫy rập, lại có trận pháp như quỷ đã tường gây trở ngại tầm mắt và phán đoán, ta có thể chạy thoát mới là lạ.

Trong lúc hoảng hốt ta như thấy Thủy Hành Ca đạp lên ánh trăng mà đến, y phục bởi vì ánh sáng đen tối trong rừng cây mà trở nên đen nhánh, mây đen trên trời tiêu tán, ánh trăng vừa lộ, chiếu rọi lên mặt của hắn, khí thế trong veo mà lạnh lùng tản ra, giống như Tiên Nhân, chiếu sáng cả rừng cây âm u này.

Ta yên lặng nuốt nước bọt, bầm bầm mình, không phải đang nằm mơ!

Thủy Hành Ca hạ mắt nhìn ta, chần chờ chốc lát, giơ tay lên gạt hai má của ta, nước mắt lạnh như băng trên mặt đều bị hắn lau đi: "Thì ra là cô sợ quỷ, sợ quỷ nửa đêm còn dám chạy đến đây."

Ta nức nẻ nghẹn ngào ôm lấy bắp đùi của hắn, khóc đến đất trời u ám.

Thân tỷ tỷ muốn giết ta, thật là khổ sở, thật là khổ sở, thật là khổ sở, thật là khổ sở. Bóp chết nàng.

Ta thích Thủy Hành Ca hơn, nhưng vật hy sinh cùng thanh niên tài tuấn trên giang hồ quả là không có tương lai.

Nghĩ tới đây, ta đột nhiên cảm nhận cuộc sống dai dẳng khổ sở, chợt cảm thấy tiền đồ hoàn toàn u ám.

Bạn đang đọc truyện *Giáo Chủ, Ngươi Lại Biến Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 19

Ed: Jang Bò

Thủy Hành Ca thu chân: "Bản quần của ta, cô giặt."

"Ta giặt!"

". Y phục bị xé rách, cô mua."

"Ta mua!" Ta dừng một chút, lung tung lau nước mắt, ngẩng đầu hỏi hân: "Có đất không?"

"Vải được làm từ tơ của Ngân tằm Tây Vực Ngân, giải nóng xua hàn, nên rất quý." Thủy Hành Ca cảm áo ta nhẹ nhàng kéo, nhắc ta dậy: "Đi ra ngoài trước rồi nói."

Ta bỗng dừng cười với hân, không để ý ánh mắt kỳ quái của hân: "Thủy Hành Ca, chị ruột của ta muốn giết ta."

Chân mày của Thủy Hành Ca không nhúc nhích, gật đầu: "Cô nên sớm nghĩ tới."

Ta than thở: "Đúng vậy, ta sớm nên nghĩ tới. Tiếng tăm lừng lẫy, trộm hết của thiên hạ Diệu Thủ Quan Âm, sao lại đột nhiên chạy tới chỗ Lý Thương trộm tranh chữ, thứ kia mặc dù đáng tiền, nhưng so với những thứ trước đó nàng trộm cũng không tính là gì. Ngàn thiên cốc, Vạn Tượng lâm, thanh lâu phường những nơi nổi danh là hung hiểm như vậy còn không thể ngăn cản nàng, huống chi chỉ là một Thiên cơ môn rất bình thường. Nàng sao lại thất thủ lộ mặt được đây."

Thủy Hành Ca trầm giọng: "Cô không phải là không nghĩ tới, mà căn bản không muốn thừa nhận ý đồ chân chính đó."

Ta ngẩng đầu nhìn hân: "Thủy Hành Ca, nhân sinh đau khổ như vậy không cần phơi bày."

"."

Ngày mà Long Diệu Âm thất thủ, đúng ngày ta xuống núi đưa tin không lâu. Trước kia ta xuống núi chỉ là xuống phiên chợ ở trấn nhỏ chọn mua vật phẩm, người gặp được không nhiều, ta lại không xuất sắc, dễ dàng bị chìm trong biển người mờ mịt. Nhưng lần này đi xa, gặp nhiều người, Long Diệu Âm lúc nào đó đã nhìn thấy ta, sau đó phát hiện ta giống hệt với nàng, thám thính được thân phận của ta, tiếp theo bèn tự biên tự diễn một tiết mục ăn trộm, bị thất thủ, lộ ra mặt thực?

Đây ta lên đầu gió sóng, nàng ở phía sau ngồi mát ăn bát vàng. Một khi ta thành hình nhân thể mạng, là nàng có thể mang theo tiền tài đã trộm nhiều năm qua vô tư tiêu dao tự tại.

Rõ ràng ngày trước tình cảm tốt như vậy, gặp phải người xấu, đánh bẻ đầu chảy máu cũng không để cho bọn họ khi dễ bất kỳ tí muội nào trong số chúng ta. Nhưng chỉ chia ly sáu năm, lại trở thành bộ dáng như bây giờ. Nếu liệt tổ liệt tông biết, không biết có bị nàng làm cho tức điên mà sống lại hay không.

Bàn tay ấm áp phủ trên đầu ta thiếu chút nữa thì ta nhào vào ngực hân khóc. Người khác thì muốn được ông trời thương hại, ưu ái nhiều hơn một chút, mà ta chỉ cần một chút là tốt rồi. Một khi có nhiều, ngày nào đó không còn nữa thì phải làm thế nào?

"Đi thôi."

Giọng điệu êm ái, thấm vào tận tâm can, ta lau nước mắt: "Ừ."

Có Thủy Hành Ca ở bên cạnh, một đường đi bầy rập xuất hiện hình như cũng có chút đơn giản buồn cười, không sợ hãi. Tay ta ôm lấy cánh tay hân, đầu dựa vào tay hân, lúc này không ăn đậu hũ thì đợi đến bao giờ. Không biến thành chim nhỏ nép vào hân một phen chính là lãng phí chiều cao chênh lệch này nhà.

Sắc trời ngày càng sáng lên, thân thể của Thủy Hành Ca lại càng lạnh, dần dần giống như đêm đó, bàn tay vốn ấm áp, cũng bắt đầu trở nên lạnh lẽo. Ta ôm chặt hơn, hận không thể lấy nhiệt độ của chính mình chia cho hân một nửa. Một Thủy Hành Ca không có năng lực phản kháng, ta không thích, thậm chí sợ hãi.

Khi nhìn quen dáng vẻ cường đại của một người, sẽ rất khó để tiếp nhận bộ dáng yếu đuối không chịu nổi một kích của hân.

Ta nhỏ giọng gọi: "Thủy Hành Ca?"

"Hả?"

"Tay của ngài lạnh."

Hân nắm chặt tay, chân mày nhăn lại, không nói nhiều: "Ừ."

"Hôm nay chúng ta có thể đi ra ngoài sao?" Thấy hân không đáp lại, vẻ mặt nghiêm cẩn, ta lại không dám hỏi nhiều, càng không dám hỏi kỹ.

Rừng Đông Lâm tuyệt đối không có khả năng dài như vậy, ta thậm chí hoài nghi ta đã đi nhầm tới một địa phương khác. Nhưng rừng cây không có gì khác thường, xung quanh đây chỉ có nơi này mới có nhiều đại thụ trăm năm che trời như vậy.

Hơn nữa kỳ quái là, mặt trời đã lên, nhưng chúng ta rõ ràng đã đi rất lâu, trên đỉnh đầu vẫn là một mảng màu da cam, không thấy ánh sáng, không thấy Đông Tây, hình như vẫn một mực ở chỗ đó, thời gian ngưng lại.

Sớm nghe nói năm đó người thuật sĩ tinh thông bát quái trận từng sử dụng nó trong quân đội của triều đình, giúp triều đình đánh bại quân địch. Sau này triều đình đắc thắng, lại sợ hãi uy lực của trận này, cố ý giết thuật sĩ. Mà may mắn người thuật sĩ sống sót bảo vệ được tính mạng, biến trận bát quái này thành bí truyền, tuy vô lâm đồn đại vậy, nhưng không ngờ trận pháp này uy lực lại lớn như vậy.

Cái này cùng võ công cao thấp không liên quan, không hiểu trận pháp bát quái căn bản là như Quỷ đả đường, là đường mà lại không phải là đường.

Trong miệng không thấy khát, trong bụng không biết đói, chân cũng không thấy mệt mỏi. Nhìn thú rừng chạy tán loạn trước mặt, cũng không có tâm tư đi bắt.

Thủy Hành Ca hình như cũng biết lạc đường, nhưng vẫn yên lặng, có hấn ở bên, thật an tâm.

Hắn chợt ngừng lại, không ngẩng đầu nhìn trời, giọng nói chậm chậm: "Đã gần đến giờ Tý rồi."

Ta giật mình: "Nhanh như vậy sao?" Cuối cùng lại hỏi: "Làm sao ngài biết?"

Hắn dừng một chút: "Ta có thể cảm ứng được."

"Ngài là quái thú sao? Có thể giống như thú loại biết được canh giờ?" Ta cười, mới phát hiện đôi môi khô khốc, theo nụ cười này, khoe môi toét ra, mùi máu tươi bay vào trong mũi. Nhận thấy tay của hắn cứng lại, hình như muốn rút ra, ta vội ôm chặt, theo dõi hắn, hoảng hốt nói: "Thủy Hành Ca, không được bỏ lại ta."

Dứt lời, hắn ngăn người, ngay cả ta cũng sửng sốt. Thấy hắn hạ mắt nhìn ta, ta cảm nhận được trên mặt nóng bỏng, lúc này thô lỗ như vậy có phải quá trực tiếp hay không. Nhưng cũng không thể để hắn bỏ ta lại, không phải sợ hắn một đi không trở lại, cũng không phải sợ một mình ở đây sẽ chết, mà là. Không muốn bị hắn bỏ rơi.

Rốt cuộc Thủy Hành Ca vẫn kéo tay ra, nhỏ giọng nói: "Ta sẽ rất nhanh trở lại."

Ta kéo hắn: "Coi như ngài thật sự đang luyện võ công kỳ quái, ta cũng sẽ không để ý."

Giọng nói của hắn chợt lạnh: "Mỗi người đều nói không để ý, nhưng mỗi người biết, đều không ngoại lệ rời đi."

Ta cảm thấy mát mát, tự giễu cười nói: "Ta buông tay, nhưng ngài đừng nghĩ ta cũng là người như vậy, chỉ là ta không muốn làm cho ngài khó xử." Ta khoát khoát tay, nói: "Đi nhanh đi, không phải phải giờ Tý rồi sao? Ta sẽ ở nơi này đợi ngài trở về."

Dứt lời, ta ngồi xuống dưới tàng cây, ngồi bất động. Nếu ta đi loạn, sớm muộn cũng sẽ bị rơi vào các loại bẫy rập. Chẳng bằng chờ hắn trở về, hơn nữa ta cũng không muốn hành động một mình.

Yên lặng chán chường ngồi chốc lát, vẫn thấy bóng dáng kia đứng bất động trên đồng lá khô, bóng dáng ẩn hiện, ta không khỏi tức giận, ngẩng đầu nhìn hắn chầm chậm: "Thủy Hành Ca, rốt cuộc ngài có đi hay không?"

Ánh dương chiếu lên mặt hắn không nhìn rõ tái nhợt, mặt mày như mực, ánh sáng trong mắt bắt diệt, tựa như chứa ngàn vạn tinh tú, chỉ nhìn qua đã thấy hắn đầy mưu lược, không chuyện gì có thể làm khó hắn. Bị hắn nhìn thẳng, ta cơ hồ cảm thấy bị khí thế đè ép đến khó thở, vừa muốn nghiêng đầu, lại thấy hắn cúi người, thế mà lại ta ôm vào lòng.

Giáo chủ đại nhân, ngài...ngài có thể đừng ôm chặt như vậy, ta sắp bị ghim chết rồi. Chỉ là, hắn đang sợ hãi cái gì?

Giọng điệu của Thủy Hành Ca càng hạ thấp: "Nếu như cô thật sự rời đi, ta cũng sẽ không trách cô."

Ta mờ lún mắt, tư thế ôm này quả thật rất mập mờ, nhất thời hỗn độn. Vừa mới run rẩy hai tay muốn thuận thế ôm lấy hắn, lại thấy hắn chợt buông lỏng, ánh sáng bên cạnh, ngạc nhiên nhìn, thấy hắn vừa đánh ngã. Một con thỏ trắng?

Thủy Hành Ca thời điểm này ngài lại đi đánh thỏ làm gì!

Ta thiếu chút nữa thì học ba lít máu để bày tỏ sự chán kinh của ta, nhưng trong chớp mắt, thân thể cao lớn thẳng tắp của Thủy Hành Ca không thấy đâu, chỉ thấy hai con thỏ trắng trên mặt đất.

"Thủy, Thủy Hành Ca?" Ta kinh hãi tinh thần phấn chấn, hắn chui xuống đất? Không đúng, trên đất không có hố. Hắn bay lên trời? Không đúng, không thấy hắn bay lên trên!

Đợi chút.

Ta tròn mắt nhìn con thỏ đang nửa ngồi dưới đất nhìn ta chầm chậm, sợ hãi thiếu chút nữa ngất đi, đầu óc thật sự không đủ dùng! Ta cười khan hai tiếng: "Thủy Hành Ca, ngài đừng nói với ta là ngài biến thành thỏ nha."

"Ha ha ha ha, Thủy Hành Ca, nhất định là ngài chui xuống đất có phải hay không?"

"Ha ha ha ha, Thủy Hành Ca." Ta thiếu chút nữa khóc lên: "Cái này quá trái ngược với lẽ thường ngài có biết không! Ngài muốn dọa ta biến thành thần kinh hay là tâm thần?"

Một con thỏ trắng lão đảo chạy trốn, một con kia vẫn nửa ngồi nhìn ta. Một đôi mắt đỏ hồng đặc biệt sáng ngời, cũng không nháy mắt lấy một cái. Ta run rẩy giơ tay lên chọc chọc nó, eo nhỏ mềm mại, cũng không thêm chạy, chỉ nhìn ta chăm chăm, một đôi tròng mắt sắc bén, lạnh nhạt.

Ánh mắt ngạo thị thiên hạ này trừ của Thủy Hành Ca còn có thể là ai!

Ta gõ gõ cái đầu đang choáng váng của mình, người và thỏ nhìn nhau hồi lâu, nhất thời không biết nên nói gì.

Loại chuyện này chỉ có trong thần thoại. Rốt cuộc ta cũng biết vì sao Thủy Hành Ca lại lo sợ người khác biết điều bí mật này của hắn như vậy. Đây là nói, mỗi khi mỏng một, mười lăm hắn sẽ hóa thân thành thú, mà mới vừa rồi hắn đụng vào con thỏ, cũng chính là vào giờ tý đụng phải con thú đầu tiên, sau đó hắn sẽ biến thành bộ dạng của nó?

Chuyện này đã không cách nào dùng lẽ thường để giải thích.

Ta lại lần nữa sợ hãi than Ma giáo thật là nhân tài xuất hiện lớp lớp địa phương tốt a, mặc dù đều là quái tài.

Biến đổi thành thỏ Thủy Hành Ca rõ ràng rất đáng yêu, hơn nữa có thể tận tình chà đạp nha.

Ta len lén cười, cúi người dùng đầu ngón tay chọc chọc lông bụng mềm như nhung của nó: "Thủy Hành Ca, biến thành thỏ cảm giác như thế nào?"

Nó trừng lớn mắt, cuối cùng bỏ xuống ánh mắt lạnh lùng tìm tòi nghiên cứu, đổi lại thành nét mặt "Cái đồ người phạm ngu xuẩn", ta nhẫn nhịn không được cười ha ha: "Những người biết rõ chân tướng của ngài chạy mất nhất định là bởi vì ngài biến thành con cọp, con voi những con đó không đáng yêu, cho nên mới nói lựa chọn chân thân rất quan trọng. Ngài nếu là biến thành chim nhất định sẽ bị ta nấu canh ăn, nếu biến thành rắn độc cũng nhất định bị ta bắt đi chế độc."

Ta đội nhiên á khẩu, không đứng.

Cái đồ người phạm ngu xuẩn. Nét mặt này, giống như đã từng thấy qua.

Bấm một chút, mỏng một mười lăm. Báo xa lị, huyết cấp bỏ câu, con rắn nhỏ. Đường như đều là.

Ta thiếu chút nữa nhảy dựng lên: "Ngài...ngài. Ngài nói, lúc ta thay quần áo trước mặt ngài ngài có nhìn trộm hay không!"

Thỏ con không có đáp, nhưng ánh mắt rõ ràng đang né tránh, là né tránh, đang giả bộ ngu ngốc giả vờ thuần khiết a!

Ta lắc hai chân trước của nó, muốn khóc: "Ngài nói cho ta biết, ngài không nhìn, ngài không có nhìn. Khẳng định là nhìn, báo xa lị nhìn một lần, con rắn nhỏ nhìn một lần, đều là coi hết sạch thay quần áo, ngài nói bọn chúng có phải là ngài hay không, phải hay không?"

Thỏ liếc mắt nhìn ta.

"Ồ ô ô." Ta lau nước mắt chua xót, bị một đấng mày râu thấy hết còn không biết, lúc ấy không có biết gì, không có gì đúng không?

Đột nhiên ta cảm thấy mắt thế diện cực kỳ, nếu không hay là thừa dịp Thủy Hành Ca đang là thỏ trắng giết hắn diệt khẩu đi.

Không trung chợt truyền đến một hồi tiếng cười khinh miệt: "O, thì ra là còn chưa chết. Ta đã từ Đường môn đi bộ một vòng trở lại, muốn nhặt xác cho người, nhưng người vẫn còn sống. Nói lời điên cuồng, bị ép điên rồi sao?"

Lòng ta chìm xuống, là Long Diệu Âm.

Hay nói là, tỷ tỷ của ta, Thẩm Xuân.

Bạn đang đọc truyện *Giáo Chủ, Người Lại Biến Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20

Ed: Jang Bò

Ta bế con thỏ lên, cười lạnh: "Thẩm Xuân, cứ làm xuân thu đại mộng của người đi, người điên là người."

Dứt lời, một khắc kia ánh mặt trời cũng biến mất, trong nháy mắt biến đổi đột ngột, rơi vào trong màn đêm đen nhánh.

Ánh sáng trong rừng cây âm đạm, cho dù là mười lăm trăng tròn, ánh trăng cũng bị đại thụ che trời che lại. Trong bóng tối âm u một nữ tử mặc y phục màu đen chậm rãi đi ra, thân hình thon thả, toàn thân như là theo thói quen thẳng tắp, mỗi một bước đi rơi xuống đất có lực nhưng không hề có tiếng vang, dưới ánh trăng mờ hồ dần dần lộ ra gương mặt. Người ngoài nhìn vào, còn tưởng rằng ta đang đứng đối diện một mặt gương rộng lớn.

Dáng dấp của chúng ta lúc nhỏ giống hệt nhau, nhưng không ngờ, sau khi lớn lên, vẫn giống như cũ. Nếu như có điểm khác, đó chính là nàng gầy hơn so với ta rất nhiều, ánh mắt cũng sắc bén hơn, dáng người cứng cỏi bền bỉ.

Luyện công phu trộm cắp, lại luyện từ năm mới mười tuổi, chắc hẳn luyện rất khổ cực. Ánh mắt kia quá sắc bén khiến người ta nhìn vào không khỏi tim chân run, tỷ muội gặp lại, không nghĩ sẽ tàn khốc như thế.

Thập thất huynh cùng cha khác mẹ còn đối với ta tốt như vậy, thân tỷ tỷ cùng một mẹ lại muốn mượn ta "Thoát thai đổi cốt", thật buồn cười.

Long Diệu Âm đầu không động, hạ mắt quan sát ta một lượt, cười cười: "Hào muội muội, mấy năm qua xem ra muội sống rất tốt, lần này hãy thay tỷ tỷ chết đi."

Ta tức giận nói: "Có tỷ tỷ nào ích kỷ như ngươi sao? Ngươi phải dùng thân muội muội tới chết thay mới có thể có cuộc sống tốt sao?"

Giọng nói của Long Diệu Âm như thường: "Thấy gương mặt thật của ta, còn có ba tiền bối, bọn họ tuy nói nhìn mặt mũi sư phụ ta sẽ không nói qua chuyện này, nhưng khó bảo toàn một ngày kia, bọn họ sẽ phơi bày ta. Cho nên mượn tay Lý Thương, dùng khuôn mặt của ngươi, khiến sự tồn tại của ta biến mất, là tốt nhất."

Ta không tìm được lời nào để mắng nàng.

Long Diệu Âm chấp tay thở dài nói: "Sáu năm trước, ta bị Thánh thủ thu dưỡng, sư phụ đối với ta rất tốt, nhưng mỗi ngày luyện công đều mệt chết, ta thường xuyên nhớ tới lúc còn làm nữ nhi ở Thẩm gia. Nhịn ba năm, ta xuất sư, bắt đầu trộm vặt, không ngờ thiên phú hơn người, một lần thành danh. Sau lại nhịn đến lúc sư phụ qua đời, ta cũng không bị buộc đi làm chuyện ta không thích. Nhưng khi ta giống như người thường đi ở trên đường phố, lại phát hiện mình không thể sống giống như người bình thường. Luôn lo lắng ngày nào đó thân phận của ta bại lộ, sợ cuộc sống này sẽ biến mất. Hôm đó ta ở quán trà uống trà, nhìn thấy ngươi, rốt cuộc ta đã biết, phải thế nào để vượt qua có được cuộc sống của người bình thường."

Ta dùng sức phỉ nhổ nàng hai cái: "Ngươi đừng nghĩ chỉ mình ngươi sống như vậy, ta cũng thế. Ngươi quá mức ích kỷ."

"Hừ." Nàng giờ tay ý chỉ ta im lặng, cười gằn dở, mắt đầy chán ghét: "Ta không thể so với ngươi, Tam muội, Ngũ độc giáo là môn phái tự do, nếu ngươi và ta thay đổi vị trí, ngươi nhất định cũng sẽ muốn mạng của ta. Cho nên, mạng của ngươi hãy cho ta mượn đi!"

Dứt lời, thấy nàng phi thân lên, tay phải phát ra ánh lạnh, hẳn là đang cầm chủy thủ đâm tới chỗ ta. Thân thể ta nhất thời lạnh lẽo, tuy nói một đường bầy rập vô số, nhưng dù sao cũng không phải nàng tự tay muốn giết ta.

Ngón tay hơi đau, cúi đầu nhìn, Thủy Hành Ca tên này thế nhưng giương răng thỏ cắn ta.

Trở về sẽ mang ngươi đi hàm!

Kinh công của Long Diệu Âm rất được, nhưng võ công lại rất kém, rốt cuộc ta cũng hiểu rõ tại sao nàng lại vây nhốt ta suốt cả một ngày mới xuất hiện, võ công như vậy, rất dễ dàng bị ta chém giết. Đợi nàng đến gần, ta bất ngờ xuất chưởng, lợi dụng bước chân của nàng thay đổi, ta mượn ưu thế nhẹ nhàng tránh thoát.

Chủy thủ trở tay đâm tới, động tác cũng không nhanh, lời đồn Diệu Thủ Quan Âm kinh công giỏi võ công tệ quả nhiên không phải là giả. Ta nghiêng người tránh né, thừa dịp nàng thu tay lại, giờ tay lên vẩy độc phấn trong lòng bàn tay ra, trúng mặt nàng.

Vốn tưởng rằng nàng có thể tránh thoát, một đồng độc được trong tay đều đã chuẩn bị xong, ai ngờ nàng hoàn toàn không tránh được, lại trúng chiêu, sừng sốt chốc lát: "Ngươi" còn chưa nói xong, đã gục xuống.

"."

Ta cùng thỏ liếc nhìn nhau một cái, mặt nó tràn đầy vui mừng, rốt cuộc cũng thừa nhận võ công của ta cũng không tệ.

Quá trình kinh hiểm, kết quả rất không ngờ. Ta rút sạch các loại binh khí lộn xộn có thể gây án trên người Long Diệu Âm, yên lặng nhặt y phục của Thủy Hành Ca lên, xé thành vãi, mạnh mẽ cột nàng vào gốc cây. Liếm liếm môi khô khốc, lại rách thêm rồi. Thấy hai móng vuốt trắng ôm vãi vụn tròng ta, ta vỗ vỗ đầu nó: "Đây không phải là sợ nàng chạy sao, huống chi ta cũng không thể giết nàng."

Dứt lời, lại ôm nó vào trong ngực, lỗ tai rất mềm, thân thể cũng rất ấm, ta bất giác dùng mặt cọ xát thân thể của nó, lại dừng lại, giờ nó lên nhìn kỹ: "Nếu vừa rồi ngài dụng trúng thỏ cái thì phải làm thế nào? Chẳng lẽ sẽ biến thành. thỏ mẹ?"

Nó yên lặng nhắm mắt lại.

Ta cười to, ôm nó cười thiếu chút nữa thì lạc giọng, cười đủ rồi ta cúi người nhìn xuống đất, ánh sáng quá mờ, cái gì cũng không nhìn rõ: "Ta không nên đánh nát nàng, lần này không tìm được đường ra ngoài rồi."

Thỏ trắng bức tức nhảy xuống, nhấc chân lên bãi đất trống cào, cào thành mấy chữ to: "Người lập trận bị hạ, trận pháp phá."

Ta gât đầu một cái, xóa mấy chữ này, tránh cho sau khi Long Diệu Âm tỉnh nhìn thấy sẽ nghi ngờ. Ta dùng tảng đá đập chùy thủ của Long Diệu Âm thành răng cưa, cùn đến không thể cùn hơn nữa, mới đặt lại lên tay nàng. Nếu như không có ai đi qua đây, nàng dùng con dao này cưa hơn nửa canh giờ là có thể cưa đứt vài rồi.

Đi hơn nửa canh giờ, quả nhiên là trông thấy cảnh vật có chút biến hóa, chỉ là đại thụ vẫn cao vút như thế, không cách nào phân biệt. Nhưng đi đến một ngã ba, thỏ trắng liền bắt đầu lắc tay ta chỉ, quả nhiên thị lực của động vật trong đêm tối rất tốt. Thật là biến thành thỏ cũng vẫn có cảm giác an toàn.

Ta sờ sờ đầu nó: "Thủy Hành Ca, ta không hề rời đi, đúng không." Nhìn nó cuộn tròn vùi ở trong ngực, đối bụng một ngày ta không khỏi nuốt nước miếng, tự nói: "Nếu dùng nồi Tử Sa* hầm cách thủy một canh giờ, nhất định ăn sẽ rất ngon."

*Nồi Tử Sa: Một loại nồi làm bằng đất sét, có nhiều ở Nghi Hưng, tỉnh Giang Tô, Trung Quốc. Đất rất mịn, hàm lượng sắt cao, sau khi nung có màu nâu đỏ, tím đen. Chủ yếu dùng làm đồ uống trà.

Thân thể thỏ trắng cứng đờ, nghiêng đầu nhìn ta, ánh mắt lạnh như muốn giết người. Có lẽ là ta đói quá nói quàng, sát ý yếu ớt đó căn bản không thể ngăn cản ý nghĩ kỳ quái của ta với nó.

Ta ôm ý nghĩ ra khỏi đây là có thể ăn thịt, hoàn toàn không biết mệt mỏi đi về phía trước.

Bình minh, ánh rạng đông xuyên thấu đám sương, chiếu vào rừng, đường đất cuối cùng cũng nhìn rõ. Sau khi nhìn, mới phát hiện, tối hôm qua một mình ta mò mẫm run rẩy đi tới tận cuối rừng cây. Bởi vì có vô số bầy rập, cho nên ôm Thủy Hành Ca đi thật lâu, mới ra khỏi khu rừng.

Đi ra khỏi rừng cây, ta đã đói đến độ muốn mang Thủy Hành Ca đi hầm. Ta ôm nó đi tới trấn trên, nhìn thấy quán mì đầu tiên, vất xuống một thời bạc nói: "Tiểu nhị, cho ta mười tô mì! Còn có mười củ cà rốt!"

Thỏ trắng ngồi ở trên bàn, ngồi nghiêm chỉnh, giống như người. Không đúng, nó vốn chính là người. Ta rót hai bát nước, một người một thỏ vùi đầu uống.

Có lẽ là ta cho tiền nhiều hơn, tiểu nhị chỉ nhìn chúng ta mấy lần, rồi thu bát lại.

Ăn hết ba tô mì, mới cảm giác mình sống lại. Nhìn thấy cà rốt một cây cũng không động, ta chọc thỏ: "Ngài không ăn ư?"

Nó nhìn chằm chằm bát mì trong tay ta.

Ta nhỏ giọng: "Thủy Hành Ca, ngài ăn mì giữa phố, sẽ bị người ta bắt lại đưa đến miếu thành hoàng tế lễ đấy! Ngài có gặp qua thỏ ăn mì sao? Ăn cà rốt thật ngon đi!"

Thỏ trắng liếc mắt một cái, nhấc chân, một cước đá bay cà rốt.

". Ta sớm muộn cũng mang ngài hầm!" Ta đứng dậy ôm lấy nó, chạy vào khách điểm bên cạnh, ném xuống một thời bạc, đặc biệt thuê một gian phòng, sai tiểu nhị đưa đồ ăn. Sau đó gấp thức ăn cho nó, xới thêm một bát cơm nóng hầm hập: "Ăn đi."

Chúng ta ăn ước chừng bốn bát cơm, ăn uống no đủ, liền ôm chần mỷ lẫn ngủ một giấc. Tỉnh dậy đã là buổi tối, thấy thỏ trắng vẫn còn mềm mại cuộn tròn trên ghế ngủ, ta xuống giường, nghiêng đầu nhìn nó, không thấy tỉnh. Liền lặng lẽ chạy xuống dưới lầu, tắm rửa sạch sẽ. Lấy một chậu nước nóng đi lên, thấy nó đã tỉnh rồi.

Vắt khăn lông lau bộ lông trắng muốt cho nó, nó lại dùng mọi cách trốn tránh, lau được một nửa, ta mới nhớ tới một cái vấn đề, lau như vậy. Hình như là đang trực tiếp tắm rửa cho Thủy Hành Ca. Nhất thời không được tự nhiên, mở khăn lông ẩm ra, nói: "Tự mình làm sạch sẽ đi." Thấy nó dè dặt bất động, ta lau lung tung cho nó một cái.

Móng vuốt đầy thịt thấm nước, viết: "Y phục."

Ta đây mới nhớ tới y phục của hán đã bị ta xé thành vài troi người rồi, khó trách nó sẽ ôm vài vụn trùng ta. Ta cười gượng: "Phải đi mua ngay cho ngài một bộ mới."

Chạy đến cửa hàng, đánh giá một đồng y phục treo trên kệ, lần đầu tiên mua y phục cho nam tử, Thủy Hành Ca cao bao nhiêu?

Chàng quỹ cười nói: "Cô nương tới mua y phục cho tình lang sao?"

Ta cà lăm đáp: "Không, không phải."

"Cô nương không cần ngại ngần, đây là chuyện vui nhà, xin hỏi vị công tử kia thân hình như thế nào?"

"Ừm, rất cao, không mập không ốm, vóc người thoát nhìn rất." Ta chỉ vào một người đứng trước cửa: "Đại khái chính là gần giống người kia. Mộc Thanh?"

Người đang đi tới nơi này không phải chính là Mộc Thanh ư, hán ngược mắt nhìn ta, đồng tử của hán co rụt lại, hơi thở cũng gấp gấp rút, vọt tới giữ cổ

tay của ta, trầm giọng: "Chường quỹ cho ta mượn một phòng nói chuyện."

Dứt lời, vất xuống một túi bạc.

Ta không thể làm gì khác hơn là cùng hắn vào một phòng, phòng này hơi hẹp, cách gần như vậy, ta không khỏi mất tự nhiên. Giọng nói của Mộc Thanh trầm thấp, giọng điệu có chút khiển trách: "Cô không muốn sống nữa sao? Cũng không mang khăn che mặt ra cửa, không che giấu thân phận của mình một chút. Trên đường cái ta đã nghe thấy có người nói nhìn thấy Long Diệu Âm, muốn đi bắt người, cô ngênh ngang như vậy không sợ bị bắt sao?"

Nghe giọng hắn tràn đầy quan tâm, ta dừng một chút, từ từ, ánh mắt người này có chút không đúng, hắn không phải ngộ nhận là ta là Thánh Cô của Ma giáo, cũng không phải là chưa xem qua bức họa của Long Diệu Âm, nhưng hắn một chút cũng không muốn bắt ta đi Hường Vũ lâm tranh công, ngược lại là đang bảo vệ ta?

Trong lòng ta một lớp bộp, nhìn ánh mắt của hắn càng thêm không được tự nhiên, Mộc Thanh. Yêu thích ta? Ta mờ mịt, khi nào thì bắt đầu! Chúng ta mới gặp nhau mấy lần, cũng chưa nói tới một trăm câu.

Ta nhất thời trăm mối vẫn không có cách nào giải thích, chẳng lẽ đây là vừa thấy đã yêu như lời đồn, nhưng. Ta hoàn toàn không phát hiện! Vẫn luôn nghĩ không có ai thích, nhưng thì ra không phải là không có, là ta không chú ý tới. Vậy mười sáu năm trong cuộc đời, rốt cuộc ta đã bỏ lỡ bao nhiêu thiếu niên, chợt cảm thấy cuộc sống thật đen tối.

"Liều cô nương!"

"À?" Ta vội hỏi hồn, lúng túng nói: "Mộc Thanh, ta muốn nói thẳng thắn với huynh hai chuyện. Một, ta không phải là đệ tử Tiên Hạc phái, thật ra thì ta tên là Thẩm Thu, là đệ tử của Ngũ độc giáo."

Mộc Thanh sững sờ, lại thở phào nhẹ nhõm: "Cho nên cô cũng không phải là người của Ma giáo?"

Ta gật đầu, thấy trên mặt hắn không giấu được vui sướng, càng thêm kiên định hắn quả nhiên là thích ta, mà ta vẫn không phát hiện, quá trì độn: "Còn nữa, ta không phải Diệu Thủ Quan Âm, nàng là của tỷ tỷ ruột thịt của ta, đáng đáp giống nhau mà thôi, ta là người tốt."

Mộc Thanh chợt cười: "Ta chưa từng tin cô sẽ là kẻ trộm khắp thiên hạ Long Diệu Âm."

Ta kinh ngạc nhìn hắn: "Chưa bao giờ tin?"

Mộc Thanh gật đầu: "Ừ, bởi vì cô không giống người làm ra loại chuyện đó. Tuy nói trên đời có kẻ cướp của người giàu giúp người nghèo, nhưng Diệu Thủ Quan Âm rõ ràng không phải."

Cảm giác được người khác tin tưởng thật tốt, từ trong đáy lòng ta cảm kích Mộc Thanh.

Mộc Thanh cuối cùng hỏi: "Cửa hàng này hình như chỉ bán y phục nam tử. Cô tới nơi này là"

Ta dừng một chút, nhìn vẻ mặt nghiêm túc tìm tòi của hắn, không khỏi chần chờ. Mặc dù Mộc Thanh là người tốt, hắn cũng nguyên ý tin ta, nhưng hôm nay ta. Thích Thủy Hành Ca hơn. So với tin tưởng, Thủy Hành Ca không chê ta, yên lặng bảo hộ ta hình như càng làm cho người ta động lòng.

Ban đầu Mộc Thanh tránh ta ba lần bảy lượt, mặc dù lúc ấy cũng không quen thuộc, nhưng so với ta và Thủy Hành Ca trải qua nhiều chuyện, tình cảm tích lũy cũng càng sâu đậm. Nếu che giấu, lại tiếp tục dây dưa, đối với hắn sẽ quá tàn nhẫn.

Ta ngẩng đầu cười với hắn, thật thà nói: "Là mua cho Thủy Hành Ca."

Dứt lời, quả nhiên trông thấy ánh mắt đang sáng ngời của hắn ảm đạm xuống.

Trông, làm cho người ta. Hết sức không đành lòng.

Bạn đang đọc truyện *Giáo Chủ, Người Lại Biến Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21

Ed: Jang Bò

Trên đường từ cửa hàng về, ta nghĩ mãi về lời Mộc Thanh nói với ta.

"Nếu như cô trở thành người của ma giáo. Ngày khác chúng ta tất nhiên sẽ thành kẻ địch."

"Thủy Hành Ca hành vì quái gỡ, lại đứng đầu một giáo, chưa chắc đã thích hợp với cô."

"Ta. Chờ cô."

Nghĩ đến câu nói sau cùng, ta lắc lắc đầu, bước vào trong phòng, gỡ mạng che mặt mà lúc trước khi đi Mộc Thanh dùng kiếm cắt thành xuống. Nhìn về phía cái ghế, không thấy thỏ.

Nếu như người trong giang hồ biết Thủy Hành Ca cứ mòng mòng, mười lăm sẽ xảy ra chuyện, sợ rằng chẳng những môn phái ở Trung Nguyên, mà ngay cả kẻ có dị tâm trong Ma giáo, cũng sẽ đoạt vị thôi. Là ta lôi kéo hẳn không cho hẳn đi, nói cho hẳn biết ta sẽ không rời đi, hẳn còn tin ta.

Mặc kệ hẳn có dẫn ta đi hay không, ít nhất ta sẽ không rời hẳn, nếu có thể chúng ta nhất định sẽ không phụ đối phương.

Ta cời giấy, ngồi trên giường ôm đầu gối than thở: "Thật ra thì Mộc Thanh cũng không tệ, trước đây ta và hẳn gặp nhau, mặc dù khi đó chỉ là hai mắt nhìn nhau. Nhưng không cần thận, lại nhất kiến chung tình vừa gặp đã yêu, dù sao đáng đáp của hẳn cũng không tệ, anh tuân lịch sự. Lại là đệ tử nhập thất của Lý Thương, Lý Thương không con cái, sau này rất có thể hẳn sẽ thừa kế Thiên Cơ môn, rất có tiềm lực nha."

Ta lắc đầu: "Chẳng lẽ ta không nên cự tuyệt, quá quyết đoán? Không đúng, như vậy đối với Mộc Thanh quá bất công, không thể vì đường lui của mình mà mập mờ với hẳn, không nên kéo hẳn theo. Thẩm Thu người quả nhiên là một người thiện lương a, ta yên lặng tự khen mình."

Ta làm bầm lâu bầu, nằm cuộn chặt, lại thấy một đám lông mượt mà đang định trốn ra khỏi chăn. Chúng ta mắt to trừng mắt nhỏ một hồi, thấy nó muốn chạy, ta bèn túm nó lại.

Duỗi chân, bắt được. Duỗi móng, cầm.

Ta nhìn nó, đánh liều một phen, run run nói: "Thủy Hành Ca."

Thỏ: "."

Nếu hẳn biến thành người nhìn vào gương mặt kia chắc chắn ta không thể nói ra được rồi! Hơn nữa, hiện tại nó không thể nói chuyện, coi như có bị cự tuyệt cũng phải đợi qua giờ tỷ, ta sẽ không phải lo lắng xấu hổ.

Còn đáp! Ta thật sự vô cùng muốn mang nó đi hẳn! Lớn như vậy rồi thỏ lộ một lần dễ dàng lắm sao! Ngài không thể nghiêm túc nghe ư, cũng đã biến thành thỏ rồi sẽ không đỏ mặt, ngượng ngùng thì nhắm mắt lại ta cũng sẽ không trách ngài, nhưng còn duỗi cả hai chân muốn chạy trốn là chuyện gì đây.

Trong lòng ta chợt lạnh, chẳng lẽ hẳn không thích ta?

"Thủy Hành Ca! Ngài hãy nghe ta nói." Ta thật sự muốn trói nó lại, không đợi ta nói xong, tiếng gõ mõ điểm canh bên ngoài bay vào trong nhà, ánh trăng trắng như tuyết chiếu vào cửa sổ, mặt đất đầy sương lạnh. Ngay lúc đó dưới thân nóng lên, xúc cảm mềm mại như nhung của lông tơ không thấy nữa, cúi đầu nhìn, gương mặt của Thủy Hành Ca ngay trước mắt.

Cái này thì cũng không nói làm gì, dù sao cũng chỉ là bị đè mà thôi.

Nhưng nếu như Thủy Hành Ca không mặc quần áo thì phải làm thế nào?

Ta: "."

Mặt nóng như bị chưng chín, đỏ như cua luộc, ta run rẩy lật người định chạy trốn, lại bị hẳn một tay kéo trở về, ánh mắt không cần thận liếc trúng thân thể cường tráng kia, tâm trạng của ta lập tức ngổn ngang trong gió. Chẳng lẽ việc đè ép đã kích phát thú tính của hẳn, không nên tiếp tục đè!

Giọng nói của Thủy Hành Ca trầm bổng du dương: "Khí thể vừa rồi khi bắt ta đi đâu mất rồi?"

Ta che mắt, muốn trốn tránh: "Đã tan thành mây khói! Luru mạnh, ngài còn không nhanh mặc quần áo!"

"."

Bên tai chợt nghe tiếng hẳn cười khê, ta mở kê tay nhìn hẳn: "Thủy Hành Ca."

Hẳn kéo chăn che hạ thân, giữ tay của ta, lạnh nhạt nói: "Cái gì? Mới vừa rồi không phải rất lớn tiếng sao? Sao hiện tại lại ỉu xìu như vậy?"

Dù là nửa người trên cũng rất dễ làm người khác phun máu mũi được chứ! Ta kéo chăn cuộn lên trên người hẳn, hẳn bất động thanh sát nhìn ta, ta vờ như không thấy gương mặt đang héo rút của hẳn, với khuôn mặt nghịch thiên này căn bản là không nói nên lời, yên lặng bị đá kích ta dùng sức xê dịch, lại thấy hẳn thò người ra nghiêng tới chỗ ta, khí tức đình trệ, giật mình định thần lại đã thấy gò má trắng nõn áp sát.

Đột nhiên ta cảm thấy ta mới là con thỏ trắng nhỏ kia, hẳn rõ ràng là con sói xám lớn!

Mắt thấy lỗ mũi cao thẳng đã sắp dán lên mặt ta, ngoài cửa sổ chợt có một người nhảy vào, cười vang nói: "Giáo chủ, đã mười sáu rồi, ta tìm người thật khổ."

Hai chúng ta cùng nhau nhìn chăm chăm người vừa nhảy vào, là một nữ tử trẻ tuổi mặc một bộ y phục bằng lụa mỏng màu vàng nhạt, vẻ cười đùa đã hoàn toàn cứng lại trên mặt, đôi mắt ngập nước tràn đầy vẻ không thể tưởng tượng nổi, run run rẩy rẩy lui về phía cửa sổ: "Người...các người, tiếp tục. Coi như ta chưa từng xuất hiện!"

Một cước đã bước lên bệ cửa sổ, muốn chạy trốn, Thủy Hành Ca gọi nàng lại: "Đi mua cho ta một bộ y phục mới."

Cô gái trừng lớn mắt: "Đã xé hư rồi sao?"

Thủy Hành Ca cười cười, vẻ mặt thân thiện nhìn nàng, không nói gì. Cô gái run lên: "Thuộc hạ tuân lệnh! Lập tức đi ngay!"

Ta thăm nghĩ xong rồi, danh dự của Thẩm Thu ta từ đây bị chôn vùi, không khỏi bức tức nhìn hán, vừa nhìn, máu mũi thiếu chút nữa chảy ra, vội nghiêng đầu, cúi người đi giày.

Thủy Hành Ca dò hỏi: "Mới vừa rồi cô định nói gì với ta?"

"Không có!" Ta sợ hán hỏi kỹ, bèn chuyển đề tài: "Người đó là ai vậy?"

Ta chỉ có thể xác định một việc nữ nhân kia không phải là nữ nhân của Thủy Hành Ca, nếu không nhìn thấy bộ dáng này của chúng ta, đã sớm tới đây bắt tiêu tam là ta rồi. Ta thăm than chẳng lẽ tất cả người của Ma giáo đều không đi bằng cửa chính sao!

"Vũ Thiên Tâm."

Ta sùng sốt, kích động nói: "Là người có công phụ truy tìm đệ nhất thiên hạ, chỉ cần một cọng tóc cũng có thể tìm được Vũ Thiên Tâm?"

"Ừm." Thủy Hành Ca hỏi: "Mộc Thanh cũng tới trấn này rồi hả?"

Ta mơ hồ đáp một tiếng, tiếp tục nói sang chuyện khác: "Lại nói Vũ Thiên Tâm, ngài mười bốn đã tích ngay lúc đó nếu phát hiện, tại sao mười sáu mới tìm đến?"

"Ta có quy định, mong một mười lăm sẽ đóng cửa luyện công, bọn họ sẽ không tới quấy rầy." Hán lại hỏi: "Mới vừa rồi cô làm bầm lầy bầu những lời đó ý là."

Người này sao lại không thể gạt qua vậy chứ. Ta yên lặng châm chọc hán, không muốn nói, chính là không muốn nói, nghiêng đầu nhìn hán: "Thủy Hành Ca, ngài có thể giúp ta nghĩ cách, vừa có thể để cho Long Diệu Âm thoát khỏi thân phận Diệu Thủ Quan Âm, lại khiến cho ta bình yên vô sự hay không?"

Ánh mắt hán lóe lên, rốt cuộc cũng không tiếp tục hỏi, suy nghĩ một chút, gạt đầu: "Cũng không phải là không có biện pháp, chỉ là cô ta có nguyện ý phối hợp hay không."

Tiếng gõ cửa vang lên ba cái rất quy củ, bên ngoài là giọng nói của Vũ Thiên Tâm: "Ta đã mua tới rồi."

Ta ra mở cửa kinh ngạc nói: "Thật là nhanh."

Giọng nói rõ ràng rất nhỏ, người bên ngoài lại cười đáp: "Khinh công của bản cô nương chính là nhất lưu."

Ta thở dài một tiếng, khinh công cùng thính giác cũng quá tốt đi.

Mở cửa, chính diện nhìn nhau, trông rõ ngũ quan của Vũ Thiên Tâm, cũng không quá tinh xảo, nhưng khuôn mặt mượt mà hình trái xoan, vẫn vô cùng xinh đẹp. Nàng nhét tới một bọc quần áo, rồi lui ra ngoài.

Không ngờ dáng dấp của Vũ Thiên Tâm lại là một tiểu cô nương, ta vẫn cho rằng ít nhất phải là một nữ tử trên hai mươi tuổi. Ta thật ước ao ghen tị, gần bằng tuổi, thế mà người ta lợi hại như vậy, còn ta vẫn chỉ là mảnh vụn trên giang hồ.

Thủy Hành Ca thay quần áo ta quay lưng nhìn ra ngoài cửa, vừa rồi hán áp sát, là muốn nói với ta cái gì?

Vũ Thiên Tâm bước vào, cẩn thận đánh giá ta, mỉm cười. Tại sao ta cảm thấy bộ dáng này của nàng giống như là má mì ở thanh lâu.

Thủy Hành Ca hỏi: "Có việc gấp?"

Vũ Thiên Tâm lắc đầu một cái: "Không gấp, ngài sai chúng ta tìm Long Diệu Âm, rạng sáng nay ta vào trong rừng Đông Lâm, không biết nàng ta bị người nào trói lại, hôn mê ở đó. Sau đó ta liền đưa nàng vào khách điếm, hiện tại Tổng Nghị đang trông chừng nàng."

Thủy Hành Ca nhìn ta: "Xử trí như thế nào?"

"Thử nói phương pháp kia của ngài một chút, nếu như nàng phối hợp là tốt nhất."

Thủy Hành Ca cau mày: "Ta có nói cho cô là biện pháp gì?"

"Không có." Ta suy nghĩ một chút, cứ như vậy theo bản năng liền tin tưởng biện pháp của Thủy Hành Ca nhất định được, cảm giác lệ thuộc này thật quý dị. Sau đó ánh mắt liếc thấy vẻ mặt của Vũ Thiên Tâm lại thay đổi, đợi chút, vẻ mặt bất gian tại trận của cô là như thế nào đây.

Theo Vũ Thiên Tâm trở về khách điểm ban đầu, Long Diệu Âm bị trói thành cái bánh chưng, ngồi trong chum nước treo ở trên không trung, trong miệng nhét vài bó, chỉ có thể phát ra tiếng y y a a.

Ta tháo vài bó trong miệng nàng, bị nàng hung ác nói: "Thâm Thu, muốn giết hãy dứt khoát mà giết đi!"

"Ta sẽ không giết ngươi." Ta nhẫn nhịn xúc động muốn ném vài bó vào mặt nàng: "Ta không phải ngươi, sẽ không làm loại chuyện tàn sát tỷ muội ruột thịt."

Long Diệu Âm cười lạnh: "Vậy ngươi muốn làm cái gì, giao ta ra, đổi lấy bình an cho mình?"

"Long Diệu Âm!" Ta suy nghĩ nửa thì đánh nàng: "Đổi lấy bình an? Ta vốn vẫn sống những ngày gió êm sóng lặng, là ngươi bán đứng ta... coi như giao ngươi ra, cũng là lấy lại cuộc sống vốn có của ta, chứ không phải đổi, càng không cảm thấy thiếu ngươi điều gì."

Sắc mặt Long Diệu Âm dần dần bình tĩnh, vẻ mặt chó nhà có tang nói: "Người thắng làm vua người thua làm giặc, ngươi muốn chém muốn giết hãy sáng khoái chút."

Trong sân đứng hơn mười người, cũng chỉ có âm thanh của ta và nàng lên lên xuống xuống. Ánh đuốc chiếu sáng ngời, nhìn Long Diệu Âm bị ánh lửa chiếu đến đỏ mặt, giống như đang ở trong kính. Ta lặng yên, nhìn về phía Thủy Hành Ca, thấy hân bóng dáng của hắn sẽ thấy an tâm.

Giọng nói của Thủy Hành Ca chậm rãi: "Ngươi nhìn thấy mấy vị tiền bối kia, là lúc nào?"

Long Diệu Âm mệt mỏi lười biếng đáp: "Hai năm trước, sư phụ qua đời, bọn họ tới phúng viếng. Bởi vì thân phận sư phụ đặc biệt, vì vậy chỉ có mấy người bạn tri kỷ tới viếng."

Thủy Hành Ca yên lặng một lát, nói: "Vậy thì chỉ cần khiến người của Thiên Cơ môn tin tưởng gương mặt lúc đó không phải là mặt thật của ngươi là được rồi."

Long Diệu Âm phản bác: "Không thể nào, những tiền bối kia phải làm thế nào? Tiền bối là bạn tốt của sư phụ, không riêng gì bọn họ, cả thiên hạ đều biết Đạo thánh và Diệu Thủ Quan Âm căn bản không hiểu thuật dịch dung. Cho nên sư phụ cùng ta ra cửa trốn đạo, đều mang theo mặt nạ. Nếu không ta tồn công tồn sức muốn nàng thể thân ta làm cái gì? Tùy tiện tìm một người không được sao. Coi như gạt được Lý Thương, cũng không gạt được bọn họ."

Ta xen vào nói: "Nếu là bạn tốt của Đạo thánh, bọn họ căn bản không có ý muốn vạch trần ngươi, là chính ngươi suy nghĩ lung tung."

Long Diệu Âm lại cười lạnh: "Từ sáu năm, khiến ta tin tưởng, cũng chỉ có bản thân mình."

Ta im lặng, không muốn uốn nắn lại quan điểm cho nàng. Mỗi người trải qua khác nhau, nàng tin hay không, cũng không thể mạnh mẽ áp đặt ý nghĩ của ta cho nàng. Đối với thân muội muội nàng còn có thể hạ sát thủ, huống chi chỉ là không tin tưởng một số người.

Nàng tin, nàng ta yêu, chỉ có chính mình mà thôi.

Giọng nói của Thủy Hành Ca nhàn nhạt, âm điệu lạnh lùng: "Mỗi môn phái đều có truyền không thể ngoại truyền, dù là Đạo thánh cũng không khác biệt. Ngươi làm theo ta nói, không cần tìm người chết thay, ngươi cũng có thể từ đó mai danh ẩn tích, sống tự tại. Nhưng nếu như ngươi còn dám có ý đồ với nàng, Ma Giáo tuyệt sẽ không bỏ qua cho ngươi."

Chữ cuối cùng rơi xuống, nhiếp chấn tâm hồn, giọng điệu nhàn nhạt, nhưng giống như lưỡi dao sắc bén khiến người sợ hãi. Ta nhìn sắc mặt như thường của Thủy Hành Ca, trong thoáng chốc hiểu được, thật ra thì hắn vẫn luôn là Giáo chủ Ma giáo, chỉ vì có chút nguyên nhân, mà ta quên đi điều này.

Ta chỉ là một con tốt thí trên giang hồ, cùng với người thông dong nắm cả thiên hạ này. Sẽ có sau này sao?

Bạn đang đọc truyện *Giáo Chủ, Ngươi Lại Biến Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22

Ed: Jang Bò

Tin tức Đường Nghị Đường trứng độc truyền khắp võ lâm, mấy ngày gần đây người giang hồ tới trấn lại bắt đầu nhiều hơn. Ta vốn định bỏ ra mười đồng mua một túi hồng lên núi, nhưng khi nhìn thấy mấy người lưng đeo bội kiếm không phải mua Ngọc Quan Âm, thì chính là mua tượng Kim Phật, trên dưới ta đều không thể so sánh, nên ta quyết định mang theo một tấm lòng thành của mình đi, quạ an ủi gì đó cũng quá khách khí rồi.

Không uống công ta bỏ ra nhiều tiền như vậy mua một đồng thuốc của Vạn thần y, hôm nay vừa nhìn, vết thương trên mặt đã rất nhạt. Vũ Thiên Tầm giúp ta đeo đồ trang sức trang nhã, vừa tô son vừa thờ dài nói: "Tuổi còn nhỏ thật là tốt, da dẻ thủy nộn. Dáng vẻ này của ta, đã hai mươi hai, không còn trẻ nữa rồi."

"....."

Hai mươi hai tuổi vóc người tựa như tiểu cô nương, người thật sự không phải là đang đá kích ta sao.

Che mặt bằng lụa mỏng, đẩy cửa bước ra ngoài, đã nhìn thấy Thủy Hành Ca đứng ở hành lang nói chuyện với Tổng Nghị, nói nhỏ mấy câu, liền thấy Tổng Nghị rời đi. Ngẩng đầu nhìn ta, hỏi: "Thật sự không cần ai đi với cô?"

"Ừ, không phải lát nữa các ngài cũng đến sao? Bọn họ cũng không thể làm gì được ta."

Thủy Hành Ca chậm rãi nói: "Cẩn thận."

Ta vuốt tay áo, che kín điểm đỏ trên tay, đi trước một bước tới Đường Môn.

Lần trước tới nơi này thiếu chút nữa bỏ mạng, hôm nay lên núi vẫn còn chút ám ảnh. Mấy ngày nay bận an bài chuyện của Long Diệu Âm, vẫn chưa có cơ hội nói chuyện thật tốt với Thủy Hành Ca, chờ sau khi chuyện lần này kết thúc, nhất định phải tâm sự một chút.

Một đường lên núi gặp người đầu là tay trái bọc nhỏ tay phải bọc lớn, người gặp ta quay đầu nhìn lại đã đạt đến một trăm phần trăm, ta bình tĩnh cảm mười mảnh vàng lá trong tay mở thành cây quạt nhỏ, nhẹ nhàng đung đưa, mọi người nhìn thấy, vô cùng hâm mộ, rồi rút thu hồi ánh mắt khinh bỉ.

Vừa đến sơn môn, ta vội cất vàng lá, đi lẫn vào trong đám người.

Hiện tại đã quá trưa, người đến lại nhiều, chúng ta cũng không phải là tới ăn trưa. Đi vào nội đường, tội liên đới địa phương cũng đã không rồi. Ta cảm lý trà đi khắp nơi, nghe mấy tên nhân sĩ chính phái giang hồ nói chuyện bát quái.

"Nghe nói mấy hôm trước Diệu Thủ Quan Âm gửi trộm thiếp cho Đường môn chủ, muốn trộm Trấn môn chi bảo Cửu hương độc cùng Vũ Hoa tiêu."

"Cách thời gian ghi trên bái thiếp cũng còn nửa canh giờ, nhất định phải bắt được nàng, trả lại Hoa Sơn bảo kiếm cho ta."

"Long Diệu Âm này cũng thật to gan, đã thất thủ chỗ Minh Chủ, còn dám ra ngoài quấy phá."

"Không phải nghe nói nàng và Ma giáo có dây dưa sao, hơn nữa Đường môn chủ trứng Bách Hoa độc, đó không phải là độc được trấn phái của Ma Giáo hay sao?"

Ta nói làm sao lại có nhiều người tới như vậy, thì ra là đến bắt Long Diệu Âm. Đám người kia vẫn còn đang riu ra riu rít, trong sảnh có người cao giọng nói: "Môn chủ đến."

Hơn trăm người lập tức yên tĩnh trở lại, cả sảnh đường yên lặng như tờ.

Sắc mặt của Đường Nghị Đường so với hôm đó ở Y cốc đã tốt hơn rất nhiều, chỉ còn đôi môi vẫn tím đen, độc tố vẫn chưa được giải hoàn toàn. Thấy mọi người, hắn gượng cười ồm quyền, âm thanh cũng không vang như thường ngày, nói: "Đa tạ các vị đường xa mà đến, tại hạ thân thể khó chịu, các vị mời tùy ý dùng chút trà bánh."

Môn nhân đã lục tục từ hậu viện mang đến một cái ghế dựa, nhìn sơ qua mọi người rồi ngồi xuống. Đường Nghị Đường ngồi ở chủ vị, nghe Đường Tổng Đức thông báo các lễ vật của các môn phái, tạ ơn từng người.

Chờ bọn hắn thay nhau hưng tình giả ý xong, thấy canh giờ đã không sai biệt lắm, ta mới đi đến giữa nội đường, nhận thấy ánh mắt sáng quắc của mọi người tụ tập, trên trán ta đã đổ một lớp mồ hôi, giờ tay lên nói: "Đệ tử của Ngũ độc giáo tới bái kiến Đường môn chủ."

Đường Nghị Đường nhìn thẳng ta, ánh mắt sắc bén như chim ưng nói: "Có lòng rồi."

Đường Tổng Đức chợt nói nhỏ vào tai hắn, Đường Nghị Đường trầm ngâm nhủ lòng mảy, vừa đứng lên, liền thấy một người lão đạo chạy vào: "Su phụ, cơ quan ở địa cung đã bị phá toàn bộ, Cửu hương độc cùng Vũ Hoa tiêu đã bị trộm!"

Mọi người nhất thời sôi trào, một tên mập nhìn ta mấy lần, chỉ vào ta nói: "Đó không phải là Long Diệu Âm ư?"

Ta trừng mắt nhìn hắn, bình tĩnh tháo khăn che mặt xuống, lập tức thấy binh khí trong tay mọi người ào ào rung động, không đợi ta cãi lại, chỉ thấy một người có thân hình cao lớn đi ra, ồm quyền: "Đường môn chủ, Thẩm cô nương tuyệt đối không phải là Diệu Thủ Quan Âm, nếu như là cô ấy, làm sao có thể đồng thời gây án lại xuất hiện ở trước mặt ngài. Huống chi ta có thể làm chứng, cô ấy đúng là đệ tử của Ngũ độc giáo."

"Mộc. Thanh." Ta dừng một chút, nhìn lại người đang ngồi, thấy họ đang nhỏ giọng nói chuyện với nhau, sắc mặt của Đường Nghị Đường trắng bệch.

Một người chợt giẫm cột nói: "Kể dương đông kích tây, muốn che mắt mọi người, Long Diệu Âm, ngươi còn quá non nớt. Ngươi vô tình bị lộ mặt thật chỗ Minh Chủ, vì vậy hôm nay tới Đường Môn, cố ý trộm Cửu hương độc, bốn tôn cũng đang ở nơi này, khiến mọi người thay ngươi rửa sạch hiềm nghi, đáng tiếc thủ pháp lừa bịp này của ngươi, cũng quá non rồi."

Ta tức giận nói: "Ta bị người khác giả mạo là người bị hại lớn nhất, sao lại biến thành Long Diệu Âm rồi. Hơn nữa cơ quan của Đường Môn nổi tiếng thiên hạ, tùy tiện tìm một người ngoài đường là có thể phá sao?"

Một người chợt nói: "Chẳng lẽ cơ quan của Đường Môn cũng chỉ thường thôi?"

Đường Tổng Đức lập tức trầm giọng: "Các hạ có muốn thử một chút hay không, dùng thân thử nghiệm?"

Người nọ lập tức im bặt.

Sau một lúc lâu, lại có một người vội vàng chạy vào: "Khởi bẩm sư phụ, chúng đệ tử truy bắt Long Diệu Âm, đang đuổi tới bên này, kính xin sư phụ định đoạt."

Một Chương môn của một môn phái lập tức đứng dậy: "Bọn ta nguyện ý giúp Đường môn chủ một tay, vây bắt Long Diệu Âm!"

Ta nghĩ thầm, giúp một tay là giả, muốn bắt nàng lấy lại bảo bối bị trộm mới là thật. Đường Nghị Đường gạt đầu, mọi người túm tụm lao ra, rồi rút đứng ngoài viện, chờ Long Diệu Âm tự chui đầu vào lưới.

Không quá nửa nén hương, liền thấy một bóng dáng thanh lệ đạp ngói mà đến, khinh công quả thật rất tốt. Hình như thấy đằng trước có người, lập tức dậm chân. Đệ tử Đường môn đuổi tới phía sau song chương vung lên, mạnh mẽ kéo tấm khăn che mặt của nàng, lộ ra khuôn mặt.

Ta ngửa đầu nhìn, thờ dài nói: "Khuôn mặt của nàng và ta quả nhiên giống nhau như đúc."

Mộc Thanh cúi đầu nhìn ta, ánh mắt hết sức kỳ quái, ta nhướn mày nhìn hắn, sau đó hắn cũng thu lại không có mồm miệng.

Mọi người kêu gào, nhưng lại không có ai dám lên trước, Long Diệu Âm đã dừng lại trên mái hiên, nhìn mọi người lạnh giọng: "Ta khuyên các ngươi tốt nhất đừng động, bởi vì trong rượu các ngươi vừa uống, ta đã bỏ Bách Hoa độc, cho nên các ngươi nên cảm ơn ta."

Trong đám người có người kinh sợ nói: "Yêu nữ ác độc! Mau giao thuốc giải ra."

Long Diệu Âm cười: "Bách Hoa độc của Ma giáo, ta phải mất rất nhiều công sức mới trộm được, nếu không phải ta cho các ngươi nếm thử một chút, chỉ sợ cả đời các ngươi cũng không cách nào biết sự lợi hại của Bách Hoa độc, cho nên các ngươi nên cảm ơn ta."

Có người bức tức: "Yêu nữ, ngươi thật nham hiểm."

Ta rút kiếm của người bên cạnh, tiến lên một bước, chống nạnh nâng kiếm: "Long Diệu Âm, ngươi có giỏi thì bỏ mặt nạ xuống! Có bản lĩnh thì dùng mặt thật của mình đi!"

Long Diệu Âm lờm ta một cái, ngón tay lần sờ dọc theo cảm chậm rãi cuộn lên một tấm da mỏng, da vừa kéo xuống, nàng cười lạnh: "Ai mà thèm dùng gương mặt này của ngươi."

Mọi người cũng hít vào một hơi, đã có người kinh ngạc: "Hoa khôi Phi Yên!"

Long Diệu Âm lại chậm rãi gờ tay, lại kéo xuống một tầng da.

"Nga Mi sư thái!"

Nàng như ảo thuật, ước chừng đổi năm cái mặt, mọi người rõ ràng đã trầm mê trong trò chơi đó, rốt cuộc nàng cũng đứng dậy, kéo xuống một gương mặt lạ lẫm: "Muốn biết diện mạo thật của Diệu Thủ Quan Âm ta, các ngươi còn quá non nớt."

Một giọng nữ thanh thúy không biết từ đâu truyền đến: "Long Diệu Âm, ngươi trộm Bách Hoa độc của Ma giáo, giá họa cho chúng ta, thật là to gan."

Chúng ta quay đầu nhìn lại, chỉ thấy đi đằng trước là một nam tử gương mặt lạnh lùng, thần như ngọc thụ, một đôi con ngươi bình tĩnh thông dong. Bên trái là một cô gái đang cười khê, bên phải là một hán tử mặt đen. Chỉ có ba người, lại làm cho bốn phía đang huyền ảo nhất thời vắng lặng, có người kêu lên: "Thủy Hành Ca."

Vũ Thiên Tầm nhảy lên đằng trước, ôm quyền nói với Đường Nghị Đường: "Gặp qua Đường môn chủ, nghe nói Đường môn chủ trúng kỳ độc của Ma giáo, nhưng trong giáo phái cũng không có người nào dùng loại độc này với Đường môn, vì vậy chúng ta theo Giáo chủ đến, tránh việc bị người khác vu hãm. Ma giáo tới Trung Nguyên là muốn cùng võ lâm giao hảo, kính xin các vị Chương môn minh giám."

Giọng điệu của nàng không có một tia ngạo khí, bình tâm tĩnh khí, âm thanh lại dễ nghe. Sau khi nói xong, cũng không có ai nhảy ra phản bác. Nếu đổi

thành Tống Nghị nói lời này, sợ rằng hiệu quả sẽ suy giảm lớn.

Giọng nói của Thủy Hành Ca nhàn nhạt: "Các vị bị trúng Bách Hoa độc, Ma giáo sẽ giải."

Lực chú ý của mọi người đều đặt trên người Thủy Hành Ca, đợi đến lúc hồi hồn, Long Diệu Âm đã phi thân lên, lưng không giẫm chân tại chỗ, khinh công quá tốt làm cho người ta ngạc nhiên, thoáng cái người đã rời khỏi viện. Nàng chợt cời ngoại bào, tiện tay ném đi, phần hoa phiêu tán bay xuống, kẻ ngu cũng biết phần hoa này tuyệt đối không thể nào là bột mì! Nháy mắt kinh hãi mọi người không rảnh đuổi theo, tránh né chạy trốn chết.

Long Diệu Âm cuồng tiếu rời đi, trong sân đã loạn thành một đoàn. Đùa giỡn đã xong, ta tự biết sẽ không còn bất kỳ liên quan gì tới nàng.

Long Diệu Âm từ đó có thể dùng gương mặt vốn là của mình yên ổn sống, trên giang hồ bức họa của "Ta" cũng không còn giá trị, Ma giáo cũng không bị hiểm nguy độc hại Đường Nghị Đường. Một hòn đá hạ ba con chim, mà ta cùng Long Diệu Âm cũng sẽ không gặp lại, nếu còn gặp lại thì vỡ diễn hôm nay sẽ vô ích, đến lúc đó lại phải trình diễn tiết mục tỷ tỷ giết muội muội.

Ta ngẩng đầu nhìn nàng rời đi, trong lòng bi thương. Đang sửng sò, không kịp tránh né, cổ tay nóng lên, Mộc Thanh nắm tay của ta muốn kéo vào trong. Vừa mới bước lên, liền thấy một cánh tay duỗi đến, dễ như trở bàn tay hất tay Mộc Thanh ra, trọng lực mất, ta ngã ra phía sau, rơi vào vòm ngực ấm áp.

Thủy Hành Ca đỡ lấy ta, giọng điệu khách khí vô cùng: "Cảm ơn Mộc thiếu hiệp, khiến người phí tâm rồi."

Mộc Thanh: "."

Ta: "."

Có thể hay không thỏa mãn tâm tình được anh hùng cứu mỹ tâm của ta! Ta lớn như vậy còn chưa từng thử qua, Thủy Hành Ca người phải bồi thường cho ta!

Thủy Hành Ca mặc kệ ta trợn mắt, cũng không để ý Mộc Thanh đang ngây ngẩn, ông tay áo rộng lớn vung lên, bột trên đầu ta bay ra, không dính nửa phần. Ta không dám nhìn Mộc Thanh nữa, tránh phía sau Thủy Hành Ca, Mộc Thanh, chúng ta hữu duyên vô phận, người hãy tìm cô nương nhà khác tốt hơn thôi. Hơn nữa. Sao ta lại có cảm giác nếu hấn bước gần thêm bước nữa, sẽ giống như độc phần kia bị Thủy Hành Ca đánh bay.

Nhất định là ảo giác của ta.

Bạn đang đọc truyện *Giáo Chủ, Người Lại Biến Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Ed: Jang Bò

Giải quyết xong chuyện Đường môn, giống như trút được gánh nặng. Ta lấy lại cây sáo ngọc của Thập thất ca từ chỗ Long Diệu Âm, không nói cho nàng biết chuyện của Thập thất ca, dù sao ở trong lòng của nàng, người nàng yêu chỉ có chính nàng. Đem cây sáo bằng ngọc đưa cho Vũ Thiên Tâm, chưa kịp nói địa điểm, nàng đã bay đi chỉ lưu lại một đám bụi.

Kiếp trước nhất định nàng là thiên khuyến ở chỗ Thái Thượng Lão Quân nhà cả ngày ăn linh đan diệu dược nên bây giờ mới tinh thông.

Trở lại phòng viết một lá thư cho sư phụ sư nương, đơn giản nói lại mọi chuyện. Sau đó chạy đến phòng cách vách tìm Thủy Hành Ca mượn huyết cáp, thư này không vội, tìm bồ câu đưa thư bình thường cũng được, chẳng qua ta có việc muốn tìm hấn nên mới viện cớ.

Gõ cửa, lát sau thấy Tống Nghị đi ra, giọng nói âm lãnh: "Cô nương nếu không có việc gì, thì nên ít đến quấy rầy Giáo chủ."

Ta ngăn người, thấy hấn định đi, đưa tay ngăn hấn lại: "Tống Nghị lời này của người là có ý gì?"

"Ý tứ chính là Giáo chủ tới Trung Nguyên là có chuyện quan trọng, không phải tới thay cô nương giải quyết phiền toái. Huống chi kể từ khi gặp cô nương, Giáo chủ không ngừng bị thương, cho dù là thiếu ân tình gì của cô nương, cũng đã sớm trả sạch, kính xin cô nương tự trọng."

Ta không có cách nào phản bác hấn, bởi vì dường như sau mỗi lần hóa thân Thủy Hành Ca đều bị thương. Vào trong phòng, Thủy Hành Ca đã pha xong trà, đẩy một ly đến trước mặt ta. Ta mặt không đổi hỏi hấn: "Tà Hộ Pháp của ngài sao lại có thành kiến với ta lớn như vậy?"

Giọng nói của Thủy Hành Ca nhàn nhạt: "Có lẽ là do dáng dấp của cô giống với một cố nhân, cố nhân đó, là sư phụ của Tống Nghị."

Ta vừa tức vừa buồn cười nói: "Vậy hấn nên tôn trọng ta, chứ không phải chán ghét ta."

Thủy Hành Ca lắc đầu: "Mấy năm trước Ma Giáo gặp nạn, sư phụ của hấn bỏ rơi tất cả đệ tử, trộm tiền tài chạy mất."

Ta đột nhiên nghĩ tới mẹ ta, nhất thời lý giải được tại sao Tống Nghị lại ghét ta như vậy. Ta uống một ngụm trà, không khí yên lặng, hồi lâu, ta mới hỏi: "Báo xa lị là ngài?"

Thủy Hành Ca trả lời: "Đúng."

"Còn gì nữa không?"

"Huyết cấp, rắn nhỏ."

Nói đến rắn, ta thật hận không tìm được một cái lỗ để chui xuống, suy nghĩ một chút lúc ấy thật nguy hiểm, cả đêm ở cùng một chỗ còn hít phải mê tình hương, khó trách lúc ta thay quần áo nó muốn chạy trốn. Chỉ cần đối phương là nữ nhân, bình thường. Giống đực? Khụ khụ, cũng sẽ có phản ứng thôi.

Nghĩ tới đây, ta vội ho nhẹ: "Cho nên mỗi tháng trước mồng một mười lăm, thân thể ngài sẽ bắt đầu biến đổi vô lực sao?"

Thủy Hành Ca gật đầu, sắc mặt lạnh nhạt, dùng giọng mũi nhắc nhở ta, hẳn không muốn nhắc tới chuyện này. Ta cũng không tính hỏi kỹ, nhưng một lát sau, hẳn lại nói: "Sáu năm trước, Tứ trưởng lão đột nhiên phản giáo, võ công của hắn cũng không tính là thượng thừa, nhưng lại dễ dàng giết chết phụ thân ta, lại chém giết rất nhiều cao thủ. Sau đó Tam trưởng lão trở lại từ trung nguyên, tra ra được hắn ký khế ước với thần ma, dâng lên hồn phách đổi lại ma tính, võ công tăng mạnh."

Ta nuốt nước bọt, nếu như là người khác nói với ta chuyện này, ta nhất định sẽ cảm thấy người này đang nói chuyện xura, nhưng việc Thủy Hành Ca hóa thân là việc ta tận mắt nhìn thấy, không thể hoài nghi.

"Ta cùng mấy người trong giáo giả vờ phục tùng, thừa dịp hắn thiết yến, mời rượu hắn, chúc hắn uống say. Nửa đêm chúng ta xâm nhập, ta lên vào phòng ngủ của hắn, chém chết hắn, ai ngờ hắn nhập ma, người chết nhưng tâm chưa chết, trong lúc đánh nhau ta vô ý bị hắn cào trúng, ma tính xâm nhập vào cơ thể, từ đó mỗi khi đến mồng một mười lăm, ta sẽ hóa thân thành thứ đầu tiên ta chạm trúng."

Ta giật mình nói: "Nói cách khác, nếu như hôm đó ngài chạm trúng bàn ghế hoa cỏ, cũng sẽ biến thành như vậy?"

Sắc mặt của Thủy Hành Ca nghiêm túc gật đầu, ta bỗng dừng nghĩ đến Thủy Hành Ca biến thành một đóa hoa, không nhìn được cười xì ra tiếng, dưới ánh mắt giết người của hắn ta vẫn không ngừng được cười, cuối cùng cười bò ra bàn.

Giáo chủ đại nhân, ta không phải cố ý chà đạp ngài đừng ném ta ra ngoài.

"Cô không sợ?"

Ta lắc đầu, cười đến mỏi cả hàm, xoa xoa mặt nói: "Không sợ, bởi vì ngài sẽ không hại ta, cũng sẽ không hại người khác."

Thủy Hành Ca lặng yên hồi lâu, mới lên tiếng: "Ta nuôi huyết cấp bò câu, không phải là vì đưa tin, mà vì huyết cấp rất mạnh mẽ, hơn nữa động tác lại nhanh, nếu như là hóa thành hình dạng của nó, dưới bất kỳ tình huống nào cũng có thể bình yên trải qua một ngày."

Huyết cấp đúng là một lựa chọn tốt, mà lại do Thủy Hành Ca nuôi, cho dù giáo chúng phát hiện hẳn không có ở trong phòng ngủ, nhìn thấy huyết cấp bò câu cũng sẽ không nghi ngờ.

"Cho nên ngài tìm Vạn thần y, là vì muốn giải ma độc?"

"Ừ."

Ta gãi gãi đầu: "Loại chuyện như vậy, đáng ra nên tìm đạo sĩ hoặc là thuật sĩ chứ?"

Thủy Hành Ca nói: "Ban đầu ta trúng ma độc, đúng ra đã độc phát mà chết, có một kỳ nhân đi ngang qua cứu sống ta, nhưng trong cơ thể vẫn còn tồn tại một chút. Người kia, chính là ân nhân ta vẫn nói."

Ta chợt hiểu, thì ra là Thủy Hành Ca thiếu phần ân tình này.

"Hắn có chuyện, không thể tự mình đi tìm cô nương kia, vì vậy nhờ vả ta. Lại nói cho ta biết, cô nương kia có khả năng giải bách độc, tìm được nàng chẳng những giúp cho hắn, cũng là giúp mình. Chỉ là tìm nhiều năm như vậy, vẫn không tìm ra manh mối."

Ta theo bản năng nhìn xuống cổ tay mình, có chút mát mát tại sao ta không phải là cô nương mà hắn muốn tìm, lại thấy cổ tay xuất hiện đoạn tơ hồng, chỉ dài bằng một ngón tay, cũng phải là cả vòng màu đỏ như Thủy Hành Ca đã nói. Ta lau một cái, bị dính ở đâu, chẳng lẽ vừa rồi tô son trượt tay về trúng? Lau không ra, đành phải thôi, đợi lúc đi tắm dùng nước nóng kỹ cạo thật sạch.

"Tối nay ta sẽ tới nhà tắm giúp ngài tìm." Ta vỗ vỗ ngực, cuối cùng lại hỏi hắn: "Nếu tìm được cô nương kia, ân nhân vẫn chưa trở lại thì làm thế nào?"

Thủy Hành Ca suy nghĩ một chút nói: "Vậy thì ta sẽ chăm sóc nàng."

Chăm sóc. Sẽ. Lần đầu tiên ta hi vọng ân nhân này là một lão bà bà.

Buổi tối cảm y phục đến nhà tắm, vừa vào bên trong đã thấy sương trắng tràn ngập, khí nóng vây quanh, hơi lạnh của tháng chín lập tức tiêu tán.

Ta đi qua đám người, nhìn thật kỹ cổ tay của các nàng, tìm nửa phòng, cũng không thấy ai có vòng ấn ký. Đang định tiếp tục đi qua, thì bị một người níu lại, quay đầu nhìn, là một đại thẩm mập mạp, nàng tròn mắt trừng trừng nói: "Tiểu cô nương, ta chú ý ngươi đã lâu rồi, ngươi bọc kín người, lại lén lút nhìn chúng ta, có mục đích gì?"

Cả phòng tắm bùng nổ, mọi người rồi rít đứng cách ta ba trượng, vẻ mặt như nhìn sắc lang.

"Nghe nói mấy ngày gần đây có nam tử tướng mạo như nữ nhân cải trang thành nữ xâm nhập vào nhà tắm nhìn coi, kẻ này chẳng lẽ chính là sắc lang đó."

"Dáng dấp ta có lỗi có lỗi, ta vẫn là hoàng hoa đại khuê nữ nha!"

Ta liếc nhìn đại thẩm vạn phần hoảng sợ "Hoàng hoa đại khuê nữ", mặt trời lặn có khi sẽ thấy hoàng hoa, đại khuê nữ hoàn toàn không thấy nha đại thẩm! Ngươi không cần nhân cơ hội giả bộ nai tơ, liếc mắt nhìn qua người tôi thiếu cũng đã sinh bốn đứa!

"Đánh nàng! Đuổi nàng ra ngoài!"

Thấy các nàng lấy nước ném khăn lông, ta vội phi thân chạy nhanh ra ngoài, khóa cửa gỗ, vội vàng mặc y phục, lung tung cài nút áo, từ trong viện nhảy lên nóc nhà, chạy qua vài cái nóc nhà, một quả thờ hồn hèn.

"Nếu để cho sư phụ biết đường đường là đệ tử Ngũ Độc giáo lại làm chuyện như vậy, nhất định sẽ đánh ta đến chết." Ta đang lắc đầu thờ dài, lại nghe thấy tiếng cười khê, quay đầu nhìn lại, trên đường phố ánh đèn dầu lơ lờ, nhìn hết sức rõ ràng, ta tức giận nói: "Ta ở đây thay ngài tìm người, ngài cười cái gì."

Không đứng, ta rút một cái, Thủy Hành Ca, người này cười lên sẽ không có chuyện gì tốt, đây là thời gian trước ta tổng kết ra được.

Thủy Hành Ca vô cùng bình tĩnh ngồi xuống, nhìn ta một lượt: "Cô vào nhà tắm tìm người, hay là đi nhìn trộm?"

". . . ." Ta thiếu chút nữa không kìm được cắn hấn một cái: "Những đại thẩm, cô nương kia nói ta là sắc lang, nhìn lên họ!"

Lần này Thủy Hành Ca lại càng cười lớn, sang sảng anh tuấn, cũng là lần đầu tiên ta thấy hấn cười thoải mái như vậy, nhưng lại là cười chuyện ta bị đại thẩm đuổi giết. Ta cúi đầu ôm cánh tay của hấn muốn cắn, sắc mặt của hấn chợt biến đổi, đẩy ta ra, sát khí tràn đầy: "Trong máu ta có ma độc, cô cũng muốn mòng một mười lăm sẽ biến thành quái vật sao?"

Nghe hai chữ quái vật, ta ngẩn người: "Thủy Hành Ca, ngài không phải là quái vật."

Giọng nói hấn nhàn nhạt: "Ta phải."

"Ngài không phải!" Ta lần nữa ôm cánh tay của hấn, sợ hấn đột nhiên chạy: "Ngài chính là ngài, chỉ là trúng một loại độc kỳ quái mà thôi."

Hấn nheo mắt nhìn ta: "Độc kỳ quái nào lại có thể khiến người mòng một mười lăm biến thành quái thú?"

Ta bức bối xù lông, cảm đầu sống chết muốn cắn hấn một cái tỏ vẻ ta tuyệt không sợ hấn, không coi hấn là ngoại tộc. Thủy Hành Ca khê tròn to mắt, giờ tay lên, không phải đẩy, mà là ôm lấy. Bàn tay sau lưng dùng sức thật mạnh, ta dù đàn đội cũng cảm nhận được, bốn mắt nhìn nhau, ngậy ngậy cả người.

Đêm cuối tháng chín, không trăng, có gió. Dưới nóc nhà đường phố huyền ảo tiếng người, tiếng rao của người bán hàng rong. Chúng ta đứng nơi này lại tĩnh lặng không một tiếng động.

Thân thể dựa vào người hấn, tóc tán lác rù xuống cổ hấn, tư thế này muốn bao nhiêu mập mờ thì có bấy nhiêu.

Hồi lâu, ta thử giật giạt tay chân sắp chết lạng của mình, không muốn rời đi, mở miệng nói, giọng nói cũng gần như biến mất: "Thủy Hành Ca, ta nói rồi, ngài đừng đối tốt với ta như vậy. Ta hiện tại. Giống như. Giống như."

Hấn trầm ngâm nhìn ta chằm chằm, ánh mắt lạnh nhạt mà an tĩnh.

Ta dùng một chút, dùng sức đập hấn một quyền, tròn mắt, mới vừa rồi hấn căn bản là nghĩ đến mình lại xót xa cho bản thân đi! Đã ở trước mặt ta thẳng thắn như vậy hấn còn tự ti cái gì.

Một quyền đập xuống, hấn cau mày, bắt lấy tay ta: "Giống như cái gì?"

Ta hừ, sửa lại y phục, cài cẩn thận nút áo, nói: "Ta giống như đói bụng."

". . . ." Khóe môi hấn nhếch cao, đứng dậy, đưa tay: "Đi ăn cái gì."

Ta nhìn ngón tay thon dài của hấn, muốn cầm, lại không dám cầm. Muốn cầm là bởi vì thích hấn, muốn lấy tay mình nắm lấy tay hấn. Không dám cầm, là bởi vì ta không dám xác định hấn có giống như cha ta, cưới một người lại một người, mà ta chỉ là một trong số đó.

Thật ra thì người tự ti, là ta. Từ nhỏ xung quanh đã có một đám sư huynh sư tỷ xinh đẹp, võ công ta lại kém. Cùng Thủy Hành Ca bất đồng, hoàn toàn là người của hai thế giới.

Rốt cuộc ta vẫn không nắm tay hắn, tự mình ngồi dậy, phúi mông một cái: "Đi thôi."

Mặt của Thủy Hành Ca đen thành Tống Nghị thứ hai.

Ta nhất thời kinh hồn bạt vía, dám cự tuyệt bàn tay ấm áp của Giáo chủ đại nhân, Thẩm Thu người nhất định là chán sống, chán sống rồi.

Không ngờ Thủy Hành Ca cũng có lúc tính tình dễ chịu, giọng nói êm ái: "Muốn ăn cái gì?"

"Sủi cảo."

"Ừ, vậy thì đi ăn sủi cảo."

"Còn có Mì Dương Xuân."

"Ừ."

"Gà quay cũng muốn."

"Tự mình trả tiền."

". Vậy ta chỉ cần một chén mì chay thôi."

"."

Bạn đang đọc truyện *Giáo Chủ, Người Lại Biến Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Ed: Jang Bò

Bởi vì Ma giáo giải độc cho chúng môn nhân trên Đường môn, nên danh tiếng rất tốt, mọi người bàn tán việc Ma giáo muốn xưng bá Trung Nguyên có phải là đồn nhảm hay không. Mà Thủy Hành Ca ra tay giúp Đường Nghị Đường giải độc, không tự nhiên phải có thể nữa. Tương Thủy được ca bức họa không cần tiền đi đây đường đó, mà ta cũng bỏ được hiềm nghi, cùng hắn đi trên đường, rốt cuộc không cần lo lắng bị người chém.

Mấy ngày nay Đường môn thịnh tình khoản đãi chúng ta, đi ăn khắp phố lớn ngõ nhỏ đều có người đãi thọ. Cứ thế qua năm ngày, buổi sáng ta sờ bụng, không khỏi bị thương, đẩy cửa đi ra ngoài, nghe tiếng bước chân nghiêng người nhìn, tầm mắt dần dần nhìn về phía Thủy Hành Ca trong lớp quần áo vẫn như cũ bụng không hề lồi lên chút nào, càng thêm ưu thương, hắn cũng quá lãng phí thức ăn!

Không bao lâu, Tống Nghị mặt than không thèm đi cầu thang, mà nhảy thẳng từ trên nóc nhà xuống, chặn ở giữa ta cùng Thủy Hành Ca, chặn ta lại ánh mắt bị phần, ôm quyền: "Đã y theo Giáo chủ phân phó, an bài thỏa đáng, ký kết minh ước."

Ta ghé đầu hỏi: "Minh ước gì vậy?"

Tống Nghị quay đầu lại, vẻ mặt người biết quá nhiều sẽ bị diệt khẩu, ánh sáng trong mắt rất rõ ràng, ta rút đầu, Thủy Hành Ca nói: "Hiệp nghị mượn địa bàn của Đường môn vận chuyển thương phẩm."

"Giáo chủ!"

Tống Nghị gấp giọng, bị Thủy Hành Ca giọng lên ý bảo im lặng, lại tiếp tục nói: "Nói đơn giản, là hợp tác vận chuyển hàng hóa thông qua địa bàn của Đường môn, hàng hóa của Ma giáo có thể từ nơi này thông suốt vận chuyển."

Ta ồ một tiếng, Tống Nghị liền nói: "Nếu người tiết lộ chuyện này ra ngoài, người hãy chờ chết đi."

"." Ta thật sự không đáng tin như vậy sao! Không đúng, ta an ủi mình, chỉ là bởi vì đáng đáp của ta giống với sự phur vô lương kia của hần mà thôi, không phải lỗi của ta.

Tổng Nghị vừa đi, Thủy Hành Ca nói: "Chuyện này quả thật không thể để cho quá nhiều người biết, chỉ thông qua địa bàn của Đường Môn còn không đủ, phải khai thông cả thủ phủ Trung Nguyên mới được."

Ta chợt hiểu: "Cho nên các người mới ngàn dặm xa xôi chạy đến đây." Mấy ngày nay Thủy Hành Ca cùng đi với ta sống phóng túng kia mà, căn bản không thấy hần cùng Tổng Nghị thương nghị gì, bộ đáng cực kỳ an nhàn.

"Thương lộ mở lại, cũng không dễ dàng. Nếu nói ngoài ra có môn phái nào có địch ý biết, thương lộ này sẽ không thể khai thông. Phải ký kết minh ước, đã thông cả tuyến nam bắc, có lẽ sẽ tiêu phí hơn nửa năm thời gian."

Ta gật đầu một cái, lại cau mày: "Mở lại? Ma giáo các người trước kia chẳng lẽ ở trung nguyên"

Hần đáp: "Chỉ là sau đó bởi vì trong nội bộ ma giáo sinh loạn, vì vậy thương lộ bị cắt đứt." Hần lại hỏi: "Hôm nay muốn ăn cái gì?"

Ta ngẩng đầu: "Thịt."

Thẩm Thu người có thể do dự một chút rồi hãy nói ra không a! Xong rồi, trong mắt của hần ta chắc chắn sẽ là hình tượng tham ăn tham ngủ, cuộc sống nhất thời trở nên đen tối.

Xuống dưới lầu, bởi vì giờ này mới ăn điểm tâm, đã qua giờ Mẹo, căn bản không có quán trà nào khác. Tiểu nhị bê lên một khay trà thượng hạng, ta bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện, nội tâm sôi trào hỏi hần: "Thủy Hành Ca, mừng một sắp tới đúng không?"

Hần không biến sắc uống một ngụm trà: "Ừm"

Ta nhẩn nhẩn không cười, giọng nói vô cùng thành khẩn: "Thủy Hành Ca, ngài có biết Gấu trúc không?"

"Không biết."

"Có việc?"

Ta nhúng nước trà, vẽ một vòng tròn lớn trên bàn, vẽ thêm cái đầu, tay chân bốn vòng, trên mặt hai vòng, vỗ vỗ tay: "Chính là nó, lần tới ngài biến thành con này đi, ta muốn ôm nó đã lâu rồi."

Thủy Hành Ca miễn cưỡng lườm ta một cái, khuôn mặt co rút: "Vật này lại có thể khiến cô muốn ôm ấp."

"Đen đen trắng trắng thật đáng yêu, Tây Vực không có, nếu không khẳng định ngài cũng muốn mang một con về nuôi."

Hần không thêm suy nghĩ, lắc đầu đáp: "Không muốn."

Ta buồn phiền, ta không thể vào rừng sâu núi thẳm bắt một con về nuôi, Gấu trúc có vẻ rất hiền lành, nhưng vóc dáng rất lớn, làm sao có thể dễ dàng đến gần, hơn nữa căn bản ta cũng không thể ôm về. Ta trung ánh mắt đầy trông mong nhìn Thủy Hành Ca, cơ hội này thật tốt, ta có thể đùa giỡn, ôm ấp nó mà không sợ bị nó cào.

Có lẽ là bị ta nhìn chăm chăm không được tự nhiên, hần đứng lên nói: "Đi rửa tay."

Ta lập tức bất mãn: "Ngài đây là lấy cớ rồi đi sai Tổng Nghị bắt Gấu trúc về sao?"

Hần cúi người nhìn ta chằm chằm, tròn mắt híp lại, cười khê: "Thu Thu, những tiểu thuyết thô tục kia không nên xem quá nhiều."

"." Không cần châm chọc ta, sáu năm qua trừ luyện công cũng chỉ có mấy cuốn tiểu thuyết đó an ủi tâm hồn bi thương của ta!

Đợi chút, gọi hần tục danh Thu Thu của ta là sao đây. Ta run lên, nhìn hần xuống lầu, tưởng tượng đến cảnh hần biến thành Gấu trúc mập mạp tròn vo, ta thiếu chút nữa thì khóc lên. Ta quyết định phải thật thành khẩn khuyên bảo hần, Thủy Hành Ca, cho ngài cơ hội tạo hình tượng gần gũi đáng yêu, ngài thật sự không muốn sao?

Đang suy nghĩ tìm từ, cõi lòng đầy mong đợi chờ hần trở về, kết quả là thấy một ông lão chiếm đoạt vị trí của hần. Ta nhìn vòng quanh mọi nơi, có ý tốt nhắc nhở: "Gia gia, nơi này đã có người ngồi."

Lão đầu cười cười, hiền lành hòa ái, nhưng chỉ một khắc sau mây đen biến ảo. Ta lập tức phát hiện có điểm không đúng, đứng dậy muốn chạy trốn, sau lưng tiếng xé gió lướt qua tai, chưa kịp tung bụi phấn vào hần, đã bị hần trở tay vịn chặt, dùng sức khê bóp. Trật khớp tay rồi.

Không phải vỗ công của ta kém cỏi, mà là người này thật sự là một cao thủ. Ta chưa kịp rên một tiếng, đã bị hần điểm huyết đạo, trùn lên đầu túi vải đen, xóc lên vai vác đi rồi. Một đường hỏi hã đi về phía trước, đập nước điểm cảnh, hơi thở không loạn không chìm, rốt cuộc là người của môn phái nào.

Không đúng, nội tâm ta gầm thét, bản cô nương lại “được” đắc tội người nào!

&&&&&

Nếu như hàng năm trên võ lâm có cuộc thi bỏ phiếu lựa chọn người xui xẻo nhất, ta nhất định sẽ đứng hàng đầu, sau đó kiếm được một đám đại phẩm, cô nương rơi nước mắt đồng tình.

Lão đầu vút ta trên mặt đất giống như vút một bọc quần áo, xé miếng vải đen mỏng, vẫn cười hòa ái dễ gần: "Cô nương, nếu đã dám châm ngòi chúng ta và Thiên Cơ môn, tất nhiên là phải trả một cái giá cực đắt."

Nói xong cũng rời đi, lão gia gia, người không cần bỏ lại mỗi câu này khiến người ta đầu óc mơ hồ a.

Ta quan sát căn phòng, hít hà, không bày biện đồ gì nhiều, trong không khí mơ hồ có mùi máu tươi. Trên đất, trên tường lại không nhìn thấy, chắc là nơi này đã từng có vết máu, rồi sau đó lại được lau sạch sẽ. Nghĩ tới đây, ta không khỏi nuốt nước bọt.

Sau một lúc lâu, ngoài phòng truyền đến tiếng bước chân, nghe tiếng vang chỉ có một người, là âm thanh kia quá mức thông thả, cơ hồ không cảm thấy, ta kinh hãi mồ hôi lạnh chảy ra, người này, lại là một cao thủ.

Cửa được đẩy ra, chỉ thấy một nam tử mặc trường bào màu lam, tóc dài để xõa, cằm cổ trắng nõn, mày kiếm dựng thẳng. Giữa hai lông mày là vẻ mặt lạnh nhạt đúng hơn là lạnh lùng, trên mặt căng thẳng, không lộ một nụ cười. Nhưng mười phần là mỹ nam tử, ta nhìn đến ngây dại.

Không biết người nọ là thân thể vô lực hay là có bệnh, từ cửa đến bên trong chỉ tầm bảy tám bước, hấn lại đi xiêu vẹo, tới trước mặt, khom người nhìn ta, nhìn đến khi ta nổi da gà.

Ngón tay trắng nõn chọt gạt sợi tóc rơi trên trán ta, khẽ nhẹ lỗ tai ta, thở dài một tiếng, ánh mắt bỗng dung u oán: "Sương nhi, nàng hận là ta, cần gì phải lôi cả Phong Vũ Lâu vào."

"Hả? Ta nghiêng đầu, Sương nhi là vị nào, Phong Vũ Lâu là vừa. Đợi chút, ta nhất thời tinh táo, Phong Vũ Lâu? Cái thế lực khổng lồ môn nhân khắp nơi tài lực hùng hậu đại tà phái, Phong Vũ Lâu?"

"Aiz" Hấn lại thở dài, sờ sờ đầu ta: "Thế nào? Định giả vờ như không biết ta sao? Nàng có biết lúc ta ta nhìn thấy Lý Thương dán bức họa của nàng đây đường ta lo lắng cho nàng thế nào không? Ta sớm muộn cũng sẽ tìm được Long Diệu Âm, cắt nàng ta thành tám khúc, dịch dung thành bộ dáng của nàng đi trộm vật, không thể tha thứ."

Ta trừng mắt nhìn, cuối cùng cũng hiểu rõ, bình tĩnh nói: "Vị công tử này, ta nghĩ ngươi nhận lầm người rồi."

Về mặt hấn càng thêm ưu thương, nắm bả vai của ta, dùng sức lắc: "Sương nhi, là ta, là ta, làm sao nàng có thể độc ác với ta như vậy! Lúc đầu đúng là ta lợi dụng nàng trộm 《 Vạn Kiếm Thánh Tông 》, nhưng mà ta lại hối hận, nàng trộm kiếm phổ, nhưng cũng trộm tâm của ta! Sương nhi, Sương nhi! Ta sai rồi, nàng đừng giả vờ không biết ta."

Khớp tay bị trật của ta bị hấn lắc đau đến không muốn sống, sắp ngất vì quá đau nhưng nghĩ tới chuyện hấn nói. Vạn Kiếm Thánh Tông. Đây không phải là chuyện thời gian trước nổi tiếng khắp giang hồ sao? Nữ đệ tử Hoa sơn Trình Sương trúng mỹ nam kế, tự tiện trộm kiếm phổ, kết quả lại bị mỹ nam lừa lấy được kiếm phổ, bị hấn một chưởng đánh xuống vách đá, hương tiêu ngọc vẫn.

Chuyện đó mặc dù rất tệ, nhưng ta còn lôi kéo Thủy Hành Ca ngồi quán trà nghe hai lần, vì vậy lại bị hấn ghét bỏ. Ta căng thẳng, run rẩy nói: "Ta không phải Trình Sương, đó có thể là tỷ tỷ thất lạc nhiều năm của ta. Còn nữa, ngươi là vị kia."

"Sương nhi! Ta đã biết rõ không nên dối gạt nàng, nhưng nàng không cần lại đùa giỡn ta! Tỷ tỷ thất lạc nhiều năm. . . . Có thể đừng xem nhiều mấy cuốn truyện dung tục đó được không, loại kịch văn này dùng rất gượng ép?"

Ta. Ta cũng biết rõ việc này thật sự rất thông tục nhưng công tử đây là sự thật a. Rốt cuộc lại là hảo tỷ muội nào của ta, đòi trước ta thiếu họ ư, tại sao cứ là ta. Ô ô ô, còn nữa không cần giống như Thủy Hành Ca châm chọc ta xem tiểu thuyết.

Hấn đột nhiên dùng sức ôm lấy ta: "Kiếm phổ nàng hãy lấy lại, ta với nàng cùng đi Hoa sơn, Mặc chừng môn nếu không tha thứ cho nàng ta sẽ diệt Hoa sơn."

"." Giọng nói rất bá đạo, Hoa sơn dù sao cũng là đại môn phái, làm sao có thể nói diệt liền diệt, ta nghĩ lại, ngạc nhiên, "Ngươi là. Ngự Tri Nhạc? Lâu chủ của Phong Vũ Lâu Ngự Tri Nhạc?"

Vừa buông ra tay lại bộp một tiếng ôm ta trở về: "Là ta, Ngự Tri Nhạc. Nếu nàng thật sự mất trí nhớ, chúng ta lại làm lại từ đầu."

Ta dờ khóc dờ cười: "Lâu chủ, ngươi có thể giúp ta bẻ lại khớp tay trước không, bỏ huyết đạo của ta, ta sẽ nói chuyện đoàng hoàng với ngươi."

Ngự Tri Nhạc giúp ta bỏ huyết đạo, nắm cánh tay, thở dài nói: "Sương nhi, ta một mực tìm nàng, nhưng sau khi nàng đưa kiếm phổ cho ta liền biến mất, không xuất hiện, đến cơ hội giải thích cũng không cho ta. Cho đến tháng trước, đột nhiên Lý Thương muốn tiêu diệt Phong Vũ Lâu ta, sau đó ta nghe ngóng, mới biết là hiểu lầm, mà người phát tán lời đồn, nghe nói là một nam một nữ. Ta bèn sai trưởng lão đi bắt bọn họ trở lại, kết quả không ngờ người nọ lại là nàng"

Ta chột hiểu, nhớ tới lần trước Thủy Hành Ca đưa tiền cho khát cái, để cho bọn họ tung lời đồn, không ngờ lại dẫn tới chuyện này. Không đợi ta nghĩ xong, cánh tay rắc một tiếng.

Ngư Tri Nhạc cười như hoa, tranh công nói: "Đã tốt rồi."

"."

"Sao vậy?"

Ta thiếu chút nữa ném đôi giấy vào mặt hắn, cắn răng nghiêng lợi: "Ta bị thương tay trái. Ngươi bẻ là tay phải! !!"

"."

Bạn đang đọc truyện *Giáo Chủ, Ngươi Lại Biến Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Ed: Jang Bò

Ta yên lặng ghét bỏ Ngư Tri Nhạc, hẳn rõ là. Gương mặt trắng trẻo đầy xảo quyệt. Bẻ lại hai cánh tay, ta đau đến không thể khoát tay, quyền cũng không thể ôm, nói: "Ta đi đây."

"Sương nhì!"

Ta phen chết đi được, không nhận được nói: "Ta không phải Trình Sương. Nàng có từng nói qua cho ngươi, chúng ta là tứ bào thai, sáu năm trước bị thất lạc? Trong mấy tỷ muội chúng ta người dễ bị người ta lừa nhất, có lẽ là Thẩm Hạ, tỷ ấy đứng thứ hai trong tứ bào thai chúng ta. Ta tên là Thẩm Thu, đứng hàng thứ ba, là đệ tử của Ngũ độc giáo."

Ngư Tri Nhạc trừng lớn mắt, sau đó đứng lên, vẻ mặt đen thui nói: "A, nếu không phải nàng, vậy ném cho sư tử ăn đi."

"." Tay của ta đột nhiên khôi phục hơi sức, nhào qua ôm lấy bắp đùi của hắn: "Tỷ phu! Nếu Trình Sương biết ngươi đối xử với ta như vậy, nàng sẽ rất đau lòng, ngươi nhất định muốn làm kẻ phụ tình sao? Hơn nữa ngươi giúp nàng tìm được muội muội thất lạc nhiều năm, ngươi không cảm thấy nàng sẽ cảm kích ngươi, sau đó ngươi sẽ gia tăng phần thắng lợi sao? !"

Ngư Tri Nhạc lại nổi điên: "Ngươi là người viết sách sao? Chuyện xưa lại còn muốn thêm tình tiết cầu huyết như vậy? Thất lạc sáu năm, hừ. Đệ tử của Ngũ độc giáo, hừ. Thẩm Thu, hừ. Cái tên vừa nghe đã biết là bịa ra, chơi rất vui sao?"

Ta bức tức, không được đá kích tên của ta! Vật hy sinh cũng có tôn nghiêm đấy!

Ngư Tri Nhạc không thèm quan tâm, sai tỷ nữ tới xách ta ném vào bồn tắm rửa sạch sẽ, sau đó mạnh mẽ ép ta nằm hai canh giờ, nói là để cho ta tỉnh táo suy nghĩ lại. Căn bản không tin ta giải thích.

Sau đó ta kéo mấy tỷ nữ ngồi cạnh hất dưa nói chuyện phiếm, rốt cuộc cũng đã nghe được chuyện Ngư Tri Nhạc và Trình Sương.

Bốn tháng trước, Ngư Tri Nhạc ở trên đường vô tình gặp được Hoa sơn nữ đệ tử Trình Sương đang trừng phạt ác bá, bèn giúp nàng một tay, ai ngờ Trình Sương đối với hắn vừa thấy đã yêu. Nổi tính hoa hoa công tử Ngư Tri Nhạc quyết định đùa giỡn nàng. Nói với Trình Sương hắn bị nội thương, cần bảo vật trấn phái của Hoa sơn《 Vạn Kiếm Thánh Tông 》 để điều tức nội công. Không nghĩ tới Trình Sương thật sự vì hắn đi trộm kiếm phổ, giao kiếm phổ cho Ngư Tri Nhạc xong, Trình Sương liền biến mất. Lúc này, Ngư Tri Nhạc mới giật mình phát hiện mình đã thích Trình Sương, từ đó ăn ngủ không yên, một tháng qua lại không tìm được tung tích của nàng.

Tỷ nữ nói xong, cùng ta lắc đầu, hàm răng cạy mở vỏ hạt dưa, kêu tách tách, thờ dài nói: "Tên cặn bã."

Cuối cùng tỷ nữ ngưng ngừng nói: "Nhưng nếu lâu chủ làm vậy với ta, ta cũng thà bị lừa."

Muội từ, rất có lập trường.

Ta bốc một nắm hạt dưa tới, hỏi: "Lâu chủ của các ngươi vương phải tâm bệnh rồi, mau nói cho ta biết có biện pháp gì có thể ra khỏi đây, ta có thể cho các ngươi vàng nha."

"Cô nương, mau rửa mặt ngủ đi, nô tỷ đi ra ngoài trước."

"."

Dứt lời, mọi người vội vàng rời đi, không cho ta cơ hội vùng vẫy chút nào. Ta vỗ tay một cái, nằm một lúc. Tin đồn trong giang hồ quả nhiên không thể

tin, cái gì mà bị người yêu một chưởng đánh xuống vách đá, nói quá vô căn cứ rồi. Chỉ là, rốt cuộc Trình Surong đã đi đâu?

Ngư Tri Nhạc không tin lời ta nói, chỉ trách Trình Surong xem quá nhiều thoại bản, dẫn đến hấn cảm thấy tất cả những điều ta nói đều là bịa từ chuyện xưa. Ta nhăn mày, Thủy Hành Ca sẽ không như vậy đi?

Hấn phát hiện ta mắt tích, bây giờ có phải đang tìm ta?

Ta còn có lời muốn nói với hấn. Nhưng khả năng che giấu của Phong Vũ Lâu là nhất lưu, hấn có thể tìm được ta sao? Ta lật người, thân thể càng ngày càng không còn hơi sức, chỉ chốc lát liền ngủ mất.

Trong giấc mộng cảm nhận thấy hơi thở xa lạ, ta bất an mãnh liệt đánh tới, cơ hồ là nhảy dựng lên, lại thấy Ngư Tri Nhạc đang ngồi yên lặng trước giường, cười nói: "Đã tỉnh rồi hả? Muốn ăn chút gì không."

"Nghe nói người cùng Trình Surong chung sống ba tháng, vậy người chắc sẽ hiểu đặc tính của nàng, tính khí, thói quen có lẽ rõ ràng đúng chứ?"

Ngư Tri Nhạc suy nghĩ một hồi, trầm ngâm: "Tính khí của nàng không tốt thích khóc lại nhất gan, không thèm nói đạo lý, chuyện của ta sẽ không cùng người khác nói."

". Ta không phải nói mấy cái này."

Hấn nghĩ nghĩ, nghiêm nghị nói: "Thói quen ngủ sẽ nói mơ và nghiền răng của nàng, ta sẽ không tiết lộ ra ngoài."

"Ta." Ta tròn mắt "Các người đã? ! ! !"

Ngư Tri Nhạc nói: "Chúng ta cùng đi hái Linh Chi, ngã xuống đáy vực cùng nhau ở dưới đó ba tối, nàng đã quên sao?"

Ta thờ phào nhẹ nhõm, vô luận như thế nào, là hấn lợi dụng Trình Surong, không cần biết có phải tỷ muội của ta hay không, ta đều không mong bọn hấn ở cùng nhau.

Ngưng nghi chốc lát hấn lại nói: "Đó là ba ngày khó quên nhất đời ta, một đời cũng sẽ không quên."

Ta to cả đầu, rốt cuộc là các người có cái đó hay không.

"Có đói bụng không? Thức ăn đã chuẩn bị rồi."

Ta dùng sức gật đầu, ăn no mới có hơi sức chạy trốn!

Nhưng đầu bếp của Phong Vũ Lâu làm thức ăn quá ngon, không cẩn thận ăn quá no. Lòng ta chua xót sờ sờ cái bụng tròn vo, may là Thủy Hành Ca không có ở đây, nếu không hấn nhất định sẽ khinh bỉ ta. Khoan đã, tại sao khuôn mặt của hấn luôn xuất hiện trong đầu. Không phải là. Ta yên lặng cảm thấy bi ai, thế nhưng bất tri bất giác ta đã thích tên kia. Ngộ nhớ hấn trở về Tây Vực, ta mắc bệnh tương tư thì làm thế nào.

"Surong nhi, ta hỏi người." Vẻ mặt của Ngư Tri Nhạc chợt rét lạnh, hơi lạnh thấm vào người, lạnh giọng nói: "Kê đã xúi nàng tung lời đồn, là ai? Tên ăn xin kia nói, người cho bạc hấn là một nam tử. Sau đó mới nhìn thấy nàng đứng bên cạnh hấn, thập phần thân mật."

Ta nuốt nước bọt, người này trở mặt cũng quá nhanh đi: "Bằng hữu."

Ngư Tri Nhạc cười khê, đôi mắt đẹp có ánh sáng lưu chuyển: "Tốt Surong nhi, đừng sợ, ta sẽ không làm nàng thương tổn. Ta chỉ là. Sợ nàng đau lòng quá độ, tìm nam nhân khác."

Lâu chủ đại nhân người xác định vừa nãy người không có ý nghĩ bóp chết ta? Ta lại càng thêm không thích hấn, nhất thời cảm thấy may mắn vì Trình Surong rời khỏi hấn là chính xác. Ăn uống no đủ, lấy có mệt mỏi, Ngư Tri Nhạc cũng không ở lâu, sai cả đám tỷ nữ "Hộ tống" ta trở về phòng.

Đuổi họ ra ngoài, áp vào khe cửa lắng nghe tiếng thở bên ngoài, ngoài cửa có ít nhất sáu người. Lại sang cửa sổ nhìn một chút, bốn người. Ta giả bộ đau bụng, chạy đến nhà vệ sinh. Từ trong người móc ra một cái bình, bôi chút bột thuốc vào dưới mũi, tức giận mũi không thể gửi được nữa rồi. Sau đó từ trong ngực lấy ra một cái bình khác, rắc bột phấn xuống hàm phân.

Bột này tên là Phấn Rệp, hôi thối vô cùng, người ngửi thấy nhẹ thì nôn mửa nặng thì té xỉu. Là lúc xưa ta có ác thú đi theo Đại sư huynh học nghiên cứu chế các loại độc dược, trước lúc xuống núi hấn nhét cho ta một lọ, nói là đền bù không thể cùng ta đi Đường môn đưa tin. Sau đó ta vừa giơ ngón tay giữa lên, vừa cầm độc dược ước lượng, liền bị sư huynh vô tình đạp xuống núi.

Bên ngoài tiếng bước chân đi tới hướng này cách hai bước, lại dừng lại, tựa hồ đang do dự. Ta nắm lỗ mũi "ai yêu" một tiếng, sau đó ném tảng đá trong nhà xí vào hàm phân, nghe thấy tiếng vang cấp tốc chạy đến, cửa nhỏ bị đẩy ra, tiếng kinh hô liên tiếp, chỉ chốc lát, đã thấy bốn người nối đuôi nhau nằm xuống đất.

Ta a ni đà Phật một tiếng, nhảy ra khỏi nhà vệ sinh, bắt đầu suy nghĩ nên trốn sang hướng nào. Bình thường mấy tòa nhà lớn cấu tạo đều là dựa vào hướng bắc nhìn về hướng nam, có thể hứng được nhiều ánh sáng hơn. Cửa chính nếu là hướng nam, vậy phía bắc phòng thủ sẽ yếu nhất. Xác định phương hướng, ta bèn chạy sang bên kia.

Ta cũng không trông cậy một hơi có thể chạy thoát, đại nghiệp Phong Vũ Lâu, danh tiếng xa xỉ đã sớm truyền khắp giang hồ, đừng bảo là tổng đà, ngay cả phần đà phòng ốc cũng là nổi danh là hào hoa khổng lồ. Đợi tìm được một gian phòng an toàn ít người, tránh tạm một đêm. Chờ bọn hán cho là ta đã trốn, rồi đi không muộn. Chạy một đoạn đường, cách ba viện, căn bản đều có người canh giữ. Mò mẫm đi về phía trước, đi vào viện thứ tư, bên trong im ắng yên tĩnh, chắc là không có người ở.

Từ từ dịch bước, dọc theo hành lang đi tới, không dám khinh thường. Đi tới một chỗ trước phòng, nhìn thấy cánh cửa khắc hoa tinh xảo, đợi một chút, ta chột giết mình, mới vừa rồi đi qua mấy phòng ốc mặc dù cũng tinh xảo, nhưng là không sánh bằng cánh cửa này, cái này, người ở trong. Ta xoay người muốn chạy, cửa lại mở ra, sau lưng giọng nói kinh ngạc mà vui mừng: "Sương nhi, sao nàng biết tới nơi này. Trên người nàng có mùi gì vậy?"

Ta: "." Đáng chết, Ngư Tri Nhạc làm sao người lại ở phía bắc! Đáng lẽ người nên ở tại đông sương các sao? Chạy đến phía bắc không mang theo thủ hạ, thân là lâu chủ uy nghiêm của người có muốn nữa hay không.

Ngư Tri Nhạc cười cười: "Ta biết ngay Sương nhi vẫn nhớ lời ta nói, ta thích an tĩnh, nàng thích làm âm ỉ, cho nên chúng ta quả thật rất thích hợp ở cùng nhau. Chỉ là. Rốt cuộc trên người nàng có mùi gì vậy?"

Ai muốn ở cùng với người! Ta tức giận oán thăm, ngẩng đầu cười cười: "Mới vừa rồi không cẩn thận ngồi trong hầm cầu hơi lâu."

Ngư Tri Nhạc liếc mắt: "Ta...ta thích sạch sẽ. Sương nhi nàng nhanh đi tắm rửa."

Ta cười khế, mới vừa rồi còn bộ dáng thâm tình khẩn thiết, nhưng đối phương có chút mùi đã không tiếp thụ nổi, đây chính là thích ư, không khỏi làm cho người ta ghét bỏ: "Lâu chủ ghét bỏ ta?"

Sắc mặt Ngư Tri Nhạc càng trắng hơn, đi nhanh tới, thấy chết không sờn cầm tay của ta, lắc đầu: "Ta có thể khắc phục!"

Sau đó hình như là không nhận được, buông lỏng tay, cúi người nôn ọe.

"." Hán thích sạch sẽ xem ra không phải bình thường. Ta không muốn dính lấy hán, đang muốn nói cho hán biết không sao, tuyệt vị đan dưới mũi dần dần tiêu tán, theo bản năng vung tay, được hiệu toàn bộ tiêu tán. Một cổ mùi thối ngất trời đánh tới, trực tiếp đánh vào lục phủ ngũ tạng. Hun đến ta cũng phải vịn tay nôn ọe, lâu chủ đại nhân, ta sai lầm rồi, ta không nên ghét bỏ người.

Rõ ràng sạch sẽ, rõ ràng hôi không chịu nổi, vẫn còn cố chống, có lẽ Ngư Tri Nhạc này. Cũng không xấu.

Hai chúng ta còn đang nôn ọe, mùi thối vẫn tỏa khắp nơi thì ở hành lang bình bịch chạy vào hai nhóm người, đến trước mặt, không ai là không phải cau mày, cổ nén nét mặt đang nhăn lại thành một đoàn: "Lâu chủ, Trình Sương có nương bỏ trốn."

Nếu để cho Ngư Tri Nhạc biết ta trốn chạy thì không phải ta xong rồi ư, ta lập tức lau miệng, nhảy ra ngoài, lúm đồng tiền như hoa: "Này."

"Chạy." Mọi người trừng mắt nhìn.

"Đợi quá nhàm chán, cho nên mới đi tìm lâu chủ của các người chơi." Ta mặt không đổi sắc nói dối, lại bày ra khuôn mặt tự nhận là thuần khiết vô tà nhất tươi cười.

Ngư Tri Nhạc khoát tay áo: "Đi xuống đi."

Mọi người hai mặt nhìn nhau, ta từ từ đi tới trước mặt bọn, rốt cuộc thì bọn họ cũng không chịu được mùi Phấn Rệp, mạnh mẽ xếp thành hàng theo thứ tự rời đi.

Thật là có kỷ luật có a, nếu là ta, đã sớm đánh một trận rồi bỏ chạy ấy chứ. Ta đang cảm khái, bỗng nghe thấy Ngư Tri Nhạc trầm giọng hỏi: "Nàng lại thật sự muốn trốn đi?"

Ta ngẩn người, nhìn hán nghiêm túc nói: "Ta không phải Trình Sương, không phải là Sương nhi của người."

Lặng yên hồi lâu, ta cho là hán lại muốn tùy ý nói ta chính là nàng thể nhưng về mặt hán như thường, mang theo vẻ lạnh lùng và bất đắc dĩ, nhỏ giọng: "Ta hiểu rõ." Cuối cùng nhìn về phía ta: "Người không phải là Sương nhi."

Ta thờ phào nhẹ nhõm, đầu óc người này cuối cùng cũng nghĩ thông suốt.

"Bởi vì võ công của người quá kém"

"."

Tác giả có lời muốn nói: chương sau, Giáo chủ đại nhân sẽ tới cứu Thu Thu rồi~~~~ sau đó. Dường như mừng một cũng đến. =

Bạn đang đọc truyện *Giáo Chủ, Người Lại Biến Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26

Ed: Jang Bò

Ta lại bị nhốt lại, mặc dù hành động tự do, nhưng là tắm rửa ăn cơm thậm chí ngồi chồm hòm trong hầm cầu cũng có một nhóm người không rời nửa bước, hoàn toàn bị giám sát. Ngự Tri Nhạc nói trước khi tìm thấy Trình Suồng, sẽ không thả ta đi, nếu như hân không tìm thấy nàng, sẽ để cho ta đây thể thân nàng.

Nhoáng một cái, cũng không biết là đã qua bao nhiêu ngày, chỉ biết là cuộc sống của ta bây giờ thật sự có thể so sánh với một con heo. Ta vô cùng ưu thương đi lại trong sân, hi vọng Thủy Hành Ca có thể tìm được ta sớm một chút, có thể bớt một chút thịt.

Buổi tối ngủ, ta tính toán đường trốn chạy ngày mai, mấy ngày nay chạy bị bắt, bắt lại chạy, lặp lại liên tục, thể nhưng Ngự Tri Nhạc cũng không nổi giận, có ngày còn rất tệ hại hứng thú tán dương ta thật sự là một muội muội có sức sống, ta thiếu chút nữa thì sặc chết.

Mới vừa vào ngủ, miệng mũi chợt không thể thở, mờ mắt ra dùng sức duỗi chân, cả người không thể động đậy. Trong phòng đen nhánh, căn bản không nhìn thấy người tới, hơi thở ẩm áp đè xuống, ta dùng một chút, giơ tay lên sờ mặt của người kia, là Thủy Hành Ca mặt của hân ta nhắm hai mắt cũng có thể vẽ được. Quá quen thuộc từ hình dáng cho tới tính cách, ta thiếu chút nữa khóc lên. Đưa tay ôm lấy hân, vòng hết sức chặt.

Hân khẽ nói tay ta ra, cũng không có lên tiếng. Ta vẫn vòng tay nhẹ nhàng ôm hân. Cách gần một chút, mơ hồ có thể nhìn thấy ánh sáng trong mắt hân, ta lập tức an tâm. Ta men theo cánh tay của hân sờ tới bàn tay, viết: Ta đang đợi ngài.

Hân trả lời: Ta vẫn luôn tìm cô, Vũ Thiên Tầm từ Nam hải trở lại, liền tìm tung tích cô.

Không cần giải thích. Không cần giải thích ta cũng tin tưởng hân sẽ đến được đây, sẽ tìm ta. Ta thu hồi bàn tay, lại không nhận được vòng tay ôm chặt hân, thừa dịp trời tối, không nhìn thấy mặt của ta và hân, để cho ta gan lớn một lần, như thế là tốt rồi.

Hân không gỡ tay của ta ra nữa, yên lặng chốc lát, ta tự động nói lỏng tay, chỉ là. Không muốn thích quá hèn mọn. Dù tướng mạo ta không bằng xinh đẹp như Nhị sư tỷ, không lợi hại như Vũ Thiên Tầm, không thông tuệ bằng người khác.

Cũng không biết hân lấy đầu ra y phục, phủ lên người ta. Ta cúi người đi tìm giày, hân đã đặt ở dưới chân, phát hiện thấy tay hân, ta vội rút chân, lung tung mặc vào. Xuống đất, theo hân đến trước cửa sổ, quả nhiên là cửa sổ. Cao thủ võ lâm đều đi lối này.

Mới vừa rời cửa không có động tĩnh, vậy là hân nhảy từ cửa sổ vào. Nói cách khác, người canh giữ ở ngoài cửa sổ, đã bị hân giải quyết. Ta vô cùng yên tâm nhảy ra ngoài, rón rén đi theo phía sau hân. Đến bên ngoài, có ánh sáng đèn dầu, nhìn gương mặt hân so ở trong phòng rõ ràng hơn nhiều. Thủy Hành Ca cao hơn ta rất nhiều, đỉnh đầu mới đến bờ vai của hân, bóng dáng cao to của hân trùm lên, có cảm giác vô cùng an toàn.

Ta lôi kéo ống tay áo của hân, ấn núp mấy kẻ tuần tra, không dám thở mạnh. Võ công của Ngự Tri Nhạc ở trên giang hồ cũng là số một số hai, nếu Thủy Hành Ca gặp hân, mặc kệ ai thắng ai thua chỉ sợ là cả hai bên đều tổn hại. Huống chi đây là địa bàn của Phong Vũ Lâu.

Ta theo hân phi lên nóc nhà, phía dưới người lui tới chợt nhiều hơn, mơ hồ nghe: "Bên kỹ viện chàng vạng tối nay mấy cô nương đều trúng độc" "Sòng bạc phía đông có người quyết nợ đánh ngã mấy chục huynh đệ" ..., ta quay đầu nhìn về phía Thủy Hành Ca, hân sẽ không phải là chủ mưu đi, giường đông kích tây?

Hân trùng hợp nhìn ta, mở miệng nói: "Đội lúc ta ôm người, sẽ một mạch rời đi."

Ta gật đầu: "Không được đi hướng bắc, Ngự Tri Nhạc ở nơi đó."

"Ừ."

Trong ngực Thủy Hành Ca rất ấm, ta túm chặt y phục của hân, không dám có một động tác dư thừa. Ta cũng đã ôm qua hân, hơn nữa không chỉ một lần, mặc dù đều là lúc hân hóa thân. Nghĩ đến hóa thân, ta kinh ngạc kinh: "Thủy Hành Ca, hôm nay là ngày mấy?"

"Ngày mai mừng một."

Ta gầm nhẹ: "Vậy hôm nay ngài còn tới, ta nhớ không lầm gần tới thân thể ngài sẽ bắt đầu yếu đi phải không?!"

Thủy Hành Ca đang chạy bỗng cúi xuống nhìn ta, khóe môi giương cao: "Cô mắng ta?"

Ta rút một cái, vẫn cả gan bức tức nói: "Thả ta xuống, Ngự Tri Nhạc sẽ không đá thương ta, ngài trở về đi qua mừng một rồi tính."

"Làm sao cô biết hân sẽ không đá thương cô?"

Ta nhe răng: "Bởi vì hân là nhị thập lục tỷ phu của ta."

Bước chân của Thủy Hành Ca lảo đảo một cái, thiếu chút nữa ném ta ra, nhìn thẳng tới: "Nhị thập lục. Anh em thân thích của cô cũng thật là không

lồ và trải rộng khắp võ lâm."

Ta cười cười, từ trong ngực hần thoát ra: "Cho nên ngài mau trở về đi, nếu ngài có thể thần không biết quỷ không hay đi vào, vậy rồi đi cũng không thành vấn đề."

"Ta tới dẫn cô đi đi, không dẫn cô đi được, ta tự nhiên sẽ không đi."

"Vậy sao ngài còn dừng lại?!"

Thủy Hành Ca thong dong không hoảng hốt: "Đang chờ người."

Chẳng lẽ trong Phong Vũ Lâu còn có nội gián của ma giáo sao ? Không đúng, ta khó khăn một nước bọt: "Thủy Hành Ca, ngài sẽ không phải là muốn cả giáo công hãm Phong Vũ Lâu chứ?"

Thủy Hành Ca nhìn ta một cái, trên mặt đối lại cười nhạt: "Tiêu diệt một tổ chức khổng lồ, há có thể đơn giản như vậy. Nếu Ma giáo làm như vậy, Lý Thương sẽ có lý do để ra tay rồi."

Thấy hần không hoảng hốt, ta cũng không khẩn trương, lợi dụng thời gian rảnh nói hết chuyện của Ngự Tri Nhạc và Trình Surong cho hần một lần, nói xong, Thủy Hành Ca liền quăng cho ta ánh mắt đầy ý vị thâm trường nói: "Ta thấy người tương lai có thể xưng bá võ lâm, không phải Lý Thương, không phải Phong Vũ Lâu, cũng không phải là Ma Giáo, mà là Thâm gia các người."

Ta cảm khái, có lẽ do ảnh hưởng mạnh mẽ từ ta, Thủy Hành Ca nói chuyện càng ngày càng hài hước.

Đột một lúc, mơ hồ cảm thấy mặt đất hơi rung, ta vội tránh đến bên cạnh hần: "Có người tới, ta thấy mặt đất rung động."

Thủy Hành Ca bình tĩnh nói: "Ừ."

"Vậy mau chạy đi!"

"Không vội."

Vừa mới nói xong, chấn động càng mạnh hơn, trọn to mắt khom người nhìn, trên cỏ xanh mặt đất từng điểm từng điểm rơi xuống hố. Ta kinh hãi đứng dậy, kéo Thủy Hành Ca chạy, hần cầm ngược lại tay ta, một tay nắm ở eo, tung người một cái, hướng cỏ xanh đạp đi. Dưới chân mắt không chể, cả người dựa vào người hần, đất thể nhưng lồm xồm rồi !

Bụi đất bay đến đều bị Thủy Hành Ca dùng trường bào chặn lại, ngẩng đầu nhìn hần, trên tóc rơi xuống rất nhiều bụi đất, nhìn có vẻ chật vật ta bật cười, chỉ thấy sau đó có người, không, có một đám người đang trừng ta.

Giọng nói của Thủy Hành Ca nhàn nhạt: "Lấp lại sạch sẽ, không được lộ ra sơ hở." Dứt lời, một tay cầm ngọn đèn dầu người khác đưa tới, một tay lôi kéo tay của ta chạy vào một động đất đen như mực.

Ta sợ hãi than nơi này nhỏ hẹp mà đảo rất tinh tế, nếu để cho Ngự Tri Nhạc biết, sợ muốn nổ tung: "Thủy Hành Ca, ngài làm thế nào có thể xác định vị trí chuẩn như vậy, nếu bọn họ đảo trúng phòng người khác thì làm thế nào?"

"Đây là một phân đà của Phong Vũ Lâu, muốn lấy bản đồ cũng không khó. Vốn là muốn đảo vào phòng cô, nhưng phòng quá nhiều người trông giữ, động tĩnh quá lớn, vì vậy chọn nơi này."

Bên trong động dài hẹp, âm thanh vang vọng bên tai, nghe cũng là một sự hưởng thụ. Ta theo sau lưng hần, cúi đầu nhìn hần đang nắm chặt tay ta, tâm lại nhảy lên: "Thủy Hành Ca, tại sao ngài lại phí khí lực lớn như vậy tới cứu ta?"

Bóng lưng của hần có chút dừng lại, chợt ngừng bước, xoay người nhìn ta, đang định mở miệng, ta kinh ngạc nói: "Sắc mặt của ngài sao lại kém như vậy?"

Sắc mặt xanh đen, môi tái nhợt, mà tay cũng bắt đầu lạnh dần, nhiệt độ đang nhanh chóng tản đi. Ta ngạc nhiên, đây rõ ràng là chuẩn bị biến thân: "Bây giờ không phải mừng một rồi chứ?"

Thủy Hành Ca cũng là cau mày, lôi kéo ta bước nhanh hơn: "Không rõ lắm, đến bên ngoài, huyết cấp sẽ xuất hiện, ở trong này nó không phát hiện được."

"Tại sao nhất định phải thú loại? Ta." Ta ưỡn nghiêm mặt, chuyện đột nhiên xảy ra, không trách ta da mặt dày được: "Ngài có thể biến thành ta...ta không ngại."

Mi dài hơi nhú, Thủy Hành Ca không chút suy nghĩ nói: "Không được."

Ta bị phẫn, mới ôm một cái đã không muốn ư, ta còn không để ý ngài biến thành ta đấy ! Ta bước nhanh đi theo hần, chỉ muốn nhanh một chút đi ra bên ngoài, ai biết trong động này có cái gì lộn xộn, hơn nữa ngộ nhờ mấy người của hần không theo kịp, chẳng phải là hồng phúc. Chỉ là bước chân của hần càng ngày càng chậm, thân thể càng ngày càng lạnh. Ta nói: "Đừng miễn cưỡng, ngài ở nơi này đi, ta có thể đi ra gọi người."

Đầu hân cũng không thèm quay, giọng nói lạnh nhạt có chút cứng nhắc: "Nếu sau khi rời khỏi đây chỉ thấy cô không gặp ta, bọn họ sẽ lập tức giết cô."

Ta ngẩn người, lệ che tròn mắt, không thấy rõ bóng dáng của hân, chỉ yên lặng theo hân đi.

Cho đến khi hân không có cách nào đi nữa, tay cũng cứng như tượng đá, hân mới chậm rãi xoay người: "Tại sao lại khóc?"

Ta lau nước mắt, nước mắt lại càng rơi nhiều: "Giết thì giết, ngài đừng đi nữa." Nếu ta thoảng dùng sức, ngón tay của hân sợ cũng sẽ như khối băng bị ta bẻ gãy. Toàn thân của hân, cũng cứng nhắc giống như cục băng, nếu trật chân té, sợ sẽ té thành vụn băng.

Trên mặt Thủy Hành Ca bây giờ đã không còn huyết sắc, ánh mắt lại nhuộm ý cười, đầu lưỡi cứng nhắc đọc rõ từng chữ: "Ôm ta."

"Há?" Ta tâm tình bi thương hoàn toàn bị lời nói của hân đánh tan thành mây khói, lúc này bảo ta ôm cũng quá không phải lúc đi, ta dứt khoát ôm lấy hân, lạnh quá.

Lần đầu tiên không có lý do ôm hân như vậy, nhưng lại không dám dùng quá sức, ta sợ ôm chặt hơn một chút, Thủy Hành Ca sẽ rắc rắc biến thành hai nửa.

Ngon đèn dầu lóe lên, bắc đèn đã tắt lịm vào trong dầu, ánh lửa càng nhỏ lại. Ta nhìn này ngọn đèn dầu lóe lên, chỉ hy vọng thời gian dài ra một chút, đợi lúc đi ra ngoài bọn họ không thấy Thủy Hành Ca, có thể nào không nghe lời ta nói giết chết ta. Đợi chút, ta bỗng nhiên lấy lại tinh thần, tại sao ta thấy được đèn? Ta vui đầu ở trước ngực Thủy Hành Ca, đèn bị hân cầm ở trên tay, tay của hân ôm ta. Đây đèn phải ở sau lưng của ta.

Hỏi: vậy tại sao ta lại thấy được đèn?

Ta trừng mắt, ngẩng đầu nhìn, Ồ! Thủy Hành Ca! Không đúng, nếu hân biến thân rồi, vậy ta ôm ai, lại còn mềm mại ấm áp như vậy. Ta dừng một chút, khoe miệng run rẩy, chậm chạp cúi đầu, sau đó nhìn thấy. Nhìn thấy "Ta" ngửa đầu nhìn lên.

"A a a a a a!"

Vóc dáng thấp bé gơ tay lên bịt miệng ta, tràn đầy vẻ ghét bỏ: "Kêu nữa bọn họ sẽ vào."

"Người là ai! Nhị thập lục Tỷ? Nhị thập bát Muội?" Giọng của ta, ta sờ cổ họng của mình, sao giọng nói lớn vậy, không đúng, ta giống như sờ thấy. Yết, yết hầu? Ta ngửa đầu, không, cúi mắt nhìn, vịn tường khóc, "Thủy Hành Ca, ngài khôn kiếp, thế mà lại biến thành ta, không cho vòng tay ôm ngực! ! !"

Ta biến thành hân, hân biến thành ta. Thì ra là hân dụng thú loại, sẽ biến thành thú loại, nhưng nếu dụng người, sẽ là trao đổi hồn phách, đây cũng chính là lý do tại sao hân lại lựa chọn biến thành thú loại yếu ớt không có mấy năng lực tự bảo vệ, mà không phải biến thành người.

Thủy Hành Ca đưa tay vỗ vỗ vai của ta: "Cứ vậy đi, cô sẽ không phải chết rồi."

Ta tiếp tục vịn tường khóc, rống giận: "Ta nói, không được vòng tay ôm ngực! ! !"

Thủy Hành Ca trưng ra vẻ mặt khinh bỉ, dùng mặt của ta bày ra bộ dáng trước sau như một "Phàm nhân ngu xuẩn", khoe môi dần dần nhếch cao: "Thu Thu, nơi này của cô có ngực sao?"

"."

Bạn đang đọc truyện *Giáo Chủ, Người Lại Biến Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Ed: Jang Bò

Ta bức tức bỏ lại hân, tự mình đi tới cửa địa đạo, lặng yên suy nghĩ ta không muốn làm bằng hữu với Thủy Hành Ca, sẽ không bao giờ làm bằng hữu nữa. Phi, ta rõ ràng có ngực!

Thủy Hành Ca ở phía sau nói: "Đừng đi nhanh như vậy, chân cô ngắn."

"A a a a a. Thủy Hành Ca ngài cứ phải lấy việc đả kích ta làm niềm vui."

"Không có."

"Rõ ràng ngài có."

"Được rồi, ta có."

"."

Hai chúng ta một đường tranh cãi, rốt cuộc cũng nhìn thấy cửa động, tốn sức bò lên, thân thể còn chưa có đứng thẳng, chỉ thấy bên ngoài ba tầng người tay cầm đuốc đứng đó, hình như chờ đợi đã lâu. Ta bị dọa sợ đến mức còn cho rằng Ngự Tri Nhạc đã dẫn người mai phục, xoay người muốn lần nữa nhảy lại vào, lại thấy Thủy Hành Ca thò đầu ra, thiếu chút nữa một cước đạp lên. Wow, đây chính là mặt của ta nha!

Thủy Hành Ca ở cửa động vùng vẫy một phen, cau mày, đưa tay: "Kéo ta lên, chân ngắn đạp không tới."

Ta thật sự vô cùng muốn nhét hân trở lại, sau đó lấp đất lên.

Mấy vòng người kia quỳ đầy đất: "Tham kiến Giáo chủ."

Ta vỗ đất trên người Thủy Hành Ca, lấy tay áo lau mặt cho hân, cả đầu đầy bụi đất cứ như vậy xuất hiện trước mặt mọi người, không phải ảnh hưởng tới hình tượng của Thẩm Thu ta sao. Thấy hân tròn tròn mắt, ta vận lòng mày nói: "Đừng động, phải lau sạch sẽ."

Những người khác một mảnh yên lặng.

Âm thanh của Tổng Nghị có chút cứng ngắc: "Giáo chủ, trước mặt mọi người, khụ khụ, không bằng trước hết để cho bọn thuộc hạ đứng dậy?"

Đột nhiên Thủy Hành Ca hung hăng bấm ta một cái, ta sợ hãi kêu: "Người bấm ta làm gì!"

Hân đỡ trán.

Giáo chúng vọt đứng dậy, rút đao kiếm, xoạt xoạt vang dội: "Dám dẫm thương Giáo chủ, tìm chết!"

Ta mới phản ứng được, ta hiện tại là Thủy Hành Ca a, đây lại còn vừa lau mặt cho "Nàng" vừa thét chói tai, bồi nhọ Thủy Hành Ca như vậy hân không làm thịt ta mới là lạ. Ta vội vàng nghiêm mặt nói: "Lui ra, ai cũng không được dẫm thương nàng."

Về mặt Tổng Nghị vô cùng đau đớn, ta cảm thấy rất sáng khoái, phát tay: "Chuẩn bị thức ăn, ta đói bụng."

Mặt của Thủy Hành Ca nhất thời đen không thấy đáy.

Ăn uống no đủ vào phòng, thấy hân muốn phui bụi trên người, ta vội vàng nắm tay của hân, tròn mắt: "Không cho sờ loạn."

Hân cau mày, ngẩng đầu nhìn ta chằm chằm: "Cho nên cô muốn cứ để bản thể này hết một ngày?"

"Vậy thì cứ để bản như vậy qua ngày đi." Ta trừng mắt nhìn, khó trách có lúc chúng ta nói chuyện hân không nhìn ta, vì nhìn ở góc độ này mình thật sự là. Quá lùn, cúi nhìn mấy lần cảm thấy thật mỗi, thì ra ta chỉ cao đến bả vai Thủy Hành Ca: "Tại sao lần này chưa đến mười lăm ngày đã biến thân?"

Thủy Hành Ca lắc đầu, nằm soài trên giường: "Ta cũng không biết, sáu năm qua đây là lần đầu tiên."

Suy nghĩ một chút, chợt cảm thấy tim đập nhanh, ngộ nhờ ngày nào đó hân biến thân ở trước mặt mọi người, vậy phải làm thế nào? Không đúng, ta gấp cái gì, hân còn chẳng gấp cứ nhàn nhã lim dim nằm ngủ trên giường. Hoàng đế không gấp thái giám như ta gấp cái gì, ta không thoải mái, vắt khô khăn lông, ngồi ở mép giường lau mặt cho hân, loại cảm giác này thật sự rất quý dị.

Lau xong, tự ta đi rửa mặt, chợt ta có xúc động muốn cõng y phục của hân nhìn trộm cơ bụng của hân một chút. Ta lắc đầu một cái, thật không đoảng hoảng. Vội vàng quay đầu nhìn hân đang nằm trên giường, lại ngủ thiếp đi! Ta bị phản, chẳng lẽ thật sự ta không có một chút hấp dẫn nào à.

Ta lấy chăn, nằm lên ghế dài cuộn tròn, ngủ!

Cũng không biết là do thói quen của thân thể này hay là cái gì, cả đêm ta đều nghe thấy tiếng xột xột xoạt xoạt, trùm chăn che kín cũng không có tác dụng. Sáng dậy, soi gương đồng, hai con mắt đen như gấu trúc. Ôm chăn nằm trên ghế, giơ tay lên nhìn ngón tay thon dài, khớp tay trắng nõn có lực. Nếu trước kia gặp phải chuyện như vậy, có lẽ ta sớm đã bị hù dọa phát điên rồi. Sau khi xuống núi quả thật là tiến vào thế giới sắc sỡ sắc màu.

Vì vậy cái này có thể gọi là. . . Một phong thư đưa tới chuyện ly kỳ. . .

Mặt trời lên đến đỉnh sao, Thủy Hành Ca mới tỉnh lại. Ta ngáp một cái nói: "Thủy Hành Ca, rốt cuộc ta đã biết tại sao ngài luôn dậy sớm hơn ta rồi, bởi vì võ công của ngài quá tốt, tinh lực so với người thường tốt hơn gấp mấy lần, cả đêm bên ngoài lủi rủ riu rít, cần bản không thể ngủ yên."

Lúc này Thủy Hành Ca không cười thân thể của ta lại có thể ngủ như vậy, nói: "Tối hôm qua ta ngủ rất ngon."

Ta dùng một chút, có thể ngủ một giấc ngon, cũng lộ ra nụ cười khó có được. Ta không nói nhiều, cùng hân xuống lầu ăn sáng.

Bên ngoài đã không thấy tung tích của đám người Tổng Nghị, nhưng chỉ cần nghiêm túc nghiêng tai lắng nghe, vẫn có thể nghe được có người ở phụ cận có ý nín thở. Nhưng phóng tầm mắt nhìn, cái gì cũng không nhìn thấy.

Bởi vì đã là buổi trưa, ta trực tiếp gọi tiểu nhị mang thức ăn lên. Thủy Hành Ca ăn một chén đã buông đũa, lại nhìn chăm chăm ta ăn một chén lại một chén nói: "Trước giờ mỗi bữa cô đều ăn nhiều như vậy, ta còn cho rằng cô thật sự ăn nhiều. Nhưng rõ ràng cô."

Ta gật đầu: "Lúc nhỏ lưu lạc đầu đường xó chợ, đói bụng rất thảm, cho nên về sau chỉ cần có cơm ăn, ta sẽ ăn rất no rất no, bởi vì không chừng một ngày kia, lại không có cơm ăn."

Thủy Hành Ca sùng sốt, giọng nói nhàn nhạt: "Về sau đừng cố ăn nhiều như vậy, không tốt cho dạ dày."

Ta cười nói: "Vậy nếu sau này ta không có cơm ăn thì làm thế nào?"

Hắn lờm ta một cái: "Luôn sẽ có người nuôi ngươi."

Ta nghĩ nghĩ, gật đầu: "Đúng. Thập thất ca nhất định sẽ nuôi ta."

Về mặt của Thủy Hành Ca đành lại, không nói tiếng nào.

Đang ăn cơm, chợt một vật khổng lồ vọt tới, không đợi ta phản ứng, đã thấy Thủy Hành Ca một giơ tay lên, dùng sức quạt bay.

Ta đột nhiên phát hiện thật ra võ lực của ta tuyệt không kém.

Rõ ràng Thủy Hành Ca bình tĩnh hơn ta nhiều: "Người mập mạp kia muốn ôm cô."

Ta giận dữ, lại dám ở trước mặt mọi người vô lễ với bản cô nương, ta phải đánh chết ngươi! Ta cúi người cầm cây gậy, chuẩn bị hung hăng tấn hấn một trận, kết quả tên mập vừa ngẩng đầu, cây gậy trong tay ầm rơi xuống đất. Lời nói đến khóe miệng, lại nuốt trở vào, ả oán lui về bên cạnh Thủy Hành Ca.

"Sao vậy?"

"Ô ô ô, Thủy Hành Ca đại gia nhà ngươi, đó là Đại sư huynh của ta, Đại sư huynh đó!"

". Thu Thu. Cô quả thật là thân hữu khắp giang hồ."

"Ngài đủ rồi!"

Sư huynh mập có một cái tên rất êm tai, Chúc Thanh Phong. Nhưng sự thật chứng minh tên dễ nghe chưa chắc có thể trở thành đại hiệp, sư huynh mập bởi vì trước kia hạ độc thường sẽ lấy thân ra thử, vì vậy trời xui đất khiến luyện thành một thân bách độc bất xâm. Nhưng võ công thật sự rất tồi, nếu không làm sao sẽ bị "Ta" dễ dàng đánh bay.

Hắn "ai ư" đỡ eo giữa một đồng cọc gỗ đổ vỡ bỏ dẫy, hùng hổ nhào tới: "Tiểu Thu!"

Thủy Hành Ca lại rất không nể mặt tránh đi, mặt lạnh tanh. Ta bấm bấm hắn: "Mau cười."

"Không cười, nam nữ thụ thụ bất thân tại sao có thể tùy tiện ôm loạn."

"Ngài nói mấy lời này có thể không cần. Ôm ngực nói." Ta dùng sức kéo tay hắn xuống, ta còn muốn lập gia đình có được hay không.

Sư huynh mập không nhào tới nữa, cẩn thận nhìn ta chăm chăm: "Chẳng lẽ ta nhận lầm người, tiểu Thu nhà ta không thể nào là băng sơn mỹ nhân như vậy a."

Này! Ta đẩy Thủy Hành Ca nói: "Nàng chính là Thảm Thu! Chính là Thu Thu dí dỏm lại hoạt bát đó."

Khóe miệng Thủy Hành Ca co rút: "Tự khen mình như vậy thật sự là không có vấn đề gì ư?"

"Không có vấn đề!"

Sư huynh nhìn lên nhìn xuống đánh giá, vẫn là không tin, sau đó dĩ nhiên cũng trực tiếp như vậy bỏ đi. Ta thật muốn níu hắn lại, hỏi hắn chạy đến nơi đây làm cái gì. Nhưng Thủy Hành Ca tuyệt không phối hợp, ta thiếu chút nữa đâm hắn: "Ngài có thể phối hợp chút không!"

Thủy Hành Ca quay người: "Không được, nhích tới gần hắn nhất định sẽ ôm ngươi."

"Ôm một cái sẽ không mất miếng thịt, trước kia cũng đều như vậy."

Đầu vai hắn cứng lại, hừ một tiếng, sau đó trở về phòng. Hôm nay hắn rất khác thường!

Ta lấy túi tiền trên người Thủy Hành Ca ném hết cho chương quỹ, suy nghĩ một chút ta không thể dùng tiền đùa giỡn, sau đó lại dùng sức rút trở lại. Lên lầu, chỉ thấy Tống Nghị cũng ở trên hành lang, đang nói chuyện cùng Thủy Hành Ca. Vừa thấy ta, lại ôm quyền: "Giáo chủ."

Ta khoát khoát tay, cuối cùng không thoải mái, tựa vào lan can, ôm ngực, chân rẩy, mặt lưu manh nhìn hắn: "A."

Thủy Hành Ca: "."

Tổng Nghị: ". Giáo, Giáo chủ quả nhiên giống như Thắm cô nương nói, không thoải mái."

Thủy Hành Ca vui mừng gật đầu: "Đúng, kính xin Tả hộ pháp giúp ta, ta sẽ chăm sóc thật tốt Giáo chủ đại nhân."

Tổng Nghị lập tức nói: "Ta sẽ sớm thăm dò rõ ràng."

Tại sao thái độ của Tổng Nghị đối với "Ta" lại chuyển biến tốt như vậy? Trước đó đã xảy ra chuyện gì?

Tổng Nghị vừa đi, ta lập tức vào phòng, hỏi: "Thủy Hành Ca, ngài sai Tổng Nghị hỏi thăm cái gì?"

Thủy Hành Ca nằm dài trên giường, cuốn chăn ngủ: "Không phải cô muốn biết sư huynh cô tới đây làm cái gì sao?"

Ta dò khốc dò cười: "Mới vừa rồi hỏi rõ ràng không được sao, còn phải hành hạ người thứ ba đi hỏi thăm."

Hắn di chuyển vị trí gối đầu, giọng nói không có một chút gọn sóng: "Không giống nhau."

"Không giống với nhau ở đâu?"

"Hắn muốn ôm cô."

"." Ta cúi người lại gần nhìn chăm chăm hắn, hôm nay Thủy Hành Ca quả nhiên rất không bình thường. Ta chọc chọc má, dùng ánh mắt của người đến xem, da dẻ của bản cô nương cảm xúc rất không tệ nha.

Chọc thêm mấy cái, hắn chợt mở mắt, hồi lâu mới nói: "Thu Thu."

"Cái gì?"

Chân mày hắn càng nhíu càng sâu, đã vận đến mức có thể kẹp chết một con ruồi: "Quá mót rồi. Phải làm thế nào?"

"." Hắn nói chưa dứt lời, dường như ta cũng vậy. Quá mót rồi.

Bốn mắt nhất thời thâm trầm, thấy hắn đứng dậy, ta lập tức giơ tay lên ngăn hắn: "Không được! Chịu đựng!"

Hắn "Nha" một tiếng, lại chậm rãi nhắm mắt. Ta vội vã cuống cuống bảo vệ ở một bên, càng nhìn càng nhanh, hiện tại vừa mới qua tỵ, làm thế nào mới nhìn được đến giờ tỵ tiếp theo?

Thủy Hành Ca chợt ngồi dậy: "Võ công kém, thân thể kém, nhẫn nại. Cũng kém."

"Nói điểm chính."

"Ta phải đi tiểu."

"Không thể!" Ta sổng chết ngăn hắn lại: "Ngài mà đi, sau này ta làm sao có thể lập gia đình! Dù nữ nhi giang hồ không câu nệ tiểu tiết cũng không được."

Sau đó hai người chúng ta ngồi ở trên giường đau khổ nửa canh giờ.

Tổng Nghị gõ cửa đi vào, chúng ta lại không ai dám lộn xộn đi ra, chỉ sợ không nhìn được sẽ chạy về phía nhà vệ sinh. Tổng Nghị nhìn tư thế của chúng ta, gương mặt vốn đen bỗng nổi lên màu đỏ kỳ dị, đầu óc cũng không biết đang suy nghĩ gì lộn xộn lung tung gì, ho nhẹ hai tiếng: "Thắm cô nương, ta đã điều tra, chẳng những là sư huynh Chúc Thanh Phong của cô, còn có đệ tử khác của Ngũ độc giáo, mấy ngày nay cũng xuất hiện trong trấn này. Cuối tháng này Minh chủ võ lâm Trung Nguyên Lý Thương cuối tổ chức đại hội võ lâm, bọn họ tới là vì chuyện này."

Ta khó khăn phát tay: "Đã biết, đi ra ngoài đi."

Cửa còn chưa đóng, chỉ thấy Thủy Hành Ca muốn nhảy xuống giường, ta vội giữ hắn lại, quát: "Ngài cứ nằm ở trên giường đợi, không được chạy loạn!"

Sắc mặt Tổng Nghị phức tạp quý dị đóng cửa lại.

Bạn đang đọc truyện *Giáo Chủ, Người Lại Biến Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28

Ed: Jang Bò

Ta và Thủy Hành Ca cùng nhau trải qua một màn bi thảm, không dám ăn cái gì, không dám uống nước, không dám nhúc nhích, nửa chết nửa sống nằm lý ở trên giường. Người có ba gấp lờ này quả không sai. Ta nhin sắp phát điên rồi. Không khí quá mức u ám, ta khàn giọng hỏi: "Hiện tại là giờ gì?"

"Có lẽ là giờ sửu."

". Sao ta cảm giác đã qua rất lâu."

Thủy Hành Ca thờ dài, khó có được có lúc hân ưu thương, dùng cổ họng của ta phát ra âm thanh ai oán: "Đúng vậy, ta cũng cho là đã qua thật lâu. Thu Thu, ta nhin sắp hỏng rồi."

"Chớ có mơ tưởng!" Ta tiếp tục nằm, giữ chắc tay chân của hân, tránh cho lúc ta ngủ lúc hân chạy mất, cắn răng nghiêng lợi nói: "Lần này là do cứu ta coi như bỏ qua, lần sau còn dám ôm ta...ta sẽ làm thịt ngài, mang ngài đi hầm!"

Thủy Hành Ca nghiêng đầu, sâu kín nhìn ta: "Số lần cô nói muốn ăn ta còn ít sao?"

"." Chuyện trước kia không cần lấy ra nói Giáo chủ đại nhân, ta đang vô cùng đau đớn đây nè. Càng nghĩ đến trước kia, thì càng buồn cười, ta bật cười, quá một rồi, suýt chút nữa thì ta nhảy ra ngoài trước. Ta tung chân đập lên mặt của hân: "Đừng có dùng mặt của ta cười kiểu ‘người phạm ngu xuẩn’, ta sẽ bị ám ảnh."

Thủy Hành Ca với tay nói: "Cô đoán lúc này Lý Thương mở đại hội võ lâm là muốn làm cái gì?"

"Nhằm vào Ma Giáo? Kể từ khi các người xuất hiện tại Trung Nguyên, hân vẫn thần kinh như vậy."

Thủy Hành Ca cười: "Đúng là vẫn thần kinh như vậy, người càng ở trên cao, lại càng sợ rơi xuống. Ma Giáo ở trong mắt mấy người Trung Nguyên các cô, chính là tà giáo Thập Ác Bất Xá, nguy hại đến lợi ích của Lý Thương, tự nhiên hân muốn diệt trừ, Ngũ độc giáo cũng nằm trong tính toán của hân. Chỉ là sự tình bại lộ càng nhiều, ngược lại sẽ khiến tác dụng ngược. Cho nên ta đoán, đại hội võ lâm lần này, không phải thương thảo muốn đuổi Ma Giáo đi, mà là muốn giao hảo với chúng ta."

Ta véo mặt của hân, không, mặt của ta: "Suy luận vừa rồi của ngài là dùng đầu óc của ta nghĩ ra sao? Ta thật sự là quá thông minh!"

Hân cười nhạt, con người lông lánh nhấp nháy: "Thu Thu, khen mình như vậy thật sự không có vấn đề gì?"

"Ha ha ha ha." Ta mặc kệ ánh mắt đe dọa của hân, nói: "Sao Lý Thương còn chưa phát thiệp mời cho các ngài? Những môn phái khác lục tục tụ tập, theo như ngài suy luận, không phải là nên mời Ma Giáo trước hay sao?"

"Phát thiệp mời rộng rãi tới các môn phái trong Trung Nguyên, nếu là cô, cô sẽ cảm thấy bọn họ muốn liên thủ đối phó bọn ta, kẻ nhát gan, sẽ rút lui khỏi Trung Nguyên. Lý Thương không cần tốn nhiều sức, đã dọa lui đối thủ. Nếu Ma Giáo không đi, không quá mấy ngày, Lý Thương sẽ đưa thiệp mời tới, lấy lòng Ma Giáo. Đây chính là ý đồ của hân."

Ta cảm khái: "Lý Thương thật là một con hồ ly." Ta nhìn hân: "Ngài cũng là hồ ly."

Thủy Hành Ca thần nhiên nói: "Kẻ địch nghĩ như vậy chính là giáo hoạt, tự mình nghĩ ra chính là thông minh."

Lời này hết sức có lý, ta lật người, vừa động liền hỏng chuyện rồi, mặt ta nóng lên: "Thủy Hành Ca. Ta đi ra ngoài trước."

Hân giờ tay bắt được ta, trông mắt tràn đầy tìm tòi nghiên cứu: "Cô muốn cời trói?" Về mặt hân thông dong, nói: "Cùng nhau đi thôi."

"Hay là thôi đi, ô ô ô ô."

"Đừng có dùng mặt của ta khóc."

"Ô ô ô ô."

Màn đêm rơi xuống, ta đã mơ mơ màng màng ngủ mấy lần lại tỉnh lại, ta nhin đến sắp thần kinh, bỗng nghe Thủy Hành Ca nói: "Đã là giờ Tý."

Ta đáp một tiếng, nói: "Thật ra thì biến thành người cũng rất tốt, ít nhất so với biến thành thú loại an toàn hơn nhiều. Thủy Hành Ca, về sau cưới vợ rồi, hãy cùng nàng biến đi."

Thủy Hành Ca không đáp lại, hồi lâu mới nói: "Thiên hạ này sẽ có người thứ hai có thể tiếp nhận việc ta biến thân?"

Ta nhỏ giọng: "Sẽ có."

Giọng điệu thấp đến mức ngay cả ta cũng không nghe thấy, phía ngoài tiếng báo canh đột nhiên vang lên, ta theo bản năng nhắm mắt, chờ tiếng báo canh ngừng lại bên ngoài cửa sổ, chậm rãi mở mắt, nhìn lại. Tại sao ta vẫn thấy mặt của mình!

Thủy Hành Ca cũng kinh ngạc không kém, chúng ta cùng nhau giơ tay lên, vẫn là đối phương, sờ sờ trên người, không phải là của mình!

Không khí nhất thời căng thẳng.

Hồi lâu, ta chậm rãi đứng dậy, trầm ngâm: "Thủy Hành Ca, cời trói thôi."

&&&&&

Sau khi đi vệ sinh, đầu óc của ta trống rỗng, sau đó ngó một chút sát vách, Thủy Hành Ca cũng đi ra, cả khuôn mặt đỏ bừng. Hai người chúng ta một đường không nói gì, lên lầu hai, thấy hần muốn vào phòng, ta kéo hần: "Nếu vẫn không đổi lại thì phải làm thế nào? Chẳng lẽ muốn ở trong phòng tránh cả đời không ăn không uống sao?"

Hần bình tĩnh như thường, thoải mái vươn tay ôm ngực, chốc lát lại tự giác bỏ xuống: "Có lẽ qua mười lăm là có thể khôi phục." Cuối cùng hần khẽ nghiêng đầu, nói: "Xin lỗi."

Ta ngăn người, bắt hần lại, trong lòng còn yên lặng chê cánh tay này của mình thật là không trơn mịn: "Ta không có trách ngại."

"Ừ."

"Ta thật sự không có trách ngại!" Ta vội la lên: "Ta chỉ là không biết phải làm sao mới tốt, hơn nữa cứ tiếp tục như vậy, người của Ma giáo cũng sẽ nghi ngại điên rồi."

Thủy Hành Ca dừng lại chốc lát, gật đầu, lại nói: "Có lẽ bọn họ bây giờ đã cảm thấy ta điên rồi."

Ta trừng mắt nhìn, ôm bụng cười cười nói: "Quả thật, ánh mắt của Tống Nghị nhìn ta ngày càng kỳ quái."

Thủy Hành Ca nhún mắt, cuối cùng cười cười, ta tỏ ra vui mừng, thì ra ta cười lên trông cũng thật đẹp mắt, nhìn có vẻ rất cơ trí thanh nhã. Chỉ là kiên quyết không được nói ra, nếu không hần sẽ lại nói, Thu Thu, khen mình như vậy thật không có vấn đề sao?

Tối nay là mười lăm, trăng sáng rất tròn mà sáng rõ, ta ngửa đầu nhìn một chút, tiếng vang huyền ảo truyền vào trong tai, ta dừng lại, nhìn Thủy Hành Ca ý bảo im lặng, nhỏ giọng: "Có người."

Thủy Hành Ca vẻ mặt mờ mịt: "Là đám người Tống Nghị?"

"Không giống." Ta vênh tai, hận không thể biến lỗ tai của Thủy Hành Ca thành tai thỏ, nói: "Rất quen thuộc. Mộc Thanh."

Thủy Hành Ca xoay người muốn vào nhà, ta cũng gấp rút đi theo, nhưng giọng nói của Mộc Thanh đã vang lên: "Thầm cô nương."

Dứt lời, chỉ thấy Mộc Thanh từ trên nóc nhà nhảy vào hành lang. Người võ công cao thì không thể đi đường bình thường được ư.

Mộc Thanh nhìn hai người chúng ta một cái, nói với Thủy Hành Ca: "Thầm cô nương, ta có chút lời muốn cùng cô nói, cô có tiện không?"

Thủy Hành Ca không chút suy nghĩ, đáp: "Không tiện."

Về mặt của Mộc Thanh lúng túng, ta âm thầm bấm bấm hần, Mộc Thanh cũng là một trong số những bằng hữu ít ỏi của ta ở trên giang hồ, nể mặt một tí a.

"Là chuyện liên quan đến quý phái."

Ta tròn mắt nhìn hần, nếu lại dám lắc đầu ta sẽ đá hần bay. Thủy Hành Ca hơi chần chờ, gật đầu: "Vây được."

Nhìn hần đi cùng Mộc Thanh, ta rất muốn cùng đi, Mộc Thanh mặc dù là một quân tử thanh nhã tuyệt đối không giống Sur huynh mập của ta lao vào ôm lấy, nhưng ở gần Thủy Hành Ca một nhân vật nguy hiểm như vậy rất có thể chỉ cần hơi không hài lòng sẽ đá bị đá bay.

Vào trong nhà, chờ hồi lâu vẫn không thấy hần trở lại, ta càng lo lắng, đứng dậy đến hậu viện, trong sân lại trống trơn, không thấy một người. Gió lạnh thổi qua, ta kinh hãi lập tức tỉnh táo: "Tống Nghị, Tống Nghị."

Ngay lập tức, Tống Nghị xuất hiện, quỳ một chân trên đất: "Giáo chủ có chuyện gì?"

"Có từng gặp qua Thủy. Khụ, có từng gặp qua Thầm cô nương?"

Khuôn mặt của Tống Nghị ở dưới ánh trăng không phân biệt được trắng, đen trầm lãnh nói: "Chúng ta chỉ phụ trách bảo vệ Giáo chủ, những người khác hoàn toàn không biết."

Ta thảm thán, thật sự không muốn chụp cho Thủy Hành Ca tội danh "Trầm mê nữ sắc, kêu gọi giáo chúng tìm người ngoài", nhưng đó là Thủy Hành Ca,

võ công mèo cào không biết dùng độc, ngộ nhờ có bắt trắc, vậy Ma Giáo cũng xong rồi. Ta trầm giọng: "Mau đi tìm nàng."

Tổng Nghị không trả lời.

Ta lại hỏi: "Người của Thiên Cơ môn ở chỗ nào?"

"Khách điểm phía nam đối diện."

"Biết rồi, đi xuống đi."

Tổng Nghị lập tức biến mất dưới ánh trăng.

Ta ra khỏi khách điểm, đi về phía nam. Nghĩ như thế nào cũng thấy không đúng, nếu nói là bởi vì yêu thích ta mà muốn bắt cóc, hắn còn chưa có thích đến loại trình độ đó. Nhưng ngoại trừ chuyện tình cảm, lại càng không có lý do nào, ta cũng chỉ là một tiểu đệ tử của Ngũ độc giáo, bắt ta thì có thể làm được cái gì?

Nghĩ mãi cũng không ra, đã đến khách điểm. Nơi này còn chưa đóng cửa, nhưng bên trong đã không có ai, ta cất bước đi vào, khuôn mặt tiểu nhị tươi cười tiến lên: "Khách quan cần dùng gì?"

Ta lấy mười lượng bạc đưa cho hắn, âm thanh nhàn nhạt: "Làm phiền nói một tiếng với Mộc Thành đệ tử của Thiên Cơ môn, có người tìm hắn."

Hai mắt tiểu nhị lóe sáng, cất bạc "Xin khách quan chờ một chút" sau đó chạy lên lầu.

Không bao lâu, tiểu nhị đi xuống, đi phía sau, là Mộc Thanh.

Sắc mặt của Mộc Thanh lạnh nhạt như thường, nhìn qua có một chút bối rối, trừ điều đó ra, không có dị thường khác.

Mộc Thanh thấy ta, thoáng vẻ ngoài ý muốn, vừa đứng lại liền nói: "Thủy Giáo chủ đêm khuya tới chơi, có chuyện gì sao?"

Ta nói: "Không thấy Thẩm Thu đâu."

Mộc Thanh kinh ngạc: "Chuyện từ khi nào?"

Ta quan sát hắn, nói: "Từ lúc người cùng nàng ra ngoài hậu viện nói chuyện, ta chưa từng thấy qua nàng."

Chân mày của Mộc Thanh nhíu chặt: "Lúc đó ta nói với nàng mấy câu, liền rời đi, trực tiếp trở về khách sạn."

Ta giật giật khóe miệng: "Đã biết, cảm ơn."

Rời khỏi khách sạn, ta đi vòng qua phía sau viện, định nhảy lên nóc nhà, ai ngờ kinh công của Thủy Hành Ca quá tốt, vừa nhún một cái liền nhảy qua nóc nhà, sánh vai cùng mặt trăng, đập gió đêm mà xuống, ta kinh hãi trái tim nhỏ bé suýt bay ra khỏi lồng ngực. Mới vừa đứng vững, đã nhìn thấy một bóng áo dài màu xám rời khỏi khách điểm, thân hình cao to, chính là Mộc Thanh.

Quả nhiên có uẩn khúc.

Lấy tính tình của Mộc Thanh, sau khi nghe được tin "Ta" mất tích phản ứng đầu tiên phải là hỏi tung tích của ta, chứ không phải hỏi thời gian. Lời nói ra đều là muốn đề cho "Thủy Hành Ca" tin tưởng, hắn rời khỏi chỗ đó từ sớm, nàng mất tích không liên quan đến hắn. Nhưng càng như thế, lại càng đề cho ta khẳng định, hắn chính là kẻ bắt "Ta" đi, hắn căn bản cũng sẽ không nói láo chứ sao.

Ta yên lặng khen ngợi mình cơ trí, bám theo phía sau.

Mộc Thanh đi hết sức cẩn thận, giống như tính cách của hắn. Đi rẽ qua bốn ngõ hẻm, rốt cuộc mới dừng lại ở trước một căn viện, giơ tay lên gõ vào cửa gỗ, ba tiếng nhẹ hai tiếng nặng, ngay sau đó cửa gỗ mở ra. Nhìn thấy người mở cửa, ta âm thầm kêu lên, Đại sư huynh? !

Wow, sư huynh người bắt cóc tiểu sư muội của mình làm gì!

Bạn đang đọc truyện *Giáo Chủ, Người Lại Biến Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Ed: Jang Bò

Ta ngồi xổm trên nóc nhà nghỉ mãi không ra, nhấc một mảnh ngói nhìn xuống dưới. Âm thầm may mắn mặc dù không thể khống chế hoàn toàn thân thể của Thủy Hành Ca, nhưng đối phó với một người võ công cận kề như Đại sư huynh cùng một người không có tính cảnh giác như Mộc Thanh vẫn dư dả. Chỉ thấy phía dưới bày biện đầy đủ cái gì cần có đều có, bàn ghế bình trà, gương chậu đồng, không giống như tiểu viện mới thuê tạm thời.

Chỉ là hai người này từ bao giờ lại có quan hệ thân cận như vậy, còn trối "Ta" đến nơi này?

Đúng lúc này Thủy Hành Ca ngồi trên cái ghế gỗ, miệng bị bịt bằng vải bố, tay chân cũng bị trói chặt, vừa muốn đứng lên, liền bị Đại sư huynh nhấn xuống, chỉ có thể trừng mắt nhìn hai người. Ta nghĩ nếu như hấn trở lại thân thể của chính mình, nhất định sẽ bóp chết Đại sư huynh.

Mộc Thanh nghiêm túc nói: "Chúc sư huynh nói quả thật không sai, Thẩm cô nương quả thật có gì đó không đúng."

Sư huynh gật đầu một cái: "Chính ta khi thấy nàng ở khách điểm đã có cảm giác không ổn, may mắn gặp được huynh, dụ nàng ra, nếu không thật không biết phải làm như thế nào để cứu nàng ra khỏi nơi đó của Đại ma đầu Thủy Hành Ca."

Đại ma đầu ba chữ vừa ra, trông mắt của Thủy Hành Ca rõ ràng rụt lại một cái.

Sư huynh vỗ vỗ đầu của hấn: "Tiểu Thu đừng nóng vội, nghe nói Ma giáo am hiểu mê hoặc lòng người, nhưng không sao, ngày mai ta sẽ dẫn muội đi tìm đại phu, nhất định sẽ chữa tốt cho muội."

Mộc Thanh nói: "Mới vừa rồi Thủy Hành Ca tới tìm ta, hỏi chuyện của Thẩm cô nương, may mà ta lấp liếm cho qua rồi."

Này này, Mộc Thanh người xác định đó là lấp liếm cho qua sao. Ta ngáp một cái, chờ hai người bọn họ rời đi, rồi đi xuống cứu hấn, nếu không ngày sau Thủy Hành Ca nhất định sẽ băm vằm bọn họ. Tay vừa che miệng, mới ngáp được một nửa, tay liền tê cứng lại, tay ta sao lại lạnh như thế?

Ta ngẩn người, sờ sờ tay cùng cổ, thể nhưng lại càng lạnh. Chẳng lẽ hồn phách phải trở về chân thân? Không còn kịp chờ sư huynh rời đi, ta phi người xuống cửa chính, một cước đá văng. Mộc Thanh phản ứng kịp, xoay, rút trường kiếm trong tay ra, bảo hộ trước mặt Thủy Hành Ca: "Người đừng mơ tưởng mang Thẩm cô nương đi!"

Đại sư huynh lập tức nhảy đến phía sau hấn, ghé đầu: "Người đừng mơ tưởng mang tiểu Thu đi!"

Ta giật giật khóe miệng: "Mau tránh ra, nếu không ta hành hung người Mộc Thanh."

Mộc Thanh thân hình cao lớn, tư thế cầm kiếm rất tuấn đạt, không hề có ý tứ lui ra.

Ta thật sự không muốn ra tay, võ công của Thủy Hành Ca sâu cận ta tuyệt không biết, nếu ta không khống chế tốt, đã thương hai người bọn họ thì làm thế nào. Liếc nhìn cái bàn bên cạnh, một chường võ xuống, cái bàn bẽ thành mảnh vụn. Ta giương mắt lạnh lẽo nhìn bọn họ: "Còn không đi, sẽ giống như cái bàn này."

Con người của Đại sư huynh rõ ràng co rụt lại, bước lên kéo Mộc Thanh: "Mộc thiếu hiệp đi mau! Chúng ta trở về tìm cứu."

Nói còn chưa dứt lời, bàn tay của Đại sư huynh lật nhanh, một con rắn nhỏ từ trong ống tay áo bay ra. Ta hơi nghiêng người, vươn tay nắm lấy thân rắn cuộn tới đuôi rắn, nhẹ nhàng cuộn một cái, con rắn co rúc cuộn tròn ở lòng bàn tay, dịu ngoan bất động, thè thè lưỡi.

Sư huynh biến sắc: "Thủy Hành Ca, quả nhiên người đối với sư muội của ta dùng Mê Hồn Thuật! Nếu không làm sao Thu Thu có thể truyền thụ bí kỹ độc môn cho người."

Lần này Thủy Hành Ca thật sự là nhảy vào Hoàng Hà cũng không rửa sạch. Ta né tránh ánh mắt đang trừng ta của hấn, dưới chân vừa động, giờ tay lên đánh về phía Mộc Thanh, muốn điểm chút huyết đạo. Nhưng không ngờ Mộc Thanh phản ứng cực nhanh, né người như chớp, trường kiếm đánh tới, bẻ nhọn mà không lưu tình, ta kinh hãi vội tránh ra, trượt tay theo mu bàn tay của hấn hung hăng đánh xuống, chỉ nghe rắc rắc một tiếng, sắc mặt của Mộc Thanh trong nháy mắt trắng bệch. Wow, hấn sẽ không phải là bị ta đánh gãy xương cánh tay đi.

Đại sư huynh hét lớn một tiếng, bỏ nhào về phía ta, mắt thấy đã đến trước mặt, ta cúi người, nhấc Mộc Thanh lên. Đại sư huynh chột thu chân lại, tay phải bắt được Thủy Hành Ca, nhả ra khỏi cửa sổ.

Ta đuổi ra tới bậc thềm, cách vài chục trượng, thấy Đại sư huynh một mình thờ hồn hèn, chạy nhanh đuổi theo, ta lập tức điểm huyết đạo của sư huynh, đoạt Thủy Hành Ca trở lại. Nhìn lại Mộc Thanh đã ngất đi, trên môi vô sắc, ta nhìn không khỏi một hồi áy náy.

Sư huynh tròn mắt: "Thủy Hành Ca, nếu như người dám đá thương sư muội của ta, Ngũ độc giáo chúng ta nhất định sẽ không bỏ qua cho người."

Ta dừng lại, thiếu chút nữa cảm động nước mắt giàn giụa tứ tung, không ngờ Đại sư huynh mập lại thương ta như vậy, còn vì ta mà trở thành địch với Giáo chủ Ma giáo. Ho khan hai tiếng: "Ta sẽ không đá thương nàng, người yên tâm"

Sư huynh vận lòng mảy trăm tư một lát, kinh ngạc nói: "Không lẽ, chẳng lẽ. Người thích Thu Thu?"

Ta: ". Không phải."

"Vậy tại sao tiểu Thu chịu dạy người ngư xà thuật? Tại sao người nhất định phải giữ nàng ở bên người? Võ công của nàng căn bản là cận kề lại không xinh đẹp, công phu hạ độc cũng thuộc dạng tầm thường. Này, người đi đâu! Giao sư muội trả lại cho ta!"

Ta bực tức xoay người: "Hẹn gặp lại!"

Sư huynh, chúng ta tuyệt giao đi! Chờ ta khôi phục lại bình thường nhất định phải nhìn Thủy Hành Ca hành hung người đến chết. Chạy hồi lâu, mới nhớ tới hình như trên tay còn một người. Ta nuốt một cái, ngừng bước, để Thủy Hành Ca xuống, bỏ vải bố trong miệng hắn ra, nhìn ánh mắt muốn giết người của hắn, khó nhọc nói: "Ngài có biết, con người lúc tức giận, rất dễ không thể kiểm soát, ngài hiểu chứ?"

Trên mặt Thủy Hành Ca nụ cười lạnh nhạt: "Biết."

. Xong đời, hắn cười bình dị gần gũi với ta như vậy nhất định sẽ xui xẻo. Ta tìm tìm trên người, không tìm được chủy thủ. Ta lấy tay tháo dây buộc trên tay hắn, lại phát hiện căn bản không tháo được, loạn thành một đoàn dây sư huynh buộc, căn bản không theo lẽ thường.

Ta cúi đầu dùng răng cắn, Thủy Hành Ca nhìn trời bất đắc dĩ nói: "Không được dùng răng của ta cắn."

"Ồ ô ô ô, nhưng không tháo được, ta đi tìm tảng đá đập thôi."

". Ta không ngại nếu cô đi tìm thanh đao."

"Quá phiền toái, ta đi tìm tảng đá."

"Cô xác định sẽ không nện vào tay của ta sao?"

Ta do dự một chút, Thủy Hành Ca chấp nhận nói: "Nhanh lên một chút đi tìm dao găm!"

"A." Ta còn chưa đứng dậy, đã nghe thấy một trận âm thanh hỗn tạp từ đằng xa đến, dừng một chút: "Có người chạy tới bên này, hơn nữa. Còn là ba mặt bọc đánh, chẳng lẽ sư huynh nhanh như vậy đã tìm được các sư huynh, sư tỷ khác."

Thủy Hành Ca cũng kè tai sát đất, lắng nghe một hồi, ngời thẳng nói: "Không thể nào là người của Ngũ độc giáo."

"Làm sao ngài biết?"

"Đều là tiếng vó ngựa, cô cảm thấy bọn họ sẽ đặc biệt đi mua một đàn ngựa, sau đó trở lại đuổi theo cô?"

Ta hiểu rõ, lần túm lấy hắn: "Trước cứ trốn mới là quan trọng."

Thủy Hành Ca cảm khái: "Ta cảm thấy nếu như cô làm 'Giáo chủ' nhiều thêm mấy ngày, thanh danh một đời của ta nhất định sẽ tan thành mây khói."

Ta u oán nói: "Hiện tại chính ta trong mắt sư huynh, cũng bị coi là bệnh thần kinh rồi."

Hai chúng ta vừa chửi bới lẫn nhau vừa chạy trốn, nhưng không nghĩ tới Thủy Hành Ca rất nặng, ảnh hưởng nghiêm trọng tới tốc độ của ta. Nghĩ lại hình như không đúng, đây là thân thể của ta! Ta chẳng lẽ đã biến thành một tên mập sao.

Càng nghĩ thì càng bi phiền, tiếng hỗn loạn sau lưng càng tới gần. Xuyên qua rừng trúc, mới phát hiện trước mặt đã không có đường, lúc này muốn trốn sang hướng khác đã không thể, ba mặt giáp công, không phải nhảy núi, thì chính là bay lên trời. Ta bây giờ mới hiểu được tại sao vừa bắt đầu đã là ba mặt bọc đánh, mà không phải là bốn mặt, bởi vì mặt thứ tư là vách đá, bọn họ chẳng lẽ còn có thể từ đáy vực bay lên!

Ta thở dài nói: "Thủy Hành Ca, ta không muốn ngài biến thành gấu trúc nữa, ngài biến thành Điều huynh đi, sau đó ta có thể cười ngài bay lên."

Thủy Hành Ca rõ ràng đã lười châm chọc ta: "Tìm tảng đá, đập sợi dây ra."

Ta tìm một tảng đá bèn nhón trở lại, gió gào, không có can đảm đập xuống, không thể làm gì khác hơn là từng chút từng chút mài: "Ngài đoán những người kia là người nào? Sẽ không phải là mấy người chính phái chứ?"

Thủy Hành Ca cau mày: "Không giống."

Hai người chúng ta suy nghĩ một phen, chợt nghĩ đến một kết quả không tốt.

"Phong Vũ Lâu?"

Thủy Hành Ca vận lòng mày suy nghĩ một chút, hướng vách đá bên kia nhìn xuống, vẻ mặt lạnh nhạt: "Cô tìm một sợi dây, trốn tạm xuống, ta theo Ngưu Tri Nhạc rồi đi."

"Không được! Chúng ta bây giờ ai cũng không thể tách ra!" Ta nghiêm túc nói: "Nếu lúc ngài bị giam ở Phong Vũ Lâu, đột nhiên muốn khôi phục chân thân thì làm thế nào? Ngộ nhớ bỏ lỡ thời gian biến thân, về sau không thể khôi phục được nữa thì xong đời!"

Vừa nghĩ tới việc phải đứng tiểu cả đời ta liền cảm thấy một hồi lạnh đến buồn nôn.

Thủy Hành Ca nhẹ giọng cười cười, nói: "Nếu như người tới có ác ý, cô hãy mang theo ta nhảy xuống vách đá đối diện đi."

Ta nuốt một cái, nhìn một mảnh "Tiền đồ" mờ mịt, âm thanh cũng run lên: "Không nhảy qua được, quá xa."

Thủy Hành Ca lạnh nhạt nói: "Ta dùng khinh công rất dễ dàng, cô cũng đã dùng thân thể này một ngày rồi, còn chưa quen sao?"

Ta ra sức mài sợi dây, thiếu chút nữa khóc lên: "Không quen! Mới vừa rồi ta cũng chỉ nghĩ đánh gãy cái bàn, ai ngờ lại đánh thành gỗ vụn. Ngộ nhờ ta dùng hơi sức không đúng, nhảy xuống đáy vực thì làm thế nào?"

"Dù sao cũng hơn bị Ngự Tri Nhạc tóm lại, hoặc là. Cô có nắm chắc đánh bay bọn họ. Người tới có chừng hơn hai trăm."

Ta thiếu chút nữa thì sặc, cuối cùng cũng mài đứt sợi dây trên tay hắn, chuyển sang sợi dây trên chân, ta nói thầm: "Bị hai trăm người quần đấu, còn không bằng nhảy núi cho gọn gàng."

Thủy Hành Ca cũng cảm tảng đá: "Nếu như đối phương thật sự là Ngự Tri Nhạc, vậy có ba lựa chọn, một, ta đi Phong Vũ Lâu, cô ả núp; hai, chúng ta một đánh một trốn; ba, cô mang theo ta nhảy đến vách đá đối diện."

Tại sao mỗi biện pháp nghe đều là một con đường chết.

Tiếng vó ngựa kia đã vào cánh rừng, không đến chỗ lát, là bọn họ có thể chạy đến đây.

Thủy Hành Ca lấy sợi dây trói trên chân ra, chậm rãi đứng dậy, ánh mắt rạng rỡ nhìn về phía rừng trúc đầy hắc ám. Ta lại đi qua nhìn vách một chút, bờ bên kia thoạt nhìn rất xa nha, thật sự có thể mang theo người nhảy qua sao?

Ba mặt nhân mã trong rừng trúc đã dần dần lộ ra, nhìn thấy xiêm y của bọn họ, ta chợt cảm thấy cuộc sống xám xịt, là người của Phong Vũ Lâu. Chỉ có loại cường hào như Phong Vũ Lâu mới có thể cho lâu la thù hạ đều mặc y phục thượng hạng như vậy! Hơn nữa cầm đầu, chính là lão đầu hôm đó bắt ta vào Phong Vũ Lâu.

Lão đầu ngồi trên lưng ngựa, cúi đầu nhìn ta, cười lạnh: "Ta nói rồi cuộc là ai có lá gan lớn như vậy dám cứu đi khách ở trong Phong Vũ Lâu, thì ra là Giáo chủ Ma Giáo."

Hơn hai trăm người ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm tới ta áp lực rất lớn nha. Có thể hay không xuống ngựa rồi nói. Ta cầm tay Thủy Hành Ca, tuyệt không thể để cho hắn bị bắt đi, nếu không lúc biến thân phải làm thế nào? Kế hoạch lúc này, chỉ có mang theo hắn nhảy đến vách đá đối diện, ta nhỏ giọng: "Lấy khinh công của ngài. Quả thật có thể nhảy qua chứ?"

Thủy Hành Ca nói: "Sử dụng phương pháp khinh công bình thường của cô, dùng hết sức nhảy qua là tốt rồi."

Có hắn nói những lời này, ta hạ quyết tâm: "Nắm chặt ta."

Nắm chặt tay, ta hít sâu một hơi, cùng nhau lui về phía sau vừa lui. Sắc mặt lão đầu lập tức thay đổi, nói: "Bắt bọn hắn lại!"

Ra lệnh một tiếng, vó ngựa ba mặt đáp vang. Chúng ta nhấc chân chạy về hướng vách đá, gần tới vách đá, tung người nhảy một cái, lập tức cảm thấy dưới chân lướt nhẹ, so với khinh công của ta tốt hơn không biết bao nhiêu lần, mắt thấy sắp nhảy lên vách núi không phí sức, trong bụng vui mừng, nhưng không ngờ thân thể chợt lạnh lẽo, vừa hoàn hồn, vội vàng nhìn về phía Thủy Hành Ca.

Tại sao ta lại nhìn mặt của Thủy Hành Ca.

Chúng ta vốn rất sững sốt. Ông trời ơi, đây là muốn đưa chơi chết chúng ta a! Ông có thể hay không chậm một chút nữa hãy biến!

Lúc này, thân thể không thể khống chế, đột nhiên mất hơi sức, rơi xuống, trong mắt một màu xanh ngắt, ta cảm thấy Tử Thần đang tới gần, lạnh đến đáng sợ. Thủy Hành Ca bỗng nhiên vươn tay bắt được ta, ôm chặt vào ngực, cùng nhau rơi xuống vách núi.

Bạn đang đọc truyện *Giáo Chủ, Người Lại Biến Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Thiếu

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Ed: Jang Bò

"Mới vừa rồi đánh vỡ chén là Nhị thập lục tỷ, không phải ta!"

"Ma ma, ta đã ăn cháo rồi, là Nhị thập bát muội không uống!"

"A a a a, người mắng nguoi chính là Nhị thập ngũ tỷ, không phải ta a a a a."

Bởi vì bốn người chúng ta từ nhỏ đáng dấp giống nhau, Thâm Xuân thường mạo danh ba người chúng ta để "lừa bịp" sau đó để cho chúng ta chịu tiếng xấu. Thâm Hạ tính tình mềm yếu thích khóc, Thâm Đông là một người rất có cá tính. Nghĩ như vậy, chỉ có ta mới là bé ngoan, bọn họ đều là hùng hài tử a.

Ta vô cùng thỏa mãn lật người, chân thật mềm, vừa ấm vừa êm, tiếp tục làm mơ tiếp giấc mộng đẹp. Suy nghĩ một chút hình như không đúng, lập tức mở mắt, chợt đứng dậy, đầu không biết đụng vào cái gì, cứng đến mức sắp đâm đầu ta thành một lỗ thủng. Ta ai yêu ôm đầu, giương mắt vừa nhìn, đã thấy Thủy Hành Ca thẳng cau mày, vừa nhíu mi vừa cười: "Thu Thu, lần sau ta sẽ tìm sợi dây buộc cô lại, có lẽ cô có thể ngủ đàng hoàng hơn một chút."

Ta ngẩn người, sờ sờ mặt của hắn, lại sờ sờ mình, mừng rỡ: "Chúng ta không chết! Quả nhiên thoát bản câu huyết 'định luật nhảy vực không chết' là thật!"

Thấy ống tay áo của hắn bị cạo rách nát, ta túm tay hắn kéo đến xem, đều là vết thương bị cào rách, ta vội xé vấy băng bó cho hắn: "Thủy Hành Ca, ngài thật sự không sợ ôm ta nặng như vậy sẽ ngã chết sao?"

Giọng hắn nhàn nhạt: "Nếu biết mình nặng, sau này trở về nhớ giảm cân."

"Ừ, nhất định sẽ..... Trọng điểm không phải cái này!" Ta buồn bực: "Nếu ngài chết thật phải làm thế nào?"

Thủy Hành Ca nhắm mắt lại, tựa trên tảng đá: "Om sòm."

Ta thay hắn băng bó kỹ vết thương, nhìn xung quanh, trời đã sáng rõ. Đằng trước là một dòng sông, nước sông không siết nhưng rất sâu, không có thuyền cần bản không qua được bờ bên kia. Đứng dậy nhìn chung quanh, bờ sông rất dài, không nhìn thấy cuối. Ngẩng đầu nhìn lại, ngấm không thấy đỉnh, muốn leo lên càng không thể.

Ta sờ sờ bụng, đã dói thành mảnh vụn. Nhìn về phía Thủy Hành Ca, hắn đang nhắm mắt dưỡng thần, trên mặt cũng có vài vết thương nhỏ, nhìn lại người hắn, xiêm áo cũng có chút tổn hại. Ta thất thần nhìn hắn, đột nhiên hồi hồn, đây không phải là trích đoạn anh hùng cứu mỹ sao? Thâm Thu ta lúc sinh thời lại được ma đầu Ma giáo..... Không đúng, Giáo chủ Ma giáo xả thân cứu giúp, chuyện này cũng đủ để cho cuộc đời ta có một mảnh huy hoàng.

Đang lúc ta len lén cười, Thủy Hành Ca chợt mở mắt, vẻ mặt kỳ quái nói: "Thu Thu, con chuột!"

Trong nháy mắt ta nhảy lên: "Ở đâu? Ở đâu?" Bỗng ta phản ứng kịp, trợn mắt: "Ngài mới là con chuột!"

Thủy Hành Ca cười cười, đứng lên, vỗ vỗ xiêm y: "Đi thôi, tìm đường về."

Ta vội vàng kéo hắn lại: "Ngài hắn là rất mệt mỏi cứ nghỉ ngơi đi, không vội."

"Đói bụng, trở về trần tìm một cái khách điểm ăn tạm cái gì đó."

Chưa bao giờ nghe Thủy Hành Ca nói dói, hắn sẽ không phải là nghe thấy bụng của ta kêu đi..... Quá mất mặt rồi. Ta như đưa đám đi theo phía sau hắn, ở trước mặt hắn càng ngày càng không có hình tượng.

Hai người chúng ta xuôi dòng mà xuống, không có đường đi, trên tay lại không có lợi khí, bụi cây cỏ dại ngăn trở đều là Thủy Hành Ca dùng cây gậy cùng nội lực phá mở, vừa nhanh lại lưu loát. Đi hơn nửa ngày, rốt cuộc cũng nhìn



Bạn đang đọc truyện *Giáo Chủ, Người Lại Biến Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Thiếu

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Ed: Jang Bò

So với ta Trình Surong rõ ràng bình tĩnh hơn nhiều, mới vừa rồi còn một bộ con cừu nhỏ kiêu kiêu ướt át, vừa mở cửa, nhìn thấy Ngư Tri Nhạc, đã giống như sư tử cái.

Ngư Tri Nhạc cười lạnh: "Thẩm Thu, người thật đúng là để cho ta một hồi tìm kiếm, người cho rằng giả bộ thành Surong thì ta sẽ không nhận ra người sao?"

Trình Surong: "....."

Nhận thấy cả người nàng tản mát ra một loại hơi thở âm u người nhất định phải chết, ta yên lặng từ phía sau nàng nhảy ra ngoài, nghĩ đến việc Ngư Tri Nhạc có thể phải bị phạt quỳ trên bàn giặt, tâm tình thật tốt, mặt cũng giãn ra: "Hihi~."

"....." Ngư Tri Nhạc sắc mặt biến đổi, ngạc nhiên chốc lát, chạy tới bắt lấy tay của Trình Surong, nói: "Surong nhi, vừa rồi thật ra là ta đang diễn trò, ta biết rõ là muội."

Trình Surong cười lạnh: "Nghe nói người nhằm thân muội muội của ta thành ta bắt lại nhốt mấy ngày, Ngư Tri Nhạc, ở đây vực người vẫn không nhận ra ta, thật là làm cho ta thất vọng."

Ta trừng mắt nhìn hai người nắm tay thân mật, đại gia, Ngư Tri Nhạc người thế nhưng lại làm ra loại chuyện đó với tỷ tỷ ta! Hơn nữa mới quen biết bao lâu! Ta nhất thời cảm thấy Thủy Hành Ca hít phải nê tinh thuốc còn có thể tự không chế bản thân rõ là..... Dối chút, ta hồ nghi nhìn về phía hắn, trong đầu chợt lóe lên ý nghĩ, hắn, hắn sẽ không phải là..... Bất lực chứ?

Thủy Hành Ca quảng ánh mắt, cau mày: "Ta là thịt sao?"

Ta cười hắc hắc, âm thầm nhéo mình một cái, điều này sao có thể, cơ thể bền chắc thế kia làm sao có thể bắt lực..... Ừm!

Hình ảnh Ngư Tri Nhạc chán chường trong chớp mắt nhìn thấy Trình Surong lập tức tan thành mây khói, ta thầm than thật thần kỳ. Hai người này nếu đã gặp mặt, vậy giá trị lợi dụng của ta cũng kết thúc, nhận thấy thời cơ, ta vội ghé đầu: "Lâu chủ đại nhân, sẽ không bắt ta nữa chứ?"

Hắn nghiêm nghị: "Dĩ nhiên sẽ không, tiểu di tử." (*Tiểu di tử là em vợ đó mọi người, ta để vậy nghe cho hay)

"Phốc." Ta một hồi kích động hỗn loạn, yên lặng hiểu vì sao Thủy Hành Ca nói ngày sau xưng bá võ lâm chắc chắn sẽ là Thẩm gia chúng ta, ta đây lại nhiều hơn một cái thể lực Lâu chủ tỷ phụ. Hơn nữa Phong Vũ Lâu là một kho tiền tài, ta tùy tiện đi qua một chuỗi phân đà đoán chừng có thể được một số tiền lớn. Ta lắc đầu một cái, tại sao có thể vì tiền tài mà bán tỷ tỷ, ta kéo nàng ra phía sau: "Ngư Tri Nhạc, người cũng đừng có quên, người hại tỷ tỷ ta trên lưng gánh tội danh ăn trộm."

Trình Surong kéo ta: "Tiểu Thu yên tâm, sư phụ từ trước đến giờ thương ta nhất, chỉ cần ta trả lại bí kíp, nhất định sẽ không trách cứ ta."

Ta gật đầu, nghe rằng với Ngư Tri Nhạc: "Nhanh lên giao bí kíp ra đây, để tỷ tỷ mang trả."

Ngư Tri Nhạc lấy từ trong ngực ra một cái bao giao cho Trình Surong, nàng vạch miếng vải màu tím liếc mắt nhìn, lại cất đi: "Lần này về gặp sư phụ cũng có cái mà khai báo."

Nhìn sắc mặt nàng cảm thấy nàng sẽ lập tức chạy tới chỗ tình lang, ta vội túm nàng ra sau nhà, không cho Ngư Tri Nhạc đi theo, nghiêm túc nói: "Tỷ, hắn có thể tin được không? Tỷ thật sự muốn cùng hắn qua một đời?"

Về mặt Trình Surong thâm thúy, vỗ vỗ đầu ta: "Tỷ tỷ của người không phải đứa bé, hắn thật lòng hay giả tâm, ta nhìn là biết. Nếu như không phải là biết tâm tư của hắn, ta sẽ không làm ra chuyện trộm cắp sư môn. Hôm nay hắn cũng đã hiểu tâm ý của hắn, chắc chắn sẽ không làm ra chuyện phụ ta."

Ta im lặng, tuy có lúc Ngư Tri Nhạc rất động kinh, nhưng hình như quả thật rất ưa thích tỷ tỷ. Quan trọng là, tỷ tỷ cũng thích hắn. Như thế xem ra, lưỡng tình tương duyệt, ta đây làm muội muội, cũng không nên ngăn trở. Trình Surong lại nói: "Thu Thu, hiện tại tạm thời ta vẫn không thể đi gặp sư phụ, nếu đi cùng Ngư Tri Nhạc, nhất định sẽ bị sư phụ ném ra cửa. Muội giúp ta giao bí kíp người, thăm dò ý tứ của người, nếu người không nổi giận, ta lập tức đến cầu xin sư phụ tha thứ."

Ta gật đầu, nhận lấy bí kíp, nhét vào trong ngực, vỗ vỗ: "Tỷ tỷ yên tâm, ta nhất định sẽ giao cho Mặc chương môn."

Trình Surong đưa tay ôm lấy ta, chợt khóc lên: "Thu Thu, mới vừa gặp mặt đã phải tách ra, tỷ tỷ có phải quá ác tâm."

Ta thấy trong lòng chua chua: "Chờ các người thành thân, ta nhất định sẽ tới. Việc cấp tốc bây giờ là giải quyết chuyện bí kíp, sau đó chúng ta có thể quang minh chính đại hành tẩu giang hồ rồi." Ta cười cười, an ủi nàng, "Hơn nữa tỷ phụ lợi hại như vậy, nhất định sẽ không để cho tỷ tỷ chịu uất ức như sáu năm trước."

Nàng thở dài một hơi, giot tay gạt lệ: "Muội có tin tức gì của Nhị thập ngũ tỷ và Nhị thập bát muội không?"

Ta dừng một chút, lắc đầu. Không phải lo lắng nàng sẽ tiết lộ chuyện của Long Diệu Âm, chỉ là không muốn nàng biết, Long Diệu Âm đã làm ra chuyện

khủng bố như vậy với ta.

Trình Sương lại ôm lấy ta: "Giang hồ hiểm ác, phải cẩn thận." Cuối cùng lại nói: "Nếu không hãy cùng Thủy Hành Ca trở về Tây Vực đi, ta thấy hấn rất che chở muội."

Ta cười cười, che chở..... Chỉ là che chở mà thôi..... Chẳng lẽ đi Tây Vực làm nha hoàn cho hấn?

Trở lại trước nhà, Thủy Hành Ca cùng Ngư Tri Nhạc đang nói chuyện với nhau. Ta hí hí mắt, Ngư Tri Nhạc người này ở trước mặt Trình Sương cùng trước mặt người khác hình tượng hoàn toàn bất đồng, vừa thấy, giống như lần đầu tiên gặp, chỉ một chữ, đẹp trai.

Trình Sương cùng Ngư Tri Nhạc nói một hồi, đại loại chính là không cho Phong Vũ Lâu khi dễ muội muội nếu không ta với người không xong, người còn dám đuổi bắt Thu Thu ta sẽ làm thịt người, thời điểm thành thân ta

*muốn trang sức màu đỏ, mười dặm...đời chút. Ta xa xa
lắng nghe, không khỏi cảm thán tỷ tỷ thật là nữ vương.*

"Thu Thu, vẻ mặt của cô là hận không thể gả."

*Ta tức giận nhìn Thủy Hành Ca: "Ta chính là hận
không gả, hận không thể gả, hận không thể gả."*

*Thủy Hành Ca không hiểu, nói: "Như thế nào lại lên
con rồi?"*

*Không có tim không có phổi! Chờ đến ngày người biến
thân ta sẽ đi bắt con gà mái tới nhét vào lòng người. Nghĩ
tới đây, chợt cảm thấy cuộc sống vô cùng thoải mái. Thủy
Hành Ca giơ tay lên gõ đầu ta: "Mặt của cô không thích
hợp làm ra vẻ âm hiểm."*

*Ta xoa xoa đầu: "Nhưng Long Diệu Âm làm rất tốt,
dáng dấp ta và nàng có chỗ nào không giống?"*

*Giọng của Thủy Hành Ca nhàn nhạt: "Chỗ nào cũng
không giống."*

*Ta hỏi: "Nếu là ba tỷ muội chúng ta cùng nhau đứng ra,
ngài có thể phân biệt được chúng ta sao?"*

Hấn nghĩ cũng không nghĩ: "Có thể."

Ta sợ hãi than, kẻ cùng tỷ tỷ có quan hệ xác thịt như
Ngư Tri Nhạc còn không nhận ra, Thiuy Hành Ca sao
có thể. Ta đột nhiên nghĩ đến hấn hóa thành hình
dáng của ta hai ngày, mặt bỗng nóng bỏng.

Trình Suong "Dạy dỗ" Ngư Tri Nhạc xong, tạm biệt
chúng ta, cùng hấn trở lại Phong Vũ Lâu. Ngư Tri
Nhạc sai mấy người dẫn chúng ta đi một đường khác, cứ
như vậy từ biệt.

Trở lại trấn trên, chúng ta trước tiên ở trong khách điếm
ăn một bữa. Ăn đến no nê, mới hài lòng buông chén đĩa
xuống.

"Thiuy Hành Ca ngài có biết hay Mặc chương môn của
phái Hoa Sơn ở đâu không? Lý Thương mở đại hội võ
lâm, có lẽ hấn cũng tới."

"Chính phân hai phái chen chúc nhau tại trấn này."

Ta chợt hiểu, lại nói: "Ngài nhanh đi tìm Tổng Nghị đi,
nói không chừng còn có thể cứu vãn hình tượng uy nghiêm
của mình."

Thiuy Hành Ca nhếch miệng: "Đã bị cô hủy tan thành
mây khói."

Ta hừ nhẹ: "Sư huynh cùng Mộc Thanh cũng đã nghĩ ta
bị trúng Mê Hồn Thuật." Ta nuốt một cái, đứng dậy:
"Ta muốn đi khách điếm tìm sư huynh, tránh cho bọn họ
lo lắng."

"Ta đi với người."

Ta khoát tay: "Ngài đột nhiên mất tích, giáo chúng khẳng định cũng gấp, chờ ta giải thích xong, sẽ đi tìm ngài."

Thiêu Hành Ca gật đầu: "Cẩn thận."

"Ừm." Ta lấy một khối bánh nướng, chạy sang khách điểm bên kia. Chạy chạy lại cảm giác không đúng, tại sao ta giải quyết xong chuyện của mình lại phải quay về tìm hắn? Hắn còn đáp như chuyện đương nhiên, chẳng lẽ hắn cũng muốn bắt ta trở về Tây Vực làm nha hoàn?

Chạy đến khách điểm, so với ngày đó tới tìm Mộc Thanh người ở đây càng lúc càng nhiều, liếc mắt nhìn qua —— người người người người, đều là người, âm ỉ ù cả tai.

Ta ra sức chen qua đông người, bắt lấy tiểu nhị: "Xin hỏi Ngũ độc giáo ở gian phòng nào?"

Tiểu nhị nâng tay, ta cắn răng, thường năm lượng. Hắn trợn mắt nhìn, ta nhẫn nhịn nén đau lại cho thêm năm lượng, lúc này hắn mới miễn cưỡng đáp: "Sân viện số bảy, vào hậu viện rẽ bên trái."

Chạy qua năm ải, chém bay sáu tướng, cuối cùng mới tới được hậu viện. Ta vừa nói lỏng cánh tay, thì trước mặt có mười mấy người đi tới, cầm đầu là mấy lão giả trung niên, chỉ nghe tiếng bước chân cũng biết bọn họ đều có nội lực thâm hậu. Nhìn lại trang phục, ta dừng một chút, đợi bọn hắn đi qua, ôm quyền: "Cúi hạ Thâm Thu đệ tử của Ngũ độc giáo, xin hỏi vị này chính là Mặc chương môn

của phái Hoa Sơn!"

Ta chưa từng thấy qua Mặc chương môn, nhưng bảo kiếm trong tay hẳn chính là Bảo Vật Trấn Phái của Hoa Sơn, phàm là binh khí chí tôn trong võ lâm đều có bản vẽ, mười đồng tiền một quyển, nhân hạ không có việc gì ta sẽ xem một chút, cũng may có mấy loại thoại bản đó tham khảo.

Mặc chương môn một thân chánh khí, trên mặt cao sạch sẽ, mặc dù đã là trung niên, trông lại không giống mấy trung niên tổng thống, giữa hai lông mày là một đời đại hiệp phong độ, hẳn khách khí nói: "Chính là tại hạ, xin hỏi cô nương có chuyện gì?"

Cửa bên cạnh cửa chợt mở ra, Đại sư huynh mập kêu lên: "Quả nhiên là tiểu Thu!"

Không đợi ta trả lời, đã bị Nhị sư tỷ nhảy ra ôm cổ, cọt cọt đầu: "Thu Thu, ta nhớ người muốn chết. Nghe nói người trúng Mê hồn thuật, còn đánh gãy cánh tay của Mộc Thanh, cho ta xem xem người có bị thương không."

Thấy Mặc chương môn sắc mặt kỳ quái nhìn ta chằm chằm, ta giờ lại đẩy sư tỷ ra, cười cười xấu hổ: "Mặc chương môn chớ để ý, thật ra thì ta chịu sự uy thác của Trình Suồng, trả lại một đồ vật cho ngài."

Mặc chương môn biến sắc: "Tên nghịch đồ kia! Nàng ở nơi nào!"

Này, trở mặt nhanh như lật sách. Ta vội cười làm lành, lại dùng sức đẩy đầu sư tỷ vẫn đang cọt cọt trên cánh tay ta ra, nói: "Ta cùng với Trình Suồng là hồng hâu thất

lạc nhiều năm, hôm nay nàng có chuyện không thể tự mình tiến đến, vì vậy nhờ ta trả lại bí kíp, kính xin Mặc chương môn thọ lỗi."

Mặc chương môn cười lạnh: "Nếu Trình Sưong nhờ người giả lại bí kíp, như vậy nàng vẫn có thể cùng tà ma ngoại đạo tiêu diêu tự tại."

Ta vội vàng nói: "Nàng sẽ không như vậy."

Hắn thẳng tắp nhìn tới: "Người cho rằng nàng bản bí kíp nàng giao cho người là chân bản?"

"Ừm." Ta hai tay dâng bí kíp lên, Ngự Tri Nhạc ưa thích tí tý như vậy, chắc sẽ không lừa nàng. Trình Sưong là thân tỷ tỷ, cũng sẽ không hại. Ta. Ta bỗng dưng lấy lại tinh thần, rõ ràng dáng dấp của ta và nàng giống nhau như đúc, mà Mặc chương môn là sư phụ của nàng, nhưng vì cái gì mới vừa rồi Mặc chương môn không nhận sai ta là Trình Sưong, vừa rồi cũng không có kêu lên ta không phải Trình Sưong?

Nghĩ tới đây, tay chân nhất thời lạnh lẽo, nhìn lại hắn, chỉ thấy Mặc chương môn giận tím mặt: "Người được đây Thẩm Thu! Thế nhưng lại dám tự mình đổi bí kíp của phái Hoa Sơn! Còn không mau giao nó ra đây!"

Ta kinh ngạc nhìn quyển sách trên tay hắn, trừ ngoài bìa viết Vạn Kiếm Thánh Công, bên trong trang sách lại toàn giấy trắng. Ta kinh hãi thiếu chút nữa xụi lơ trên người sư tỷ: "Không, không thể nào. Lúc nàng giao cho ta rõ ràng."

Ta nhìn chăm chăm vẻ mặt lạnh lẽo của Mặc chương môn, bỗng nhiên hiểu tại sao lúc vừa bắt đầu Trình Sương lại nói nhiều lời xin lỗi với ta như vậy, cuối cùng còn ôm ta khóc. Còn muốn ta đi Tây Vực cùng Thiệu Hành Ca. Bởi vì nàng đã sớm biết bí kíp là giả, ngay từ đầu đều là diễn trò, thương lượng với Mặc chương môn, lợi dụng sự tin tưởng của ta với nàng, đẩy ta vào cái bẫy này.

Mục đích là gì? Tại sao thân tỷ tỷ lại muốn đẩy ta xuống Địa ngục?

Thân thể lạnh đến khó chịu, ta run giọng: "Bí kíp là nàng giao cho ta, ta không có lén đổi đi."

Mặc Chương môn cười lạnh: "Nàng ta đang ở nơi nào?"

"Nàng. . . Ta gặp nàng, không phải là không muốn nói, mà là, nếu như tất cả đều là do Trình Sương hãm hại, vậy căn bản lúc này nàng cũng không còn ở đây nữa rồi. Chẳng lẽ lại nói nàng cùng Ngự Tri Nhạc đi Phong Vũ Lâu, nhưng có ai tin, hiện tại mặc kệ ta giải thích thế nào, cũng đều trở thành kẻ trộm bí kíp, tội danh khó thoát.

Không suy nghĩ nhiều, Mặc chương môn rút trường kiếm đột ngột đâm tới, ta ngây ngẩn, sự tỷ đột nhiên đẩy ta ra, sư huynh cũng nhảy tới, gấp gấp kêu: "Chạy mau! Tiểu Thu!"

Ta cố nén lệ, chạy người chạy trốn.

Lúc này ta chỉ có một ý nghĩ, tới Phong Vũ Lâu, tìm

Trình Sương hỏi rõ ràng!

Xem thêm tại: <http://diendanlequydon.com/viewtopic.php?p=3442790#p3442790>

Bạn đang đọc truyện *Giáo Chủ, Người Lại Biển Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Thiếu

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Ed: Jang Bò

Chúng ta tứ bào thai, bốn chị em

Đại tỷ muốn giết ta, Nhị tỷ muốn hại ta.

Nhưng mỗi lần họ xuống tay, cõi lòng ta đều mong đợi như trong quá khứ, không hề nghi ngờ chút nào tin tưởng họ —— chúng ta là thân tỷ muội, họ sẽ không hại ta. Nhưng tất cả không như mong muốn, Tứ muội nếu như nàng xuất hiện, có phải hay không cũng sẽ như họ chờ đợi cơ hội giết ta?

Rượu mạnh cay miệng, nuốt vào trong bụng như pháo nổ thiêu đốt. Ta ngồi trên nóc nhà, nhìn nửa vầng trăng, lại nghĩ tới Thủy Hành Ca. Từ khi bắt đầu bèo nước gặp nhau, đến bây giờ cùng nhau trải qua sinh cùng tử, rõ ràng không có nửa điểm thân tình, lại đối với ta rất tốt, bỏ xa hai tỷ tỷ của ta tám con phố.

"Nếu như ta là ân nhân cô nương của ngài thì thật tốt biết bao. Ông trời, tại sao ông không ban cho cổ tay ta một cái vòng tơ hồng, như vậy ta có thể danh chính ngôn thuận cùng Thủy Hành Ca trở về Tây Vực rồi."

Ta nâng tay phải lên, đối mặt với trăng mà nhìn, giống như đó chính là hấn, bộ dạng say rượu nói: "Thủy Hành Ca, nhìn, trên tay ta có bớt màu đỏ, ta là người ngài đang tìm kiếm, dẫn ta đi có được hay không? Ta không muốn gặp lại các nàng, không muốn."

Ánh trăng lóe sáng, trăng sáng biến thành khuôn mặt của Thủy Hành Ca, hình như gập đầu. Ta hải lòng say rượu ợ một cái, mơ hồ nhìn thấy có người đứng ở đằng xa, chần chờ không tới. Ta híp híp mắt, còn tưởng rằng hấn tức thời xuất hiện trước mặt ta, nghiêm túc nhìn, không khỏi nhảy lên: "Trình Sương!!! Người đứng lại đó cho ta!"

Mây đen kéo đến, ánh trăng nhạt nhẽo chốc lát bị che kín. Ta dụi dụi mắt, trước mặt đã không có người. Ta thất vọng lần nữa ngồi xuống, thế nhưng lại là ảo giác. Chọn một vị trí thoải mái, chai rượu cũng không thấy bên cạnh. Híp mắt tìm tìm, thấy chai rượu rơi ở cách đó không xa, ta khom người hướng nó bò đến. Rõ ràng gần ngay trước mắt, đưa tay với mãi cũng không tới. Ta lại xê dịch về phía trước, ngay lúc sắp bắt được, lại bị người khác túm lấy y phục, một đường ôm trở về.

Ta quay đầu lại, là Thủy Hành Ca, ta giãy giụa: "Ta muốn uống rượu."

Thủy Hành Ca không tha: "Cô say."

"Ta không có." Ta giữ mái hiên không chịu đi xuống: "Ta muốn uống rượu!"

Thủy Hành Ca đặt ta xuống, cúi người vỗ vỗ đầu ta: "Trở về phòng uống..., nơi này gió lớn. Ta tới khách điểm tìm cô, sư tỷ của cô nói với ta chuyện hôm nay."

Hấn không đề cập tới cũng may, nhắc tới nước mắt của ta liền vỡ òa, ôm lấy hông của hấn, khổ sở hận không thể nhảy từ nóc nhà xuống: "Thủy Hành Ca, tại sao người thân nhất của ta đều muốn hại ta. Ta thật hận Trình Sương, tại sao nàng phải cho ta cuốn bí kíp giả, tại sao muốn lợi dụng sự tin tưởng của ta với nàng?"

Từ khi có ký ức tới nay, lần khóc đau lòng nhất chỉ có thời điểm Thẩm gia lụi bại từ đó đến nay ta chưa hề khóc. Nhưng hôm nay so với ngày đó hình như còn khó chịu hơn.

Nhận thấy hấn lại muốn đưa ta xuống, ta xoay người ôm lấy mái hiên, khóc đến trời đất u ám: "Ta không đi xuống, ta muốn cùng thiên địa đồng quy vu tận."

"....."

"Các người đều lợi dụng ta... võ công ta kém cỏi, hạ độc không lợi hại, lại không có gia thế, nhưng vì cái gì các người muốn lợi dụng ta."

Mái hiên bộp một tiếng bị Thủy Hành Ca đập nát, ta sợ nuốt nước bọt, nước mắt rùng rùng nhìn hắn. Thủy Hành Ca lạnh nhạt nói: "Ta sẽ không lợi dụng cô, ngoan, cùng ta đi xuống."

"Ngài sẽ đánh ta sao?"

"..... Không biết."

"Vậy ta không đi!"

"....."

Vật lộn một phen, võ lực hơn kém nhau một trời một vực, cuối cùng vẫn bị hắn ôm vào trong ngực đi xuống.

Cuối thu gió mát, từ lực đi lên, lại rất thoải mái, dùng sức quay đầu ra ngoài, lại bị hắn dùng xiêm áo cuốn lấy: "Uống rượu không cần chăm chọc."

Ta cọ xát trong ngực hắn nước mắt ràn rụa: "Ta không có say."

"Ừ, cô không có say."

"Căn bản

ngài không tin, ta đánh một lộ kiếm pháp cho ngài xem!"

"..... Ngoan, trở về ngủ một giấc sẽ không còn chuyện gì rồi."

"Nếu không ta đánh một lộ quyền? Hoặc là biểu diễn một lượt lý kỹ độc môn. Còn có ta nói cho ngài biết, trước đây ta nhìn lên ngài, cơ bụng sáu múi a, còn nhéo một hồi, rất lên chắc! Nói, có phải ngài cũng nhìn lên ta phải không?"

"..... Không có."

Ta khóc càng đau lòng: "Quả nhiên ta một chút sức hút cũng không có, không thể cùng ngài về Tây Vực làm nha hoàn rồi."

"....."

Ta thì thầm, hình như nói rất nhiều, nhưng lại không biết đang nói cái gì. Chỉ là được ôm trong ngực rất ấm, ấm áp làm cho người ta quên được tất cả tổn thương.

&&&&&

Sáng sớm, đầu đau muốn nứt.

Ta ôm đầu ở trên giường lăn qua lăn lại, cổ họng khát khô, y y nha nha kêu hai tiếng, đã có người đẩy cửa đi vào. Nhìn bình trà trong tay nàng, nhất thời cảm thấy cả người Vũ Thiên Tâm tỏa ra ánh sáng kim quang.

Vũ Thiên Tâm đưa bình trà cho ta, cười đùa nói: "Ta vẫn luôn cảm thấy các cô gái ở Trung Nguyên không dù hào phóng, không phóng khoáng, thật không nghĩ đến, cô lại rất khí phách đấy."

Ta ngửa cổ uống nita bình trà, rót cuộc cũng hồi hồn, lau trà lên khóe miệng hỏi: "Ta khi nào thì khí phách rồi hả?"

Vũ Thiên Tâm nói: "Ôm Giảo chỉ trước mặt mọi người, sau đó còn quần lầy Giảo chỉ nói muốn làm nha hoàn cho hân. Giảo chỉ lắc đầu, người liền."

Ta sợ thiếu chút nữa từ trên giường té xuống, ta sẽ không đánh Thùy Hành Ca chứ? Ta khó khăn nuốt nước bọt: "Ta nói cái gì?"

"Người nói, vậy ta sẽ nhét một con gà mẹ vào trong lòng người, để cho người biến thành gà mẹ!"

"." Chẳng lẽ ta đã làm bại lộ bí mật của hân? Không thể nào, "Sau đó.?"

Vũ Thiên Tâm than thở: "Sau đó Giảo chỉ lập tức ôm

người đi vào phòng." Nàng làm bộ suy nghĩ, nháy mắt:
"Còn làm gì."

Ta thở phào nhẹ nhõm, không đợi nàng tiếp tục truy vấn
hỏi lắp: "Giáo chủ của các người đâu?"

"Hắn ra ngoài..., Giáo chủ dặn dò, trước khi hắn trở lại,
người không thể rời đi."

"Tại sao?"

Tròng mắt Vũ Thiên Tâm quay một vòng, cười nói:
"Kim Ô Tàng Kiêu chút sao."

"." Lý do này đánh chết ta cũng không tin được chút.
.

Sau khi Vũ Thiên Tâm rời khỏi đây, ta đứng lên rửa
mặt, chải qua tóc, tiếng gõ cửa bên ngoài. Ta mở cửa, ban
ngày ban mặt một mảnh đen sì, không phải Tống Nghị
còn có thể là ai. Mặt của Tống Nghị vẫn như cũ đen sì
như muka goiing chuẩn bị kéo đến: "Hộ pháp đại nhân ngài
khỏe chứ."

Tống Nghị không chút suy nghĩ, đáp: "Ta không khỏe."

Xin ngài không cần phá vỡ tình huống. Ta
nghiêng người mời hắn: "Hộ pháp đại nhân mời vào uống
ly trà."

Tống Nghị vẫn là không động, hắn cao hơn ta quá nhiều,
hôm nay đứng nhìn, quả thật chính là bị hắn nhìn xuống:
"Thảm cô nương, lúc đầu ta cho rằng cô là ân nhân cô

nương, vì vậy đối với cô cung cung kính kính. Nhưng kết quả lại không phải, cô còn có lý do gì ở lại bên cạnh Giáo chủ?"

"Ta. Tổng Nghị, bộ dáng của ta chỉ hơi giống sư phụ người, người cũng không cần đối với ta."

Tổng Nghị cắt đứt: "Ta công và tư rõ ràng, dù dáng dấp của cô và sư phụ giống nhau như đúc, trái phải rõ ràng trước mặt, ta bình thường cũng sẽ không nói như vậy với khách nhân của Giáo chủ. Chỉ là cô nương có biết, những nhân vật quan trọng trong các môn phái ở Trung Nguyên đến khách sạn, Giáo chủ lại che chở cô, hôm nay các đại môn phái cùng Ma Giáo đã lật mặt, hiệp ước thương mại đã ký kết lúc trước, toàn bộ đã bị hủy."

Ta ngăn người, vạn vạn không ngờ Thiệu Hành Ca lại vì ta làm đến mức này.

Tổng Nghị lạnh giọng: "Cô nương vẫn không đi sao? Còn muốn quán lấy Giáo chủ?"

Không phải ta muốn quán, mà là mỗi lần muốn chia ra thì lại có nhiều ràng buộc. Chỉ là lần này, thật sự không có lý do gì ở lại bên cạnh hắn: "Ta muốn nói với Giáo chủ của các người một tiếng. . . ."

Tổng Nghị mặt lạnh: "Ta sẽ tự nói với Giáo chủ."

Ta không chết tâm: "Hắn có thể sẽ đánh người nha."

" "

"Được rồi." Ta cười bất đắc dĩ cười: "Ta đi."

Tổng Nghị dừng chốc lát, lại nói: "Những người canh giữ ở ngoài bên ngoài ta đã dọn dẹp xong, cô có thể quang minh chính đại đi ra ngoài. Hai dặm bên ngoài ta không thể bảo đảm."

Ta gật đầu một cái: "Cảm ơn."

Rời khỏi khách điểm, ta suy nghĩ không thể đi tìm sư phụ, nếu không chỉ làm cho Ngũ độc giáo thêm phiền. Ở ngũ độc sơn sinh sống sáu năm, đó là ngôi nhà thứ hai, hôm nay không thể trở về, cũng không thể đi theo Thủy Hành Ca chạy khắp nơi. Nghĩ như vậy, ta như đột nhiên thành người không có nhà để về.

Ta đi tới bên đường, mua hai khối bánh rán, hỏi đại thúc: "Trên đoạn đường này có sông bạc không?"

&&&&&

Trong sông bạc tiếng người huyên náo, ta một bên gặm bánh rán một bên xông qua đám người đứng như bức tường người, chen đến trước chiếu bạc, đã sắp bị chen thành cặn bã, yên lặng xem một hồi, có người mở miệng nói.

"Ồ, vì sao lại tới đây cô bé."

"Tiểu cô nương muốn bán hoa?"

"Rõ ràng là bán bánh rán."

Mọi người cười ầm lên, ta khẽ cười một tiếng, cầm trên

tay vàng la go xuống: "Mở, đại!"

Mấy gã đàn ông không lên tiếng.

Nhà cái cúi người nhìn vàng lá, cười nói: "Vàng thật bạc thật, chính xác mở."

Người khác nhìn nhau mấy lần, rồi rít chọn tiêu. Ta liếc mắt một cái, vòng tay ôm ngực, nhà cái lắc xúc xắc chóc lát, mở bát, hô to: "Mở, đại!"

Mọi người kinh hô, ta nhìn nhà cái đưa một đồng bạc đến trước mặt. Liếc nhìn mặt lán, chờ bọn họ đặt gần hết, mới toàn bộ đẩy tới "Tiêu".

Nhà cái lại mở: "Mở, tiêu."

"Mở, đại."

"Mở, đại."

"Mở, tiêu."

Liên tiếp mười bảy lần, thắng mười bảy lần. nhà cái sung huyết nhìn ta nói: "Cô, cô nương. Ngài còn muốn tiếp tục? Ngài đã thắng không ít."

Ta ngoảnh mặt làm ngơ, tiếp tục đặt. Cả đám đàn ông sau lưng lập tức cùng đặt, vừa mở, lại trúng. Quơ mắt nhà cái vặn vẹo: "Cô nương. Có thể qua bên này nói chuyện được không?"

Ta hí hóp mắt: "Gọi lâu chủ cùng các người đến đây, nói với hắn tiểu di tích của hắn tôi tìm."

"Cô nương không cần trên chúng ta, lâu chờ bận rộn, tại hạ mời Đường chờ tới."

Ta hất tay đẩy đồng bạc trước mặt: "Toàn bộ đặt đại."

Mấy tên đàn ông lại tranh nhau hạ ngân phiếu, trăm miệng một lời: "Toàn bộ đặt đại!"

Nhà cái: "."

Một nén nhang sau. Nhà cái sung huyết không chịu nổi đã đi một người rồi.

Ta ngồi ở nội đường, chán đến chết nhìn hai thùng tiền trước mặt, nếu là lúc trước, nhất định ta sẽ nhào tới hận không được ôm ngủ. Nhưng bây giờ, sờ sờ tim, nửa điểm phập phồng cũng không còn, thì ra đây chính là cảm giác chết tâm.

Lúc Ngự Tri Nhạc tới, ta đã uống hết hai bình trà, gặm hết hai đĩa bánh ngọt một hộp trái cây. Ta khoát khoát tay: "Hi~."

Hắn hơi lúng túng, người đàn ông theo hắn tiến vào cười lạnh: "Nàng thắng liền một lúc hai mươi bốn ván, nhất định là chơi bẩn, để ta tới chặt tay của nàng!"

Ta bình tĩnh trấn định, nhìn Ngự Tri Nhạc, nháy mắt: "Kẻ này muốn chặt tay ta."

Ngự Tri Nhạc vỗ vỗ vai hắn, bình tĩnh nói: "Lưu đường chờ, đây là tiểu di tích của ta."

" "

Xem thêm tại: <http://diendanlequydon.com/viewtopic.php?p=3443925#p3443925>

Bạn đang đọc truyện *Giáo Chủ, Người Lại Biến Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Thiếu

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Ed: Jang bò

Ngư Tri Nhạc mời khách, ta đương nhiên không thể bỏ qua cơ hội bóc lột hần. Ở khách điểm sang trọng nhất, một trăm linh tám món ăn cùng hai trăm bánh bao thịt cộng thêm một trăm cái bánh nướng. Ăn hai cái, sai tiểu nhị mang toàn bộ ra cửa cho tên ăn xin.

Ăn uống no đủ ta uống một hóp trà, sáng khoái hơn nhiều. Thấy Ngư Tri Nhạc mặt không đổi sắc, ta gờ tay lên: "Chương quý, ta còn muốn thêm một trăm món ăn."

Ngư Tri Nhạc: "....."

Ta ôm bụng nở nụ cười: "Người có thể không trả tiền, lấy toàn bộ hai rương bạc của ta đi đi. Dù sao mệnh của ta cũng có thể cầm, chút tiền này có gì không thể."

Ngư Tri Nhạc dừng một chút: "Xin lỗi, Thảm cô nương. Sương nhi là có việc khó nói....."

Ta gật đầu: "Các người đều có việc khó nói, chỉ có mệnh của Thảm Thu ta là không đáng giá tiền nhất. Nếu như là người hãm hại ta, ta không có vấn đề gì. Nhưng đó là tỷ tỷ của ta, là tỷ tỷ ruột thịt. Ngư Tri Nhạc, người có huynh đệ không? Đề ca ca đệ đệ đâm một dao thử một chút xem như thế nào? Người không ngần ngại, còn cùng với nàng gài bảy muội muội của nàng, như vậy thật sự không có vấn đề?"

Ngư Tri Nhạc im lặng, hồi lâu mới nói: "Xin lỗi."

Giọng ta nhàn nhạt: "Ta muốn gặp nàng, cho dù là chết, cũng muốn chết rõ ràng."

Nơi này là phòng, toàn bộ một gian phòng lớn, ngoại trừ ta cùng hần, không có người khác. Mà ta cảm giác, Trình Sương ở phụ cận nơi này, nàng đang nghe chúng ta nói chuyện, lại không chịu ra ngoài.

Giảng cho một hồi, ta để ly xuống, cười nói: "Ta quyết định tiếp tục trở về đánh cuộc, nếu như ta nghị lực kinh người, đại khái một buổi tối có thể thắng sập một sòng bạc, sau đó sẽ dùng tiền thắng được đi chuộc các cô nương trong thanh lâu của người. Cho tiền các cô nương chiến đấu hằng hải ở các sòng bạc, tính toán tuần hoàn, đoán chừng không cần mười năm, có thể đánh sập Phong Vũ Lâu của các người."

Ngư Tri Nhạc trầm giọng: "Không phải lần nào cô cũng có thể thắng."

"Ta có bí quyết." Ta cười cười, đứng dậy, phui xiêm áo: "Ta đi. Tỷ, phu."

Còn chưa bước ra cửa chính, sau tấm bình phong một nữ tử áo trắng đi ra. Nhìn thấy nàng, ta nghĩ rằng ta sẽ đánh nàng một trận, ngoài ý muốn, ta lại thật bình tĩnh.

Ngư Tri Nhạc vội vàng tới đây, bảo hộ nàng ở sau lưng, giống như sợ Mãnh hổ là ta ăn nàng vậy.

Sắc mặt Trình Sương bình tĩnh, gọi ta một tiếng: "Muội muội."

"Humm." Ta gờ tay, lắc đầu, "Không cần gọi thân thiết như vậy, nếu không ta lại cho là người muốn làm chuyện xấu. Dù sao trộm đồ bí kíp Hoa Sơn, lại không thể giao trả bí kíp, hần phải chết không thể nghi ngờ, cần bản người không cần phải tìm cách hại ta nữa."

"Ta có có bầu rồi."

Ta ngăn người, Trình Sương lại nói: "Ta trộm bí kíp ra ngoài, trên đường giao lại cho sư phụ bị ngăn chặn. Ở dưới vực ta phát hiện ta có có bầu. Sư phụ hạ độc trong thức ăn của ta, cùng ta làm giao dịch, muốn ta diễn vở này, mới bằng lòng giao thuốc giải cho ta."

Ngư Tri Nhạc nói: "Sương nhi không có lừa ngươi. Ta đưa ngươi nhốt vào Phong Vũ Lâu, vốn định tìm cơ hội khiến Sương nhi xuất hiện, nhưng không ngờ Thủy Hành Ca có thể đưa ngươi cứu đi, sau lần đó vẫn không có cơ hội đến gần, nữa đó chúng ta khiến Mộc Thanh dụ ngươi ra ngoài, lợi dụng sự huynh ngươi ngăn cản Thủy Hành Ca tới cứu, lại không nghĩ rằng, Thủy Hành Ca dễ dàng hóa giải độc của Ngũ độc giáo, dẫn ngươi đi."

Nghe đến tên Mộc Thanh, ta càng thêm ngây ngẩn. Mộc Thanh bắt ta, không phải là bởi vì cảm thấy ta trùng Mê hồn thuật của Ma Giáo phải cứu ta, mà bởi vì vừa bắt đầu chính là định bắt ta..... Nguyên tưởng rằng hấn là bằng hữu, nhưng thì ra là cũng không phải.....

Ngư Tri Nhạc thở dài: "Sương nhi trùng độc ta giải không được, chỉ có thể nghe lời Mặc chương môn, phối hợp với hấn."

"Nếu là Mộc Thanh....." Ta cười lạnh, "Chuyện này người phía sau quả nhiên là tên Lý Thương tình trùng lên não đó?"

Trình Sương cau mày: "Thu Thu đừng nói lời thô tục."

Ta lạnh lùng nhìn nàng một cái: "Câm miệng."

Trình Sương im lặng, Ngư Tri Nhạc vận lòng mảy: "Đêm đó Phong Vũ Lâu xuất động nhóm người vốn là muốn lên diễn vở cứu ngươi, sau đó để cho tỷ muội các ngươi gặp lại đùa giỡn. Nhưng kế hoạch bị loạn, vì vậy dứt khoát biến thành đuổi giết ngươi. Nhưng không ngờ, ngươi và Thủy Hành Ca lại nhảy núi."

Ta cười cười: "Cho nên thật ra thì Trình Sương xuất hiện dưới đáy vực, cũng là hành động bất đắc dĩ. Bố trí một đêm, giữa trưa ngày thứ hai, thời khắc bếp dẫn chúng ta đi vào. Rốt cuộc thì hoàn thành việc giả họa cho ta..... Không, xác thực mà nói, là giả họa cho ta, nhưng mục tiêu nhưng thật ra là muốn Thủy Hành Ca hành động."

Một khi thương lộ đứt, tại trung nguyên Ma giáo không có kinh tế ủng hộ, muốn xưng bá vô lâm, sao có thể địch nổi Lý Thương. Thủy Hành Ca nhiều lần giúp ta, Lý Thương là đoán chừng ta gặp chuyện không may, hấn sẽ không ngồi nhìn không để ý tới. Dù là trong lòng Thủy Hành Ca địa vị của ta không quan trọng, hấn giao ta ra ngoài, hy sinh, cũng chỉ là một đệ tử của Ngũ độc giáo.

Lý Thương tên khốn kiếp kia một mũi tên trúng hai con chim, cứ như vậy bị hấn dắt mũi dẫn đi, thật sự không cam lòng. Một ngày nào đó, ta muốn đánh gãy sống mũi của hấn!

Trình Sương muốn tới gần ta, Ngư Tri Nhạc kéo nàng, lắc đầu một cái. Nàng than thở: "Tiểu Thu, ngươi ở đây gọi thẳng tên của ta, đến tỷ tỷ cũng không chịu gọi."

"Ừ, ta sợ gặp ác mộng. Mặc dù nói đùa bé cũng là cốt nhục của ngươi, nhưng đùa bé không còn, còn có thể có lại, mà ta nếu không có, sẽ thật không còn nữa rồi. Ngươi và Thẩm Xuân là một dạng, vì tư lợi, không có nửa điểm tình nghĩa tỷ muội, ngươi như vậy, ta vì cái gì còn phải gọi ngươi là tỷ tỷ?" Nói đến phần sau, ta cơ hồ run rẩy, thì ra là không phải là không hận nàng, chỉ là hận, quên cả việc đau lòng rồi. Hôm nay lòng như đao cắt, nếu như có thể độc ác giống như nàng, tốt biết bao nhiêu.

Trình Sương chán nản không nói, đã không đáng vẽ phong hoa như lúc mới gặp. Một khắc kia thấy nàng, ta kinh ngạc thì ra cùng là một khuôn mặt, nhưng cũng có thể xinh đẹp như vậy. Nhìn mười ngón tay thon thả của nàng, không hề giống như phải làm việc nặng, ta từ trong đáy lòng thay nàng vui vẻ. Nàng lại ở cửa, ám toán ta.

"Thu Thu, bang Lý Thương cùng nhau đuổi Ma Giáo ra khỏi Trung Nguyên, chỉ cần Ma Giáo đi, ngươi chính là trước kia ngươi, tuyệt sẽ không có người động tới ngươi."

"Hừ." Ta lại ý bảo nàng im lặng: "Thời điểm ta gặp ngươi ám hại ta, chỉ có hấn làm bạn với ta. Mặc dù lần này mục tiêu của Lý Thương là hấn, ta mới bị lợi dụng. Nhưng ta một chút cũng không trách hấn, hấn so với các ngươi, tốt hơn gấp trăm lần nghìn lần. Hấn không bỏ ta...ta cũng sẽ không phản bội hấn."

"Muội muội....."

Ta than thở: "Cảm ơn ngươi đêm đó tới tìm ta, mặc dù cuối cùng ngươi vẫn không đến nói xin lỗi, nhưng thật may là ngươi không có tới, nếu không ta có thể sẽ mượn rượu làm càn đâm ngươi một đao."

Sắc mặt nàng hơi ngừng lại: "Từ khi ở dưới đáy vực trở ra, ta không hề đi tìm ngươi."

Ta trừng mắt nhìn, tuy nói đêm đó uống say, thế nhưng gương mặt, rõ ràng chính là..... Vậy là người nào? Long Diệu Âm? Dù thế nào cũng sẽ không phải Thẩm Đông chứ? Thôi, cho dù ai cũng tốt, dù thật sự là Thẩm Đông, ta cũng không còn ôm hy vọng gì. Mới vừa cất bước định đi, nhớ tới một chuyện, ta hỏi nàng: "Ngươi trùng độc không thể giải?"

Nàng lắc đầu một cái: "Ngày Ma Giáo rời đi, sư phụ sẽ đưa ta thuốc giải."

"Nghe nói Vạn Thần Y là một cao thủ giải độc, ngươi có thể đi thử một chút."

Trong mắt Trình Sương lập tức hiện lên cảm động: "Tam muội, thật ra thì ngươi vẫn niệm tình nghĩa tỷ muội."

Ta giễu cợt nói: "Không, ta muốn để cho ngươi sống, sống thật khỏe, tận mắt nhìn thấy thân muội muội của ngươi bị ngươi hại chết."

Nói hết lời, thân thể nàng lay động một cái, Ngư Tri Nhạc trợn mắt gầm nhẹ: "Thảm Thu!"

Ta hồ hững hờ cửa, cửa này đóng, ta cũng không muốn gặp lại nàng, tình nghĩa tỷ muội, đến đây kết thúc. Tay chạm vào cửa chính thì chân đã mềm đứng không vững, chỉ muốn tìm một chỗ vui vui về về khóc lên. Nhưng cửa vừa mở ra, thấy trước mắt là một nam tử bình tĩnh ung dung, lại không nhận được rơi lệ.

Thủy Hành Ca lúc này biết sẵn sóc hơn nhiều, trực tiếp đưa khăn mùi soa tới đây, ta nhận lấy vừa nghĩ, chẳng lẽ đây là di chứng tối hôm qua sử dụng xiêm áo của lau mặt.

Ngay sau đó Ngư Tri Nhạc đi theo ra ngoài, kinh ngạc: "Ngươi tới từ lúc nào?"

Ta liếc hai mắt, hai hàng người mới vừa rời canh giữ ở bên ngoài tất cả đều không thấy Thủy Hành Ca không có khả năng một người ném tất cả bọn ra ngoài, hẳn không có kiên nhẫn như vậy. Cho nên nói, những người khác của Ma Giáo cũng tới? Nghĩ đến gương mặt đen thui của Tống Nghị, ta đã cảm thấy đau bao tử. Theo bản năng xê dịch vị trí, Thủy Hành Ca nhướn mắt nhìn, ta nuốt một cái, giữ khoảng cách một chút a Giáo chủ đại nhân.

Thủy Hành Ca không đáp lời của hắn, đưa tay kéo ta: "Trở về."

Ta giùng giàng đi theo phía sau hắn, hắn lại nói: "Không muốn đi? Ta ôm ngươi?"

..... Vẫn là nên ngoan ngoãn đi theo thôi.

Giọng nói của Thủy Hành Ca nhàn nhạt: "Hiểu lầm của Tống Nghị đối với cô quá sâu, trở về ta sẽ nói cho hắn biết."

"Oh."

"Ta mấy lần liên lụy cô...cô không trách ta?"

"Không trách, ta đánh không lại ngươi."

"....." Hắn ngừng bước, hạ thấp con mắt nhìn chằm chằm: "Nói cô không có tim không có phổi, rồi lại cực kì phúc hắc. Thắng sập sông bạc của Phong Vũ Lâu? Chuộc hết cô nương trong thanh lâu bọn họ?"

Ta cười hai tiếng: "Đó là nhất thời xúc động nói ra."

"Mà ta nghe nói, cô thắng liên tục hai mươi bốn ván lớn nhỏ."

"Này đơn giản." Nước mắt cũng biết mất, ta cười đùa nói: "Sau khi tiến vào, tìm một bàn đang đánh cuộc thua, hắn đặt lớn ta sẽ đặt nhỏ, hắn đặt nhỏ ta sẽ đặt lớn. Hắc hắc, ta thông minh thôi."

"....." Một hồi lâu hắn mới nhấn mạnh từng chữ: "Những người theo ngươi đặt thì làm thế nào?"

"Cho nên thắng đến ván thứ hai mươi tư ta sẽ không đặt nữa."

Thủy Hành Ca nâng trán, cuối cùng vừa cười vừa nói: "Rõ ràng rất thông minh, vì cái gì lại muốn giả bộ hồ đồ."

Ta bỗng nhiên rất muốn hỏi hắn, ngài cũng rất thông minh, biết ta thích ngài đi, vậy tại sao ngài cũng giả bộ hồ đồ?

"Thủy Hành Ca, tìm một cơ hội đánh gãy sống mũi Lý Thương có được hay không?"

Hắn gật đầu: "Được."

Ta rút tay khỏi bàn tay áy náy của hắn, cuối cùng lại cảm thấy có cái gì không đúng, cúi đầu nhìn lại bàn tay rỗng tuếch, suy nghĩ một hồi, nhất thời hai mắt tối sầm lại, kêu rên: "Toàn bộ tiền ta thắng ở trong khách sạn rồi! Ta muốn quay lại."

Thủy Hành Ca cười nói: "Nói không chừng Trình Surong còn chưa đi, cô muốn thấy nàng?"

Ta dùng sức gật đầu: "Nàng nơi đó kệ nàng hai thùng bạc mới là quan trọng!"

Khóe môi Thủy Hành Ca mím lại, kéo cổ tay của ta tiếp tục đi: "Coi như thưởng cho bọn họ."

Ta khóc lóc: "Hai thùng, là hai thùng bạc a. Ngần ấy mua bao nhiêu bánh bao thịt, bao nhiêu cổ vịt."

"Hiện tại cả võ lâm đều tìm cô, cô muốn bị băm thành thịt vụn sao?"

"Cổ vịt đang khóc."

"Ng oan."

Tình đây, Thủy Hành Ca không giống như mấy nam nhân trong thoại bản thông tục, canh giữ bên cạnh cô nương đang bị tổn thương tâm hồn. Chỉ là suy nghĩ một chút, nếu vừa mờ mắt, nhìn thấy hắc bên cạnh, đoán chừng

ta phải kêu sắc lang mới đúng phản ứng bình thường.

Sáng sớm tự châm chọc mình xong, đã lại thấy mình mạnh khỏe như vâm. Ta tâm tình thật tốt, mở cửa đón ánh nắng đuổi lưng một cái, sau đó trời đất tối đen. Không đúng, là mặt đen của Tống Nghị từ trên mái hiên phi người tiến vào.

Thấy Tống Nghị, ta theo bản năng rút đầu, hận không thể biến thành rùa đen. Lúc này ngược lại hắc khách khí ôn quyền: "Thăm cô nương."

Ta lúng túng khoát khoát tay, chỉ hy vọng hắc không châm chọc ta da mặt dày, lại dính vào bên cạnh Thủy Hành Ca.

Sắc mặt của Tống Nghị so với ta còn lúng túng hơn, hình như ửng đỏ, mới nói: "Trước nay vẫn hiểu làm cô nương, là lỗi của tại hạ. Lần này cô nương bời vì Ma Giáo phát chiêu liên lụy, ta vẫn còn trách làm cô, tại hạ muốn nói lời xin lỗi với cô nương."

"Thủy Hành Ca đã nói với ngài?"

"Giáo chủ đã nói hết với thuộc hạ."

Ta thở ra một hơi, bên tai liên vang lên tiếng cười khẽ, chúng ta cùng nhau nhìn ra ngoài, chỉ thấy Vũ Thiên Tâm cũng từ trên nóc nhà nhảy vào trong, vỗ tay một cái:

"Ta đã nói rồi, ta đã nói rồi, ta đã nói rồi."

"Tổng hợp pháp, ta đã nói qua, Giáo chủ có nguyên tắc của người, giữ Tham cô nương ở bên người nhất định là có cân nhắc của chính hắn, người cố tình không tin, còn nói Giáo chủ trăm mê nữ sắc."

Vẻ mặt của Tống Nghị mất tự nhiên, một hồi lâu nhân mạnh từng chữ: "Lời này có thể không nói trước mặt được không."

Vũ Thiên Tâm cười cười: "Sợ cái gì, dù sao mặt của người có đờ cũng không nhìn ra."

Ta nhìn khuôn mặt đen thui của Tống Nghị, hết sức chấp nhận, lại sờ sờ mặt của mình, hỏi hắn: "Tổng hợp pháp, ta và sư phụ của người dáng dấp rất giống sao?"

Tống Nghị gật đầu một cái: "Giống, nhưng cô so với nàng có tim có phổi hơn nhiều."

Ta bị thống, bị tỷ muội dáng dấp giống nhau ở đây lừa gạt cũng coi như thôi, ngàn dặm xa xôi như Tây Vực cũng có người dáng dấp ta đi gạt người, rốt cuộc có bao nhiêu người có gương mặt giống như thế này: "Cái đó. Giáo chủ của các người đâu?"

Vũ Thiên Tâm cười như nửa cười nửa khóc trong thanh lâu: "Giáo chủ có việc gấp ra ngoài, tối hôm qua sau khi từ phòng của cô nương đi ra, vẫn chưa có trở về. Chỉ là cô nương yên tâm, chỉ cần người không ra khỏi con đường này, tuyệt đối không người nào có thể dẫn người đi."

Ta vội vàng nói cảm ơn, lại cảm giác không đúng, khóe miệng rụt rụt: "Đừng nói với ta, các người mua lại cả con đường rồi."

Vũ Thiên Tâm gật đầu: "Đúng vậy a, dù sao không hao phí bao nhiêu bạc. Vốn là muốn mua cả hai con đường phụ cận, nhưng là có mấy gia đình không chịu đi, cho nên không thể làm gì khác hơn là buông tha. Người ta không đi chúng ta cũng không thể hủy nhà, chúng ta cũng không phải là lưu manh cường đạo."

Ta yên lặng khen ngợi, sau đó bị câu "Dù sao cũng không hao phí bao nhiêu bạc" kích thích chảy máu trong tim, trên dưới Ma Giáo quả nhiên đều là cường hào, cả con đường không có một trăm vạn cũng phải tám mươi đi.

Lúc Thiệu Hành Ca trở lại, ta đang gặm cổ vịt. Thấy mắt hắn có quầng thâm, lại hết sức mệt mỏi, ta nhớ xương, hỏi: "Ăn cơm chưa?"

"Vẫn chưa."

Ta vẫy vẫy tiểu nhị, Thiệu Hành Ca ngồi xuống, tiểu nhị rất nhanh đã đưa lên một chén cháo trắng, hắn uống vài ngụm, nói: "Ngày mai chính là đại hội võ lâm rồi."

Ta bỗng dưng run lên, đại hội võ lâm một cái tên khác thật ra thì chính là —— chinh phạt Ma Giáo, diệt trừ yêu nữ, lấy lại bí kíp mà thôi. Ta nghiêm nghị: "Thiệu Hành Ca, ta với ngài trở về Tây Vực, làm nhà hoàn cho ngài thôi."

Thiệu Hành Ca cau mày: "Thu Thu, cô xác định cô có thể làm được nhà hoàn?"

Ta giận dữ: "Ta nấu ăn rất ngon! Hơn nữa làm việc vặt

tinh thông mọi thứ."

Hắn nhàn nhạt nhìn ta, nở nụ cười: "Để cho cô phục vụ tắm rửa thì có thể, dù sao cô cũng len lén vén y phục nhìn rồi."

"Phốc." Ta then thừng mặt nóng như đáy nồi, làm sao hắn biết ta lặng lẽ nhìn qua hắn, chẳng lẽ ta lại say rượu nói mê sáng rồ?

Nụ cười của Thiệu Hành Ca càng sâu hơn, giọng điệu nhẹ nhàng chậm chạp: "Trở về là chuyện sớm hay muộn, chỉ là không phải hiện tại."

Ta chân chờ chốc lát: "Không cần theo chân bọn họ liệu chết."

"Ừ, ta sẽ có chừng mực, không cần lo lắng." Cuối cùng hắn lại nói, "Ngày mai cùng đi thăm gia đại hội võ lâm."

. Đây thật sự không cần phải là liệu chết mà đánh nha. Còn nữa, cứ như vậy thật không có vấn đề à.

&&&&&

Mặc dù Thiệu Hành Ca quả thật có thể làm cho người ta có cảm giác an toàn, nhưng bị mấy trăm người nhìn chăm chăm, lại còn đều là danh môn chính phái, thân là đệ tử của phái tà ma ngoại đạo, ta áp lực rất lớn a. Hơn nữa. Giáo chủ đại nhân người có thể mang nhiều thêm mấy người hay không, mang theo Tổng Nghị cùng Vũ Thiên Tâm còn lớn tiếng quát trống khua chiêng đây chính là

muốn bị vậy đánh nè.

Ta vừa yên lặng rơi lệ, vừa nắm chặt cánh tay của hắn, nhỏ giọng: "Yến tiệc bày trên trăm bàn, nhưng mà chúng ta là tới giảng đạo lý, không phải tới dùng cơm chứ?"

Thủy Hành Ca cười nói: "Dương nhiên là ăn cơm xong mới có hơi sức lý luận."

"Vậy chúng ta ngồi góc thôi."

Thủy Hành Ca lôi kéo ta bình tĩnh ngồi ở chính giữa, những môn phái khác rồi rút quãng ánh mắt không tìm đường chết sẽ không phải chết cho chúng ta.

Lòng ta kinh sợ ngồi ở bên cạnh hắn, trên bàn thức ăn ngon lục tục bày lên đã không còn hấp dẫn được sự chú ý của ta. Ngồi hay không ngồi, một bàn bên này cố tình là chỗ ngồi của phái Hoa Sơn. Về mặt của Mặc chương môn hết sức phức tạp ngồi xuống, đệ tử khác chỉ lo nhìn chằm chằm mặt của ta, còn chưa hoàn toàn ngồi vào vị trí, đã có người cùng nhau giành chỗ, định thần nhìn lại, không khỏi kinh ngạc: "Đại sư huynh, Nhị sư tỷ."

Nhị sư tỷ cười cười, ôm quyền nói với Mặc chương môn: "Mặc chương môn đức cao vọng trọng nhất định sẽ không để ý tại hạ ngồi ở đây chứ?"

Trên mặt Mặc chương môn căng thẳng: "Tại hạ để ý."

Nhị sư tỷ "Nha" một tiếng thật dài, sau đó. Sẽ không có sau đó rồi.

Ta không khỏi cảm khái da mặt của sư tỷ quả nhiên là đệ nhất thiên hạ dày, ai dám tranh phong a. Lặng lẽ, mấy đệ tử Hoa Sơn đã đứng ở phía sau của ta, rất có xu thế vây khốn. Nhìn lại Đại sư huynh, thế nhưng không coi ai ra gì đã ăn rồi, vừa ăn còn vừa gấp thức ăn cho ta, nói: "Thu mau ăn, muối dạo này quá gầy rồi."

Thầy Hành Ca liếc mắt nhìn trong chén ta món ăn chất đông như núi, âm thanh nhàn nhạt: "Tình cảm của các người thật tốt."

"Ha ha, sư huynh muối chứ sao." Ta cầm đũa gấp cho sư huynh hẳn thích ăn nhất thịt kho: "Sư huynh mau ăn."

Gắp rau, giương mắt lại thấy Vũ Thiên Tâm chặc chặc nhìn ta lắc đầu, vẻ mặt người xong đời rồi người đã gặp họa người nhất định phải chết. Ta...ta làm gì sai. . .

Đang ăn vui mừng, chợt một đệ tử Hoa Sơn bực tức đứng dậy, lớn tiếng nói: "Sư phụ, thứ cho ta không có cách nào cùng tiểu nhân cùng bàn!"

Mặc chường môn hỏi "Hà? Tiểu nhân?"

Người nọ giơ tay chỉ ta, vẻ mặt phẫn hận quả thực là hận không thể chọc thủng đầu của ta: "Đang làm tổn thương sư muội, đổi trắng thay đen đánh cắp kiếm phổ, chính là kẻ Tiểu Nhân!"

Nhị sư tỷ hừ lạnh một tiếng: "Thử đoán dùng độc của Ngũ độc giáo so với kiếm pháp của phái Hoa Sơn cao minh hơn không biết bao nhiêu, còn phải phí công phu lớn như vậy đi trộm kiếm phổ sao? Huống chi còn đàn như

vậy cách trộm cắp nhin mọi cái cũng biết là vị người vu không hãm hại, thua thiệt các người còn tin, một đám óc heo."

Sư tỷ kéo thêm cùi hân như vậy thật sự sẽ bị đánh

Ta vội vàng uống một ngụm trà: "Mặc chưởng môn, chuyện này cùng Ngũ độc giáo không liên quan."

Cịong nói của Mặc chưởng môn chậm chậm: "Hôm nay là đại hội võ lâm, chúng ta phải nể mặt Minh Chủ, ngồi xuống, ăn cơm xong, tự sẽ xin Minh Chủ định đoạt."

Đệ tử kia lúc này mới ngồi xuống: "Đệ tử nóng vội."

Ách. Mặc chưởng môn thật là đạo mạo, là điển hình nghiêm trang nha.

Đầy sân đại khái hơn bốn trăm người, cũng yên lặng như tờ. Ta nhìn khắp mọi nơi, gặp được sư phụ cùng sư nương, cách năm, sáu tám bàn, nhìn cũng không rõ ràng, chỉ là loáng thoáng nhìn thấy, nhưng trong lòng cũng rất ấm áp. Nếu như chuyện lần này không giải quyết được, ta chỉ có thể cùng Ngũ độc giáo đoạn tuyệt quan hệ. Như vậy mới không liên lụy Ngũ độc giáo.

Cơm cuối cùng cũng ăn xong, tôi tớ đi lên dọn bát đĩa cùng canh thừa, dâng lên trà nóng. Đại hội võ lâm chân chính, lúc này mới bắt đầu.

Trước tiên là nói về Lý Thương.

Lý Thương cũng sư phụ bằng tuổi nhau, so với sư phụ già hơn rất nhiều, chỉ có một đôi mắt sáng như chim ưng khiến cho hắn nhìn cūna khôna auá tana thươna mà có vô

thượng uy nghiêm, thân thể ổn trọng, trong âm thanh khí tức mười phần, chắc hẳn thường ngày cũng có luyện công. Bình thường dạng có quyền thế lại có danh lợi "Đại hiệp" như hắn, cơ hồ sẽ lười luyện công. Vì vậy nhân tài võ lâm mới xuất hiện nhiều, không phải là bởi vì võ công mạnh hơn các bậc tiền bối, mà là võ công tiền bối thụt lùi.

Nhưng Lý Thương rõ ràng không thế, riêng bằng một điểm này, cũng biết hắn là người cực kỳ có khát vọng cùng mục tiêu. Ánh mắt dời sang bên cạnh hắn, quả nhiên thấy được Mộc Thanh. Nghĩ đến lời Trình Sư ông nói, Mộc Thanh lúc ấy cũng là hại ta vào bẫy rập, ta có chút không muốn trực tiếp đối mặt với hắn.

Cũng không biết có phải là ánh mắt của ta chọc cho hắn chú ý không, tầm mắt của hắn đột nhiên nhìn ta, ta sững sốt chốc lát, mới thu hồi ánh mắt.

Trên giang hồ hắn là người bạn đầu tiên. Rốt cuộc cũng là vì lợi ích giang hồ.

Lại nói võ lâm đã qua một năm đại sự, rốt cuộc Mặc chương môn cũng ra sân, đứng dậy ôm quyền: "Hoa Sơn tuy chỉ là một môn phái nhỏ trong võ lâm mênh mông, nhưng cũng là một phần của võ lâm. Ngày gần đây bị kíp của Hoa Sơn bị trộm, dính dáng đến hai môn phái, kính xin Minh Chủ làm chủ."

Lời nói có ý tứ về mặt Lý Thương khế có biến hóa, âm thanh càng thêm âm trầm: "Mặc chương môn mời nói."

Mặc chương môn: "Hoa Sơn chúng ta có một quyển kiếm phổ trấn phái □ Vạn Kiếm, Thanh Công □, tháng trước

nghiệt đồ Trình Sưong cũng Thâm Thu của Ngũ độc giáo cầu kết, đánh cắp kiếm phổ. Đệ tử của phái ta truy tung đến khách điểm nàng ở, lại bị Ma Giáo ngăn trở, không chịu giao ra yêu nữ."

Ta cần rằng: "Chân tướng không phải như thế."

Mặc chương môn cười lạnh: "Hôm nay đồ đệ của ta tung tích không rõ, rõ ràng chính là bị người hạ độc thủ, người lại đẩy toàn bộ chuyện này cho nàng, cho nên giấu bí kíp thật đi, lại mang bí kíp giả ra lừa dối chúng ta."

"Người nói láo."

"Ngày đó người nói, bí kíp là do Trình Sưong tự tay đưa cho người, vậy Trình Sưong ở nơi nào?"

Ta dừng một chút, khai ra nàng? Có nói ra ngoài, cũng không ai tin tưởng. Ngay từ đầu đã là một âm mưu hoàn hảo, mặc kệ ta giải thích nhiều hơn nữa, cuối cùng đều là phí công.

Mặc chương môn cười như đao nhọn: "Đệ tử của Ngũ độc giáo trộm bí kíp của Hoa Sơn là chuyện của chúng ta, nhưng Ma giáo Tây Vực bao che yêu nữ, ở trung nguyên khởi lên sự việc, rõ ràng là muốn gây hấn với võ lâm, kính xin Minh Chủ định đoạt, đuổi Ma Giáo ra khỏi Trung Nguyên!"

Lời vừa nói ra, lục tục có âm thanh tương tự vang lên, một truyền hai truyền, liền dần dần náo động, tràn đầy tiếng hô đuổi Ma Giáo ra khỏi Trung Nguyên.

Ta gấp thật muốn cầm cái ghế ngồi đánh cho hấn dừng lại, đang định đứng lên, mu bàn tay ẩm áp, sắc mặt của Thùy Hằng Ca thong dong, ta vốn đang nóng nảy cũng nhất thời bình tĩnh lại.

Có hấn ở đây. Ta căn bản không cần lo lắng gì.

"Bí kíp không có ở đây trong tay của nàng, mà là.
Mặc chưởng môn căn bản không có mất bí kíp."

C giọng nói của Vũ Thiên Tâm không nặng không nhẹ, mà là chữ chữ rõ ràng, lập tức khiến mọi người xôn xao.

Xem thêm tại: <http://diendanlequydon.com/viewtopic.php?p=3443926#p3443926>

Bạn đang đọc truyện *Giáo Chủ, Người Lại Biến Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.